

นโยบายด้านวัฒนธรรมของประเทศแคนาดา

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
สำนักนายกรัฐมนตรี

นโยบายด้านวัฒนธรรมของประเทศแคนาดา

บทบาทใหม่ของรัฐบาลกลางในการสนับสนุนงานวัฒนธรรมของประเทศแคนาดา

รายงานฉบับที่ 9

ของคณะกรรมการประจำว่าด้วยมรดกทางวัฒนธรรมแห่งประเทศแคนาดา

มิถุนายน 1999

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

สำนักนายกรัฐมนตรี้

นโยบายด้านวัฒนธรรมของประเทศแคนาดา

แปลและเรียบเรียงจากเอกสารเผยแพร่ในระบบอินเทอร์เน็ต

ของคณะกรรมการประจำว่าด้วยมรดกทางวัฒนธรรมแห่งประเทศแคนาดา

เรื่อง A sense of Place – A Sence of Being. Ninth Report Standing Committee on Canadian Heritage, June 1999.

Web Site : <http://www.parl.gc.ca/InfoComDoc/36/1/CHER/Studies/Reports/cherrp09-e.htm>

แปลและเรียบเรียงโดย สุทธาสินี วัชรบูล

พิมพ์ครั้งแรก สิงหาคม 2543

จำนวนพิมพ์ 1,000 เล่ม

ISBN 974-

จัดพิมพ์และเผยแพร่โดย กลุ่มงานศิลปะและวัฒนธรรม

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

ถนนสุขุวิท เขตดุสิต

กรุงเทพฯ 10300

โทรศัพท์ (02) 669-7735, 668-7123 ต่อ 2322

โทรสาร (02) 668-7275

Web Site : <http://www.onec.go.th>

สำนักพิมพ์ -

สารบัญ

หน้า

คำนำ

บทที่ 1 : คำนำ

● ทำงานกับหลักฐาน	1
● คำนิยาม	3
● ชีวิตที่ดีขึ้น	4
● รำลึกถึงอดีต	4
● ความยุ่งยาก	5
● การจัดองค์กรโดยพิจารณาจากกิจกรรม	6
● ความร่วมมือของผู้ร่วมงาน	6
● แนวทางการให้ข้อเสนอแนะ	7
● สำนักแห่งถิ่นกำเนิดเป็นบ่อเกิดแห่งวัฒนธรรม (A Sense of Place - A Sense of Being)	7

บทที่ 2 : ผู้รังสรรค์งาน

● การสนับสนุนการสร้างสรรคงานศิลปะของแคนาดา	9
● ทุนสนับสนุนผู้สร้างงานศิลปะ	11
- ข้อเสนอแนะข้อที่ 1	11
● การเป็นเจ้าของกิจการ	12
- ข้อเสนอแนะข้อที่ 2	12
● เทคโนโลยีใหม่ – ทางเลือกใหม่ 13	
● การปกป้องผู้สร้างงานศิลปะในสังคมข้อมูลข่าวสาร	13
- ข้อเสนอแนะข้อที่ 3	13
● การปฏิรูปกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาและลิขสิทธิ์	14
- ข้อเสนอแนะข้อที่ 4	14
- ข้อเสนอแนะข้อที่ 5	14
● สถานภาพของศิลปิน	14
- ข้อเสนอแนะข้อที่ 6	15

บทที่ 3 : การฝึกอบรม

●	วิสัยทัศน์	16
●	ความต้องการการฝึกอบรม	17
●	ฝึกอบรมเพื่อการแข่งขัน	17
●	บันทึกผลสัมฤทธิ์	18
●	บทบาทของผู้นำสำหรับรัฐบาลแคนาดา	19
●	ก. โรงเรียนฝึกอบรมระดับชาติ	20
	- ข้อเสนอแนะข้อที่ 7	20
	- ข้อเสนอแนะข้อที่ 8	20
●	ข. ความร่วมมือด้านการฝึกอบรม	20
	- ข้อเสนอแนะข้อที่ 9	20
●	ค. การฝึกอบรมระดับอาชีพและเทคโนโลยีสมัยใหม่	21
	- ข้อเสนอแนะข้อที่ 10	21
	- ข้อเสนอแนะข้อที่ 11	21
●	ง. การขยายฐานการฝึกอบรมระดับอาชีพ	21
	- ข้อเสนอแนะข้อที่ 12	21
●	ความต่อเนื่อง	21
	- ข้อเสนอแนะข้อที่ 13	21

บทที่ 4 : การผลิตและการเผยแพร่

●	ของคู่กัน	22
●	ย่อนมองการผลิต	23
●	สิทธิการครอบครองและการเป็นพลเมืองของชาติ	24
●	การเข้าสู่ความเป็นชาติ	25
	- ข้อเสนอแนะข้อที่ 14	25
●	กลยุทธ์	25
●	หน่วยงานไม่หวังผลกำไร	26
●	หน่วยงานหวังผลกำไร	26
	- ข้อเสนอแนะข้อที่ 15	26
	- ข้อเสนอแนะข้อที่ 16	26
	- ข้อเสนอแนะข้อที่ 17	27
	- ข้อเสนอแนะข้อที่ 18	27

●	นโยบายที่สัมฤทธิ์ผลของรัฐบาล	27
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 19	27
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 20	27
●	สังคมแห่งความรู้	28
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 21	28
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 22	29
●	สื่อสมัยใหม่	29
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 23	29
●	กระบวนการที่ได้รับการอนุมัติ	30
●	การเข้าถึงข้อมูลมรดกทางวัฒนธรรม	30
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 24	30
●	การอำนวยความสะดวกแก่สิ่งแวดลอมใหม่	31
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 25	31
●	การเชื่อมโยงเครือข่ายทั่วประเทศ	31
●	ก) บริษัท กระจายเสียงแห่งประเทศไทยแคนาดา	31
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 26	31
	ข) การแสดงสัญจร	32
	ค) การจัดนิทรรศการสัญจร 32	
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 27	32
●	การเชื่อมโยงอื่น ๆ	32
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 28	33
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 29	33
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 30	34
●	การไต่ถามครั้งสำคัญระหว่าง Pierre - Marc Johnson และ Robert Pilon	34

บทที่ 5 : การพิทักษ์มรดกทางวัฒนธรรม

●	หอบจดหมายเหตุ	35
●	หอบสมุดแห่งชาติ	36
●	ห้องสมุดประชาชน	37
●	การอนุรักษ์คือการลงทุน	38
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 31	38
●	การสงวนรักษาสิ่งอำนวยความสะดวกทางวัฒนธรรม	39
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 32	40
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 33	40

●	การแบ่งปันมรดกทางวัฒนธรรม การให้ทุนสนับสนุนงานวิจัย	40
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 34	40
●	การให้การสนับสนุนเทคโนโลยีสมัยใหม่	41
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 35	41
●	เทคโนโลยีสมัยใหม่และพิพิธภัณฑ์แห่งประเทศไทยแคนาดา	41
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 36	41
●	ความสนใจของชาวแคนาดาในเรื่องประวัติศาสตร์	42

บทที่ 6 : ผู้บริโภคและผู้เป็นพลเมืองของประเทศ

●	การบริโภคของชาวแคนาดา	44
●	การอ่าน	44
●	การชมโทรทัศน์	45
●	การฟังวิทยุ	46
●	การชมการแสดง	46
●	การเข้าชมพิพิธภัณฑ์ หอจดหมายเหตุ และโบราณสถาน	47
●	การเปลี่ยนแปลงจำนวนประชากร	47
●	ทำทนายตลาด	48
●	ความสำคัญของข้อมูลข่าวสารในสภาวะการณ์ต่าง ๆ	48
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 37	49
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 38	49
●	อาสาสมัคร	49
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 39	50
●	เด็กและเยาวชน	50
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 40	51
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 41	51
●	แหล่งเงินทุนเพิ่มเติม	51
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 42	52
-	ข้อเสนอแนะข้อที่ 43	52
●	ข้อสังเกต	52

บทที่ 7 : บทสรุปและข้อเสนอแนะ

● ผู้สร้างสรรค้งาน	53
● บทบาทของหน่วยงานวัฒนธรรม	53
● การเป็นเจ้าของกิจการ	54
● เฉลิมฉลองวิสัยทัศน์ของการสร้างสรรค้งาน	54
● บทบาทสำคัญของรัฐบาลแคนาดา	54
● ลดอัตราการสูญเสีย	55
● เงินทุนของรัฐบาล	55
● จุดเน้น	55
● ข้อเสนอแนะ	56
ภาคผนวกที่ 1 : ภาพรวมงานมรดกวัฒนธรรมของประเทศแคนาดา	65
ภาคผนวกที่ 2 : สถิติ	66
ภาคผนวกที่ 3 : การสนับสนุนนโยบายวัฒนธรรม	73

บทนำ

ในปี ค.ศ. 1997 คณะกรรมการประจำด้านมรดกทางวัฒนธรรมของประเทศแคนาดาได้ดำเนินการศึกษาบทบาทใหม่ของรัฐบาลกลางในอันที่จะให้การสนับสนุนงานด้านวัฒนธรรมของประเทศเพื่อเตรียมตัวเข้าสู่รุ่งอรุณแห่งสหัสวรรษใหม่ โดยการทำงานมุ่งเน้นใน 3 ประเด็นหลักที่มีผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อประเทศ อันได้แก่

1. การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของจำนวนประชากร
2. การวิวัฒนาการของเทคโนโลยีสารสนเทศ
3. เศรษฐกิจและการค้าในยุคโลกาภิวัตน์

ระหว่างการศึกษาได้รับแนวคิด ข้อคิดเห็นที่สำคัญ และเป็นประโยชน์จากประชาชนทุกเพศ ทุกวัย และทุกสาขาอาชีพในเรื่องการสงวนรักษา, สนับสนุน เผยแพร่ และทำนุบำรุงมรดกของชาติ ในการศึกษาพบปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการทำงานคือ การให้คำนิยามของคำว่า "วัฒนธรรม" "วัฒนธรรม" มีผลกระทบต่อประชาชนแต่ละกลุ่มในลักษณะที่แตกต่างกันออกไป "วัฒนธรรม" ซึมซับเข้าไปในวิถีชีวิตของแต่ละบุคคลเป็นสิ่งมหัศจรรย์ เป็นพลังกระตุ้นให้มนุษย์สร้างสรรค์สิ่งสวยงามหลากหลาย ทั้งงานศิลปะ หัตถกรรม และลำน่านไพเราะของเสียงดนตรี เราต่างมีความสุขและชื่นชมกับงานเหล่านี้ต่างกัน จากงานดนตรี บทละคร และวรรณกรรม ทำให้เรามีโอกาสออกไปสู่สภาพอื่น มิติอื่นเกิดความปิติเต็มตัวรู้สึกถึงความเป็นเจ้าของและได้รับรู้ว่าสิ่งสร้างสรรค์เหล่านี้เกิดขึ้นแล้วและมีอยู่จริง

รายงานฉบับนี้ยังไม่สมบูรณ์นัก แต่ก็เชื่อแน่ว่ารายงาน เรื่อง "สำนึกแห่งถิ่นกำเนิดเป็นบ่อเกิดแห่งวัฒนธรรม" (A Sense of Place - A Sense of being) ฉบับนี้ จะช่วยให้เกิดแนวคิดและการตัดสินใจที่ลึกซึ้งแก่ชาวแคนาดาในอันที่จะพิทักษ์รักษาเอกลักษณ์มรดกทางวัฒนธรรมของชาติให้มั่นคงสืบไป

Clifford Lincoln

ออตตาวา, ฤดูใบไม้ผลิ 1999

- ทำงานกับหลักฐาน
- คำนิยาม
- ชีวิตที่ดีขึ้น
- รางวัลถึงอดีต
- ความยุ่งเหยิง
- การจัดองค์กรโดยพิจารณาจากกิจกรรม
- ความร่วมมือของผู้ร่วมงาน
- แนวทางการให้ข้อเสนอแนะ
- สำนึกแห่งถิ่นกำเนิดเป็นบ่อเกิดแห่งวัฒนธรรม (A Sense of Place - A Sense of Being)

บทที่ 1 - คำนำ

"วัฒนธรรม" คือ สิ่งที่มีคุณค่าและเป็นกฎเกณฑ์สำคัญในการแสดงออกซึ่งเอกลักษณ์ คักดิ์ศรี และมรดกที่มีคุณค่าของชาติ ในการก้าวเข้าสู่ทศวรรษใหม่ที่ซึ่งเทคโนโลยีจะเข้ามามีบทบาทสำคัญในวิถีชีวิต เศรษฐกิจ สังคม ส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่และมีอิทธิพลก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างชนในชาติ รวมทั้ง กระตุ้นให้เกิดการแข่งขันทางด้านการค้าในระดับนานาชาติ ดังนั้น จึงจำเป็นที่รัฐบาลกลางจะได้กำหนดบทบาทของตนขึ้นใหม่เพื่อให้สอดคล้องและเหมาะสมแก่การสนับสนุนงานวัฒนธรรมให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น"

Clifford Lincoln ประธานคณะกรรมการประจำว่าด้วยมรดกวัฒนธรรมได้ดำเนินการปรับปรุงนโยบายทางวัฒนธรรมขึ้นเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 1997 โดยได้เดินทางพบปะกับคณะกรรมการและผู้เชี่ยวชาญในทุกภูมิภาค เขาได้ตั้งประเด็นสำหรับการทำงานไว้ 3 ประการ ได้แก่

- บทบาทของรัฐบาลกลางในการดำเนินกิจกรรมทางวัฒนธรรมในอดีต
- บทบาทรัฐบาลกลางในปัจจุบัน
- บทบาทของรัฐบาลกลางที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการดำเนินงานวัฒนธรรมในอนาคต

การทำงานกับหลักฐาน

รายงานฉบับนี้ขึ้นอยู่กับการสังเคราะห์เอกสารซึ่งได้รับจากผู้เข้าร่วมโครงการ สิ่งที่ได้รับจากเอกสารก็คือ ความรู้สึกและการสะท้อนความเข้าใจของชาวแคนาดาที่มีต่องานด้านวัฒนธรรม

การกำหนดคำนิยาม

เมื่อชาวแคนาดาพูดถึง เรื่อง "วัฒนธรรม" จะพูดมากกว่าเรื่องทัศนศิลป์ ศิลปะการแสดง หรือ วรรณกรรม ส่วนใหญ่มักจะพูดถึงองค์กรทางวัฒนธรรม อาทิ หอศิลป์ พิพิธภัณฑ์ หอสมุด หอจดหมายเหตุ สถานที่แสดงดนตรี (Concert Halls) และโรงละคร รวมทั้ง กฎระเบียบของการออกอากาศประชาสัมพันธ์ไปพร้อมกัน บางคนแยกคำว่า "วัฒนธรรม" ออกจากเรื่อง "มรดกทางวัฒนธรรม" บางคนพูดถึงธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับงาน วัฒนธรรม อุตสาหกรรมทางวัฒนธรรม ตลาดในระดับนานาชาติสำหรับสินค้าและบริการทางวัฒนธรรม ความสำคัญของรูปแบบใหม่ทางศิลปะที่สะท้อนให้เห็นสังคมใหม่ของชาวแคนาดา หรือบางคนก็มองเห็น "วัฒนธรรม" ที่สะท้อนอยู่ในการกีฬา เช่น กีฬาฮอกกี้ หรือแม้แต่ในการสงวนรักษามรดกทางบกทางทะเลของอุทยานแห่งชาติ เป็นต้น

ดังนั้น คำนิยามของคำว่า "วัฒนธรรม" สำหรับการปฏิบัติภารกิจจึงต้องถูกกำหนดขึ้นเพื่อให้การทำงาน เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ได้มีผู้ให้คำนิยามของ "วัฒนธรรม" ไว้มากกว่า 100 ความหมาย ทั้งความหมายที่เป็น สังคมศาสตร์ มานุษยศาสตร์ จนถึงเรื่องสุนทรียศาสตร์ ตัวอย่างคำนิยามเหล่านี้ ได้แก่

1. **วัฒนธรรม** หมายถึง สิ่งที่เป็นอยู่ ความคิดและความรู้สึก เป็นการรวมตัวของผู้ที่มีภาษาเดียวกัน มีขนบธรรมเนียมประเพณี ลักษณะพฤติกรรมและประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกัน วัฒนธรรมไม่ได้เป็นตัวตัดสินแนวคิด หรือการกระทำของบุคคลในกลุ่ม หากแต่วัฒนธรรมเป็นผู้สร้างสื่อบุคคลให้เกิดขึ้นในแนวคิดและการกระทำของกลุ่ม (ให้คำนิยามโดย Royal Commission on Bilingualism and Biculturalism, 1970.4)

2. **วัฒนธรรม**เป็นระบบเคลื่อนไหวของคุณค่าอันเกิดจากองค์ประกอบของการเรียนรู้ ได้แก่ สมมติฐาน การสร้างสรรค์ ความเชื่อ และกฎระเบียบต่าง ๆ ที่ทำให้สมาชิกในสังคมได้ติดต่อสื่อสารด้วยตนเองและกับผู้อื่นใน อันที่จะพัฒนาแนวคิดของตนให้มีศักยภาพมากขึ้น (A working definition of culture, Canadian Commission of UNESCO, 1977.5)

3. **วัฒนธรรม**เป็นศูนย์กลางของทุกสรรพสิ่งที่เราคิดและทำ นั่นคือ ... เราเป็นผู้สร้างโลกและยังคง สร้างต่อไป วัฒนธรรมเป็นแรงจูงใจกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ทำให้เรารู้จักตนเองและผู้อื่น เป็นเครือข่ายความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เป็นสิ่งที่ป็นทั้งรูปธรรมและนามธรรมผูกให้เราอาศัยอยู่ร่วมกันในสังคมและในชาติอย่างผาสุก (Bernard Ostry, 1978.6)

4. **วัฒนธรรม**เป็นสิ่งที่ผูกพันชาวแคนาดาไว้ด้วยกัน วัฒนธรรมมีลักษณะพิเศษ ไม่เพียงแต่ในเรื่อง ความคิดด้านศิลปะเท่านั้น หากแต่หมายรวมถึงสิ่งที่สะสมมาช้านานในอดีตทั้งวิถีชีวิตความเป็นอยู่ ภาพลักษณ์ สถาบัน แนวคิดที่เกี่ยวกับโลก ความทรงจำต่าง ๆ ที่สะสมไว้ การใช้ภาษา 2 ภาษา และการรวมวัฒนธรรมของ หลายชนชาติไว้ด้วยกัน วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่บ่งบอกว่า "เราคือใคร" (Vital Links, 1987.7)

5. **วัฒนธรรม** คือ ชีวิต เป็นสิ่งมีชีวิต เป็นลมหายใจ เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างจริงจัง และเปลี่ยนแปลงได้ทุกวัน ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนี้จะต่างกันไป วัฒนธรรมเป็นสิ่งซับซ้อน มีรูปลักษณะได้ทั้งขนาดเล็กและใหญ่ และมีวิวัฒนาการอย่างต่อเนื่อง (Selling illusions, 1994.8)

นอกจากนี้ นาย Zaz Bajon, ผู้จัดการโรงละคร Manitoba ก็ได้ให้คำนิยาม "วัฒนธรรม" ไว้ดีกว่า

- **วัฒนธรรม** เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับจิต วิญญาณ ความคิด และวิถีชีวิตของสังคม

สมาชิกของคณะกรรมการประจำได้ให้คำนิยามไว้ด้วยเช่นกันว่า

- **วัฒนธรรม** เป็นศูนย์กลางแห่งประสบการณ์ของมนุษย์ วัฒนธรรมของชาวแคนาดาก็คือสิ่งที่ชาวแคนาดาเชื่อแน่ว่ามีความสำคัญแก่ตน เป็นสิ่งที่บ่งบอกว่าเราคือใครในอดีตและปัจจุบัน และเนื่องจากวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่วางกรอบแนวทางการดำเนินชีวิต ดังนั้น วัฒนธรรมจึงมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของชาวแคนาดาในอนาคต วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่สัมผัสได้ในวิถีชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่เชื่อมอดีตเข้ากับปัจจุบัน เป็นสิ่งที่เราได้รับการเรียนรู้ให้ยึดถือปฏิบัติ เป็นสิ่งที่มีคุณค่าสมควรได้รับการสืบทอด และเป็นสิ่งที่เกิดจากการสั่งสมประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เรามี รวมทั้ง สถานที่ต่าง ๆ ที่เราเดินทางผ่านมา ท้ายสุดวัฒนธรรมก็คือ แรงกระตุ้นที่ผลักดันให้เกิดการพัฒนาสิ่งพิเศษ สิ่งที่เป็นการเฉพาะขึ้นในแต่ละบุคคลนั่นเอง"

คณะกรรมการได้ถกเถียงเรื่องคำนิยามมานาน และในที่สุดได้ยืมคำนิยามของยูเนสโกที่ได้พูดไว้ในรายงานฉบับปี 1996 เรื่อง "Our Creativity Diversity" ซึ่ง UNESCO ได้สร้างคำจำกัดความของ "วัฒนธรรม" ไว้ 4 คำ คือ **วัฒนธรรมเป็น "วิถีชีวิตของการอยู่ร่วมกัน" (Ways of living together)** และจากคำนิยามของ UNESCO นี้เองที่คณะกรรมการได้ให้คำนิยาม "วัฒนธรรม" ไว้ว่าคือ **"การสร้างสรรค์ที่ได้รับการคัดสรรแล้วเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันของชาวแคนาดาและของประชาชนในโลก" (Those creative things we choose to do as we live together as citizens of Canada and the World)**

ชีวิตที่ดีขึ้น

รายงานฉบับนี้จะรวบรวมคำกล่าวที่เป็นประโยชน์ของชาวแคนาดาอาชีพต่าง ๆ ไว้เพื่อจักได้เป็นประโยชน์แก่การศึกษาในอนาคต

รำลึกถึงอดีต

คณะกรรมการได้ชี้ให้เห็นว่าได้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับบทบาทรัฐบาลในอันที่จะสนับสนุนงานด้านวัฒนธรรมมาแล้วในอดีตถึง 3 ครั้งด้วยกัน โดย

- ครั้งแรก** ในปี 1929 โดย Sir John Aird ได้แนะนำให้มีการจัดตั้งระบบกระจายเสียงที่เป็นของสาธารณชนขึ้น
- ครั้งที่สอง** ในปี 1932 โดย นายกรัฐมนตรี R.B Bennett ที่ให้ความเห็นชอบในการจัดตั้งคณะกรรมการวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยแคนาดา ซึ่งต่อมาได้กลายเป็น "บรรษัทกระจายเสียงแห่งประเทศไทยแคนาดา"
- ครั้งที่สาม** ในปี 1951 โดยการประชุมคณะกรรมการ Massey - Lvesgue ซึ่งนำไปสู่การจัดตั้งสภาศิลปะแห่งชาติ (Canada Council for the Arts) ขึ้นในปี 1957

นอกจากนี้ ยังพูดถึง "วิสัยทัศน์" ทางวัฒนธรรม อันมีบทบาทสำคัญในการกำหนดงาน "วัฒนธรรม" อีกด้วย

ความยุ่งยาก

ในเรื่องการจัดทำนโยบายวัฒนธรรม คณะกรรมการ เห็นว่ามีเรื่องยุ่งยากเพียงเรื่องเดียว ได้แก่ เรื่อง "การค้าทางวัฒนธรรม" ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เรื่องนี้มีผู้เสนอแนะไว้มากพอที่รัฐบาลกลางสามารถนำมาใช้เป็นกลยุทธ์

การจัดทำรายงาน

คณะกรรมการได้พิจารณาองค์ประกอบของกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมที่รัฐบาลกลางสามารถเข้าไปมีบทบาทได้ใน 6 หัวข้อ ได้แก่

1. การสร้างสรรค์ - ศิลปินผู้สร้างสรรค์งานเป็นศูนย์กลางของกระบวนการทางศิลปะ
2. การฝึกอบรม - เกี่ยวเนื่องกับการช่วยเหลือศิลปินหรือผู้สร้างสรรค์งานให้เตรียมความพร้อมในการก้าวเข้าสู่อาชีพด้านศิลปะและแน่ใจว่า การฝึกอบรมจะมีส่วนช่วยในการพัฒนางานศิลปะอย่างต่อเนื่อง
3. การผลิต - เป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมวัฒนธรรม : การจัดพิมพ์ การลงบันทึก การบันทึกเสียง ผลิตภาพยนตร์ และรายการโทรทัศน์
4. การเผยแพร่ - เป็นวิธีการตลาดให้แก่สินค้าทางวัฒนธรรม แน่ใจว่าสินค้าถึงมือลูกค้าทั้งในประเทศและต่างประเทศ
5. การสงวนรักษา - เป็นการลงบันทึกความสำเร็จและผลงานที่ดีเยี่ยมทางวัฒนธรรม การดำเนินการให้ข้อมูลเหล่านี้เข้าถึงประชาชนทั้งในปัจจุบันและอนาคต
6. การบริโภค - หมายถึง กลุ่มผู้ชมและการที่บุคคลได้เข้ามามีส่วนร่วมในงานวัฒนธรรม

การจัดองค์กรโดยกิจกรรม

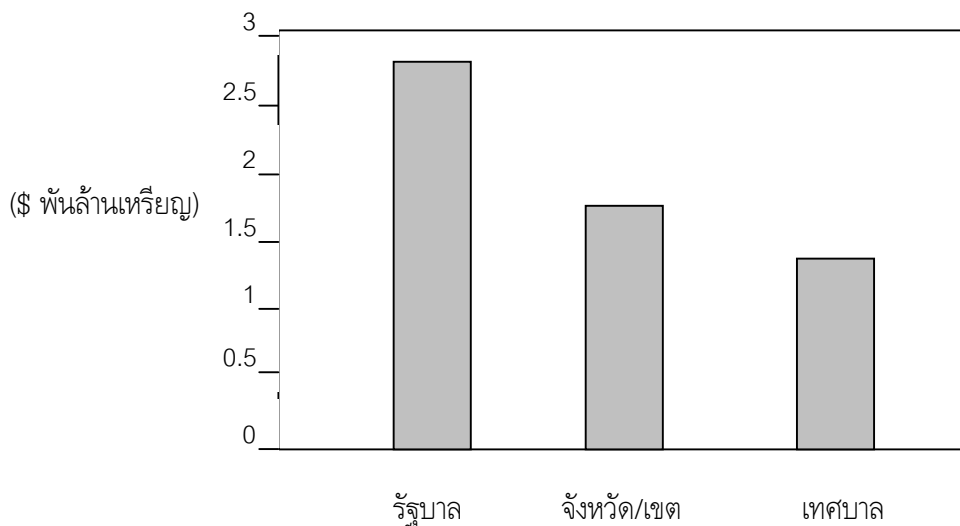
ใน 6 หัวข้อดังกล่าวข้างต้นได้ดำเนินไปได้ด้วยดี ยกเว้นในหัวข้อที่ 3 และ 4 ซึ่งคณะกรรมการเห็นว่าควรรวมไว้เป็นบทเดียวกัน เพราะมีความเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงแก่กัน ในภาคผนวกที่ 1 คณะกรรมการได้แสดงให้เห็นงานที่รัฐบาลกลางให้การสนับสนุนในเรื่องวัฒนธรรม และภาคผนวกที่ 2 จะแสดงให้เห็นหน่วยงานต่าง ๆ ที่เข้ามามีบทบาทร่วมกับกระทรวงมรดกวัฒนธรรมในเรื่องการอนุรักษ์วัฒนธรรม

ความร่วมมือของผู้ร่วมงาน

รัฐบาลมีส่วนสำคัญในการพัฒนาการส่งออกและความเป็นเอกลักษณ์ของชนในชาติ นับแต่ปี 1950 รัฐบาลได้เข้าไปมีบทบาทสำคัญในการขยายกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรม และทำให้วัฒนธรรมได้เข้าไปมีบทบาทสำคัญในด้านเศรษฐกิจและสังคม แต่การทำงานของรัฐบาลก็ไม่ได้ทำเพียงลำพังหากแต่ได้รับความร่วมมือจากภาคเอกชน บุคคล และองค์กรต่าง ๆ เป็นอันมาก ทั้งในระดับชาติ จังหวัด เขต และเทศบาล จะเห็นได้ว่าองค์กรเหล่านี้ได้เข้ามาให้การสนับสนุนงบประมาณในการพัฒนางานวัฒนธรรมมากกว่า 6 พันล้านเหรียญ ดังรายละเอียดที่แสดงไว้ในตารางที่ 1

ตารางที่ 1

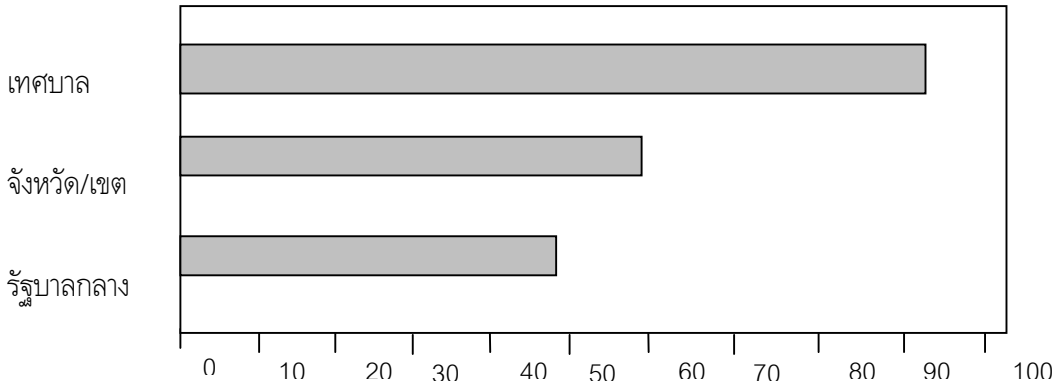
รายจ่ายด้านวัฒนธรรมของรัฐบาลกลาง/ ระดับจังหวัด - เขต/ เทศบาล
(ปี ค.ศ. 1996 - 1997)

จากตารางข้างบนจะเห็นได้ว่ารัฐบาลกลางมีค่าใช้จ่ายทางด้านวัฒนธรรมคิดเป็น 93 เหรียญต่อหัว ระดับจังหวัด/เขต คิดเป็น 58 เหรียญต่อหัว และเขตเทศบาลคิดเป็น 48.12 เหรียญต่อหัว

ตารางที่ 2

รายจ่ายต่อหัวของรัฐบาลกลาง/ จังหวัด-เขต/ เทศบาล (1996 - 1997)

อัตรารายจ่ายในตารางนี้แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลได้ให้ความสำคัญต่องานด้านวัฒนธรรม

แนวทางการให้ข้อเสนอแนะ

ในการให้ข้อเสนอแนะเพื่อให้เกิดแนวคิดใหม่ในเรื่องนโยบายซึ่งจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงในเรื่องเงื่อนไข โอกาสและเทคโนโลยี รัฐบาลได้ศึกษาความสำคัญของนโยบายวัฒนธรรม รวมทั้งหมายถึง กฎระเบียบ พระราชบัญญัติ การสนับสนุนทางการเงินและภาษี คณะกรรมการเชื่อว่าในยุคโลกาภิวัตน์ เทคโนโลยีสมัยใหม่ และการเปลี่ยนแปลงจำนวนประชากรจะมีผลสำคัญต่อบทบาทของรัฐบาลในการสนับสนุนงานวัฒนธรรม

มองย้อนกลับไปในปี 1950 จะเห็นการเปลี่ยนแปลงได้อย่างแจ่มชัดในการให้การสนับสนุนงานด้านวัฒนธรรมของชาวแคนาดา ในปัจจุบันประชาชนจะให้ความสนใจอย่างมากในเรื่องการพัฒนาการตลาดวัฒนธรรม การบริโภคและการเข้าถึงสื่อด้านวัฒนธรรมในรูปแบบต่าง ๆ มีการเน้นในเรื่องการหาผู้ร่วมงานมาทำงานร่วมกับรัฐบาลกลาง องค์กรต่าง ๆ และการดำเนินงานร่วมกับองค์กรเอกชน และที่สำคัญที่สุดคือการใช้วิธีการที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพมาหลอมรวมไว้เพื่อให้เกิดการทำงานได้อย่างจริงจัง

สำนึกแห่งถิ่นกำเนิดเป็นบ่อเกิดแห่งวัฒนธรรม (A Sense of Place - A Sense of Being)

คณะกรรมการได้พิจารณานโยบายที่มีอยู่ในการสนับสนุนงานด้านวัฒนธรรมในประเทศแคนาดา ในการประชุมโต๊ะกลมที่ Montreal, Mr. Dinu Bumbaru แห่งมูลนิธิมิตรภาพทางวัฒนธรรมเมือง Montreal ได้เป็นผู้กระตุ้นให้เกิดหัวข้อนี้ขึ้นโดยได้สังเกตว่า

"ความรู้สึกด้านสถานที่ของบุคคลเป็นศูนย์กลางของความเข้าใจและประสบการณ์ของวัฒนธรรม เราไม่ได้อาศัยอยู่ในโพรงมดแต่อาศัยอยู่ในสถานที่ซึ่งมีความหมายแก่เรา เรารู้สึกได้จากภูมิทัศน์ จากตีกราม บ้านช่อง และจากเครื่องมือต่าง ๆ รอบตัวเรา โดยตัวเราเองก็เป็นส่วนหนึ่งในความรู้สึกนี้ด้วย และด้วยเหตุนี้เราจึงมีบทบาทสำคัญในการทำให้วัฒนธรรมมีชีวิต มีความงดงามเกิดขึ้นในสถานที่ที่เราอาศัยอยู่"

คณะกรรมการชุดนี้ให้ชื่อหัวข้อรายงานว่า สำนักแห่งถิ่นกำเนิดเป็นบ่อเกิดแห่งวัฒนธรรม (A Sense of Place - A Sense of Being) ก็โดยที่หวังว่ารายงานนี้จะมีส่วนเอื้อต่อการพัฒนาโยบายวัฒนธรรมต่อไปในอนาคต ประสบการณ์ได้ถูกส่งผ่านจากบุคคลรุ่นหนึ่งไปสู่บุคคลอีกรุ่นหนึ่ง วัฒนธรรมดำรงอยู่ได้ก็ด้วยผู้มีประสบการณ์เหล่านี้ได้สร้างและกำหนดขึ้นนั่นเอง

- การสนับสนุนการสร้างสรรคงานศิลปะของแคนาดา
- ทุนสนับสนุนผู้สร้างงานศิลปะ
- การเป็นเจ้าของกิจการ
- เทคโนโลยีใหม่ - ทางเลือกใหม่
- การปกป้องผู้สร้างงานศิลปะในสังคมข้อมูลข่าวสาร
- การปฏิรูปกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาและลิขสิทธิ์
- สถานภาพของศิลปิน

บทที่ 2 - ผู้รังสรรค์งาน

การสร้างสรรคและการผลิตงานด้านวัฒนธรรมเป็นสิ่งแรกและสิ่งสำคัญที่สุดที่บุคคลได้สร้างสรรคขึ้น งานวัฒนธรรมไม่สามารถเกิดขึ้นได้หากปราศจากบุคคลผู้รังสรรค์งานเหล่านี้ เขาเหล่านี้ ได้แก่ นักเขียน นักประพันธ์ นักพ็อนรำ จิตรกร และผู้แสดง โดยมี "ประชาชน" เป็นผู้อยู่เบื้องหลังและผลักดันให้เกิดการสร้างงานศิลปะขึ้น ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของชุมชนและภาครัฐที่จะต้องพัฒนาแนวทางการปกป้องผลงานของผู้รังสรรค์งานวัฒนธรรมเหล่านี้

การสนับสนุนการสร้างสรรคงานศิลปะของแคนาดา

งานศิลปะรูปแบบต่าง ๆ ที่ศิลปินสร้างขึ้นแสดงถึงขนบธรรมเนียมประเพณีในอดีตและความนิยมที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน แต่บางครั้งงานศิลปะก็ไม่ได้สะท้อนถึงสองสิ่งนี้ ดังนั้น จึงเป็นอนุหาทรณ์สำหรับรัฐบาลว่าในการทำงานนโยบายวัฒนธรรมควรดำเนินการในลักษณะที่ยืดหยุ่นและสามารถตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงในสังคมได้ดี

40 ปีที่แล้ว งานศิลปะไม่ได้รับการยอมรับมากนัก เช่น งานเขียนของนักเขียนจะไม่ได้รับความนิยมและหนังสือก็ไม่ได้รับการตีพิมพ์ แต่ปัจจุบันการยอมรับศิลปินแคนาดาในระดับนานาชาติมีมากขึ้น คณะกรรมการ Massey - Levsque มีความพยายามที่จะจัดตั้ง "สภาศิลปะแห่งประเทศแคนาดา" (the Canada Council for the Arts) ขึ้น แต่ยังคงขาดงบประมาณในการก่อตั้ง แต่แล้ววันหนึ่งที่เมืองออตตาวา ปี ค.ศ. 1956 J.W. Pickersgill เจ้าหน้าที่คนสำคัญของรัฐในการก่อตั้ง "สภาศิลปะ" ได้มีโอกาสพบกับ John Deutch ปลัดกระทรวงการคลัง โดยบังเอิญ นาย Deutch ได้พูดถึงทรัพย์สินจำนวน 100 ล้านเหรียญ ที่รัฐบาลได้ครอบครองจากทรัพย์สินของเศรษฐี 2 นาย คือ Izaak Walton Killam และ Sir James Hamet Dunn นักธุรกิจและนักลงทุน นาย Pickersill จึงแนะนำให้รัฐบาลนำเงิน 50 ล้านเหรียญไปสร้างมหาวิทยาลัยและอีก 50 ล้านเหรียญเป็นเงินทุนสำหรับการก่อตั้งสภาศิลปะ และนี่เป็นต้นเหตุของการก่อตั้งสภาศิลปะขึ้น และนับแต่ปี 1957 รัฐบาลสามารถให้การสนับสนุนงานศิลปะได้เป็นจำนวนมากขึ้น จากการให้การสนับสนุนแก่ศิลปินเหล่านี้ ทำให้ศิลปินแคนาดามีชื่อเสียงระดับโลกและได้รับการเฉลิมฉลองทั้งในประเทศและต่างประเทศ กล่าวได้ว่ารัฐบาลให้การสนับสนุนงานศิลปะมากกว่า 2.2 พันล้านเหรียญ หรือคิดเป็น 5.2% ของงานอาชีพในประเทศ ซึ่งจะสังเกตได้จากตารางข้างล่างนี้

ตารางที่ 2.1

แรงงานของชาวแคนาดาโดยดูจากอุตสาหกรรมที่คัดเลือกแล้ว (ค.ศ. 1994)

ประเภทของอุตสาหกรรม	จำนวนคนงาน	คิดเป็น %
งานด้านวัฒนธรรม (โดยรวม)	1,052,345	7.9
มรดกทางวัฒนธรรม ^a	482,020	3.6
ศิลปะและมรดกทางวัฒนธรรม ^b	195,893	1.5
รัฐบาล	22,187	0.2
วัฒนธรรมดั้งเดิม	700,099	5.2
อื่น ๆ ^c	352,246	2.7
เกษตรกรรม	424,737	3.2
ไม้และวนศาสตร์	79,620	0.6
เหมืองแร่และน้ำมัน	155,921	1.2
การขนส่งและการจัดเก็บ	523,177	3.9
การศึกษา	882,576	6.6
สุขภาพและสังคม	1,311,280	9.9
ที่พัก อาหาร และเครื่องดื่ม	834,680	6.3
รวมแรงงาน	13,290,000	100.00

a รวมถึงสื่อที่เป็นลายลักษณ์อักษร ภาพยนตร์ วิทยุทัศน์

b รวมการแสดง มรดกทางวัฒนธรรม หอสมุด ทัศนศิลป์ และงานมหรสพ

c รวมการให้การศึกษาด้านศิลปะและวัฒนธรรม การศึกษา สถาปัตยกรรม การออกแบบ การถ่ายภาพ และการโฆษณา

คณะกรรมการเห็นพ้องกับผู้ที่นำเสนอเกี่ยวกับงานด้านวัฒนธรรมว่าระดับรายได้ของผลงานไม่สัมพันธ์กับระดับของผลงานที่สร้างสรรค์ขึ้น ยกตัวอย่าง จากผลการสำรวจของสำนักงานสถิติแสดงให้เห็นว่าศิลปินชาวแคนาดา (เช่น จิตรกรและนักเขียน) มีรายได้ต่ำกว่า ผู้ทำงานอย่างอื่นในด้านวัฒนธรรมเดียวกันประมาณ 25-30% เป็นต้น

ทุนสนับสนุนผู้สร้างงานศิลปะ

Heather Redfern แห่งโรงละคร Edmonton กล่าวไว้ว่า

"ผู้ให้ทุนสนับสนุนงานศิลปะมากที่สุดในประเทศนี้ก็คือศิลปินและผู้ทำงานศิลปะ เพราะศิลปินเหล่านี้ได้รับค่าแรงน้อยมากและยังต้องช่วยทำงานอาสาสมัครเพื่อให้บริษัทของตนทรงตัวอยู่ได้"

งานศิลปะบางชิ้นใช้เวลานานในการสร้างสรรค์ คณะกรรมการเองกังวลว่างบประมาณสนับสนุนศิลปินในระยะสั้นที่สนับสนุนผ่านสภาศิลปะนั้นช่วยศิลปินได้น้อยมาก การลงทุนทางศิลปะก็มีความสำคัญเทียบเท่ากับการลงทุนในด้านอื่นไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม มนุษยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และการแพทย์ ดังนั้น รัฐบาลกลางควรสนับสนุนงานศิลปะและวัฒนธรรมในระดับเดียวกันกับงานสาขาอื่นด้วย

แม้รัฐบาลจะเห็นว่าเรื่องนี้สำคัญแต่หน่วยงานของรัฐบาลที่ให้การช่วยเหลือศิลปินคือสภาศิลปะก็ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้สร้างสรรคงานได้ในระดับปานกลาง และช่วยได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น เช่น การช่วยเหลือนักเขียนจะให้ความช่วยเหลือในระยะสั้น งบประมาณไม่มากกว่า 20,000 เหรียญ เงินทุนอุดหนุนนี้ถือเป็น "เงินช่วยเหลือในระยะเริ่มต้น" มีระยะเวลา 1 ปี ซึ่งจะเห็นได้ว่าแตกต่างจากความช่วยเหลือที่ให้แก่งานสาขาอื่นโดยสิ้นเชิง ยกตัวอย่างเช่น นักวิจัยซึ่งได้รับรางวัล Killam Research Fellowship จะได้รับเงินมากกว่า 50,000 เหรียญต่อปี พร้อมรับเงินเดือนตลอดระยะเวลาการได้รับทุน เป็นต้น

คณะกรรมการเห็นว่าผู้สร้างสรรคงานด้านวัฒนธรรมควรได้รับการช่วยเหลือมากกว่าที่เป็นอยู่ โดยความช่วยเหลือนี้ต้องเท่าเทียมกับความช่วยเหลือที่บุคคลในสาขาอื่นได้รับ และเพื่อให้แนวคิดนี้เป็นจริง คณะกรรมการจึงให้ข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

ข้อเสนอแนะข้อที่ 1

คณะกรรมการเสนอแนะว่า

- 1.1 สภาศิลปะแห่งประเทศแคนาดาซึ่งเป็นแหล่งสนับสนุนสำคัญของรัฐบาลกลาง จะให้เงินทุนสนับสนุนแก่ผู้สร้างงานศิลปะอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เขาเหล่านั้นได้อุทิศตนเพื่อสร้างงานได้อย่างเต็มที่ รัฐบาลแคนาดาควรให้การสนับสนุนในระยะยาวและต่อเนื่อง
- 1.2 สภาศิลปะแห่งประเทศแคนาดาสรรหางบประมาณอุดหนุนเพิ่มเติมเพื่อให้ข้อเสนอแนะในข้อ 1.1 ดำเนินการได้
- 1.3 กระทรวงมรดกวัฒนธรรมแห่งประเทศแคนาดาและสภาศิลปะแห่งประเทศแคนาดาควรร่วมมือกันเพื่อให้แผนการจัดหางบประมาณในข้อ 1.2 เป็นไปได้จริงและรายงานกลับไปยังคณะกรรมการภายในเวลา 1 ปี หลังจากได้นำเสนอรายงานนี้

นอกเหนือจากการให้การสนับสนุนโดยตรงดังกล่าวข้างต้น รัฐบาลกลางจำเป็นต้องหาแหล่งสนับสนุนอื่น ๆ ทั้งนี้ โดยผ่านทางหน่วยงานทางด้านวัฒนธรรมของประเทศ อาทิ คณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ (National Film Board of Canada) และบริษัทกระจายเสียงแห่งประเทศไทยแคนาดา (The Canadian Broadcasting Corporation) คณะกรรมการที่ปรึกษาที่สภาศิลปะให้ความสำคัญและให้เงินทุนสนับสนุนเป็นจำนวน 25 ล้านดอลลาร์ต่อปี และจะดำเนินการอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลา 5 ปี เริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1997 ด้วยเงินจำนวนนี้จะทำให้สภาศิลปะสามารถให้ความช่วยเหลือแก่ศิลปินและริเริ่มโครงการใหม่ ๆ อันจะเป็นประโยชน์แก่การสร้างสรรค์งาน อาทิ พัฒนาศูนย์วัฒนธรรมของชาวอริจิน ความหลากหลายทางวัฒนธรรม โครงการใหม่ ๆ และงานมหกรรมในระดับนานาชาติ อย่างไรก็ตาม มาตรการเชื่อว่าสิ่งที่จะต้องดำเนินการอย่างมากก็คือในเรื่อง "การจ้างงาน/ การเป็นเจ้าของกิจการ" (self employment)

การเป็นเจ้าของกิจการ (Self-employment)

ผู้สร้างงานหลายอาชีพทั้งนักเขียน นักออกแบบ ช่างฝีมือ ช่างตัดถกรวม และนักดนตรีเหล่านี้ต่างเป็นเจ้านายตนเอง จากสถิติในปี 1994 พบว่า 18% ของคนงาน ทำงานด้วยตนเองในขณะที่ในสหรัฐอเมริกาอัตรา 12% และอัตราที่นับวันจะสูงขึ้นในรอบ 10 ปี ในทศวรรษที่ 19 (1990's) มีจำนวนสูงขึ้นถึง 80% จากจำนวนที่สูงขึ้นทำให้นักถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่คนงานพึงจะได้รับ อันได้แก่ กฎหมายคุ้มครอง การประกันสุขภาพ ระบบภาษี และเงินบำนาญ การเป็นนายจ้างตนเองของศิลปินเหล่านี้เป็นปัญหาสำคัญที่รัฐบาลกลางและรัฐบาลในระดับจังหวัดจะต้องเข้าไปเกี่ยวข้อง ดังนั้น จึงต้องมีการดำเนินการในเรื่องระเบียบ กฎหมาย และข้อบังคับ รวมทั้ง สถานภาพของศิลปินของผู้สร้างสรรคงานศิลปะเหล่านี้อย่างจริงจังขึ้น

ข้อเสนอแนะข้อที่ 2

คณะกรรมการเสนอแนะ ดังนี้

- 2.1 กระทรวงมรดกวัฒนธรรมแห่งประเทศไทยแคนาดาต้องดำเนินการตรวจสอบเกี่ยวกับการเป็นเจ้าของกิจการ/ นายจ้างตนเองของศิลปินอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ ให้รวมถึงความสนใจของศิลปินและผู้สร้างงานศิลปะด้วย
- 2.2 รัฐมนตรีกระทรวงมรดกวัฒนธรรมแต่งตั้งคณะทำงานเฉพาะกิจเพื่อดูแลในเรื่องการทำงานของผู้สร้างสรรคงานวัฒนธรรม ผู้แทนของคณะทำงานเฉพาะกิจเหล่านี้ ประกอบด้วย ผู้แทนจากกระทรวงสรรพากร กระทรวงการคลัง และสำนักงานพัฒนาทรัพยากรมนุษย์แห่งประเทศไทยแคนาดา คณะทำงานชุดนี้ต้องรายงานผลภายใน ระยะเวลา 1 ปี

เทคโนโลยีใหม่ - ทางเลือกใหม่

การเกิดของเทคโนโลยีสมัยใหม่ ไม่ว่าจะเป็นคอมพิวเตอร์ เทคโนโลยีดิจิทัล อินเทอร์เน็ต เคเบิล และระบบสื่อสารผ่านดาวเทียม การกระจายเสียงผ่านระบบดิจิทัลและระบบใยแก้ว ทำให้ผู้สร้างงานใช้สิ่งเหล่านี้มาช่วยในการนำเสนอให้แก่ผู้ชมของตนมากยิ่งขึ้น เทคโนโลยีเหล่านี้เริ่มมีบทบาทสำคัญในกระบวนการสร้างสรรค์งานศิลปะ เทคโนโลยีเป็นพาหะแห่งโอกาส รัฐบาลควรถือโอกาสนี้ในการวางแผนเพื่อให้แน่ใจว่าจตุรงคประชาชนไว้ถูกที่ และบุคคลเหล่านี้มีข้อมูลเพียงพอที่จะพัฒนางานของตน และมีทางเลือกหลากหลายให้ตรงกับนโยบายที่ได้วางไว้

Robert Lepage

นาย Robert Lepage เป็นตัวอย่างสำคัญของผู้สร้างผลงานชาวแคนาดาที่กลายเป็นศิลปินนักแสดงที่มีชื่อเสียงระดับโลก ผลงานของเขาแตกต่างจากการสร้างงานแบบดั้งเดิม โดยนำระบบงานด้านการละคร พิธีกรรม และศิลปะการแสดงไว้ด้วยกัน Lepage ทำงานใกล้ชิดกับนักแสดง นักออกแบบ ผู้ออกแบบท่าเต้นและนักดนตรี ผลงานที่เขาสร้าง ได้แก่ เรื่อง "The Dragon's Trilogy, Tectonic Plates, The Seven Streams of the River Ota นอกจากนี้ เขายังเป็นเจ้าของ Canadian Opera Company และยังสร้างภาพยนตร์อีกด้วย เขากล่าวว่า

"เรากำลังทำงานกับผู้ชมซึ่งมีความรู้ เราต้องทำงานเพื่อเชิญชวนผู้ชมมาโรงละครของเรา ภาพยนตร์เริ่มเข้ามาแทนที่การละครแล้ว ดังนั้น ต้องหาเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาช่วยดึงผู้ชมเหล่านี้กลับมา สิ่งเหล่านี้เป็นตัวสร้างความหวังใหม่ทางเลือกใหม่ให้แก่ศิลปิน"

การปกป้องผู้สร้างงานศิลปะในสังคมข้อมูลข่าวสาร

ชาวแคนาดาเมื่อพูดถึงสิ่งของทางด้านวัฒนธรรมมักนึกถึงหนังสือ ภาพยนตร์ ไม้เพลง การบันทึกเสียง และการวาดภาพ แต่ปัจจุบันด้วยความช่วยเหลือของเทคโนโลยีเราสามารถทำให้งานวัฒนธรรมมีมิติและน่าสนใจ และสามารถส่งไปได้ทุกแห่งในโลก สิ่งเหล่านี้ดีแต่จะทำให้ศิลปินปกป้องผลงานตนเองได้ยากขึ้น คณะกรรมการเชื่อว่าสิ่งที่ต้องเร่งดำเนินการเพื่อช่วยเหลือศิลปินคือ เรื่องกฎหมายและเรื่องลิขสิทธิ์

ข้อเสนอแนะข้อที่ 3

คณะกรรมการเสนอแนะ ดังนี้

- 3.1 โครงการที่รัฐบาลกลางให้ความช่วยเหลือในเรื่องสิ่งตีพิมพ์ทางด้านวัฒนธรรม (หนังสือ ดนตรี ภาพยนตร์ และภาพลักษณ์) จะต้องถูกนำมาปรับเปลี่ยนให้อยู่ในรูปแบบของสื่ออิเล็กทรอนิกส์ นอกจากนี้ กระทรวงมรดกวัฒนธรรมด้วยการปรึกษาจากกระทรวงอุตสาหกรรมและกระทรวงการคลังจะต้องดำเนินการให้เกิดการลงทุน เกิดการตลาด การซื้อขายผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมเหล่านี้ด้วย
- 3.2 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมรดกวัฒนธรรมด้วยการปรึกษากับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมและการคลัง จะต้องร่วมกันพัฒนากลยุทธ์ในการดำเนินการตามข้อเสนอแนะข้อ 3.1

การปฏิรูปกฎหมายว่าด้วยทรัพย์สินทางปัญญาและลิขสิทธิ์

ในประเทศแคนาดามีพระราชบัญญัติปกป้องทรัพย์สินทางปัญญาอยู่ 5 พระราชบัญญัติ ประกอบด้วย

1. กฎหมายลิขสิทธิ์ (The Copyright Act)
2. กฎหมายสิทธิบัตร (The Patent Act)
3. กฎหมายเครื่องหมายการค้า (Trade-Marks Act)
4. กฎหมายอุตสาหกรรมการออกแบบ (The Industrial Design Act)
5. กฎหมายว่าด้วยอาณาเขตภูมิประเทศ (Integrated Circuit Topography Act)

แต่กฎหมายที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้สร้างสรรค์งานก็คือกฎหมายลิขสิทธิ์ (The Copyright Act)

การป้องกันทรัพย์สินทางปัญญานับเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง ปัจจัยที่สำคัญคือการบรรจุกระบวนการดำเนินงานไว้ในสนธิสัญญา 2 ฉบับ ในองค์กรพิทักษ์ทรัพย์สินทางปัญญาโลก (World Intellectual Property Organization's - WIPO) สนธิสัญญาระหว่างชาติ 2 ข้อ ได้แก่ สนธิสัญญาลิขสิทธิ์และสนธิสัญญาสำหรับนักแสดงและการใช้สัญลักษณ์แทนเสียง (The Copyright Treaty and the Performers and Phonograms Treaty)

สนธิสัญญาฉบับนี้มีผลใช้บังคับสำหรับเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่เป็นระบบตัวเลข (digital) เป็นข้อบังคับระหว่างชาติที่กำหนดขึ้นใหม่โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอินเทอร์เน็ต ประเทศแคนาดาลงนามสนธิสัญญาทั้ง 2 ฉบับนี้ในเดือนธันวาคม 1997 แต่ตามกฎหมายของประเทศแคนาดาสนธิสัญญานี้ไม่ถือว่าเป็นกฎหมายจนกว่ารัฐบาลจะออกกฎหมายรับรองเพื่อให้สนธิสัญญานี้เป็นผล

ข้อเสนอแนะข้อที่ 4

สนธิสัญญาซึ่งออกโดยองค์กรทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WIPO) ต้องถูกนำเสนอต่อรัฐบาลและรัฐบาลควรออกกฎหมายเพื่อให้รัฐสภารับรองโดยเร็ว

ข้อเสนอแนะข้อที่ 5

รัฐบาลควรหาวิธีการที่เหมาะสมเพื่อให้แน่ใจว่าการแปรรูปคดีในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายลิขสิทธิ์เป็นไปในทิศทางเดียวกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี

สถานะภาพของศิลปิน

ลิขสิทธิ์เป็นกฎหมายที่กำหนดโดยรัฐเพื่อให้ผู้สร้างสรรค์งานได้รับสิทธิ์ขาดเขตกฎหมาย เมื่อผลงานถูกละเมิด ยังมีกฎหมายอีกฉบับหนึ่งซึ่งสนับสนุนผู้สร้างสรรค์งานนั่นคือ "กฎหมายสถานะภาพของศิลปิน" (Status of the Artist Act) คณะกรรมการได้มีมติรับรองหลักการซึ่งกำหนดไว้ในข้อ 2 และ 3 ของกฎหมาย มีใจความดังนี้ :

2. รัฐบาลของประเทศแคนาดาต้องตระหนักถึง :

- (ก) ความสำคัญของการให้การสนับสนุนศิลปินผู้สร้างสรรค้งงานในอันที่จะนำมาซึ่งความเจริญ
งอกงามด้านวัฒนธรรม สังคม เศรษฐกิจและการเมืองของประเทศ
- (ข) ความสำคัญของชุมชนชาวแคนาดาในการให้การสนับสนุนสถานะภาพของศิลปิน ซึ่งเป็นผู้มี
บทบาทสำคัญในการพัฒนางานศิลปะและพัฒนาคุณภาพชีวิตของชาวแคนาดาให้ดีขึ้น
- (ค) บทบาทของศิลปินซึ่งสะท้อนให้เห็นวิถีชีวิต แรงบันดาลใจทั้งจากบุคคลและกลุ่มชนของ
ประเทศ
- (ง) การสร้างสรรค้งงานศิลปะเป็นกลไกสำคัญสำหรับการพัฒนาและความมั่งคั่งของอุตสาหกรรม
ทางวัฒนธรรมของประเทศ
- (จ) ความสำคัญของศิลปินในอันที่จะได้รับการชดเชยจากการที่สาธารณชนได้นำผลงานไปเผยแพร่

นโยบายของรัฐบาล

3. นโยบายของแคนาดาเกี่ยวกับสถานะภาพของศิลปิน ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการโทรคมนาคม
เป็นผู้ดำเนินการนั้นตั้งอยู่บนสิทธิต่อไปนี้

- (ก) สิทธิของศิลปินและผู้ผลิตงานในการสร้างสรรค้งงานอย่างมีเสรีภาพ
- (ข) สิทธิขององค์กรที่นำเสนอผลงานของศิลปินให้เป็นที่ไปตามที่กฎหมายกำหนดและเผยแพร่
ผลงานของศิลปินให้เป็นที่ไปตามที่ประชาชนต้องการ และ
- (ค) สิทธิของศิลปินในการเข้าถึงกลุ่มที่ปรึกษาต่าง ๆ ในอันที่ศิลปินเหล่านี้จักได้แสดงออกซึ่ง
ความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานะภาพและตอบคำถามต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกัตน

ในการนำเสนอในเรื่องข้างต้นต่อคณะกรรมการ "ที่ประชุมศิลปะ" ได้ให้ข้อสังเกตไว้ว่า "กฎหมายเหล่านี้
ยังไม่ได้รับการดำเนินการเท่าที่ควร เนื่องจากยังมีข้อขัดแย้งระหว่างนโยบายของรัฐบาลและโครงการของรัฐในเรื่อง
ภาษี การฝึกอบรม การพัฒนาอาชีพ และการเข้าถึงโปรแกรม อาทิ การประกันอาชีพซึ่งยังไม่มีผลต่อผู้ทำงานด้าน
วัฒนธรรมอย่างแท้จริง"

คณะกรรมการเห็นว่าการพัฒนาสถานะภาพของศิลปินจะเป็นไปได้ยากยิ่ง หากขาดความร่วมมือระหว่าง
รัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่น กฎหมายของรัฐบาลกลางจะมีผลหากรัฐบาลท้องถิ่นออกกฎหมายสนับสนุนไป
พร้อมกันด้วย

ข้อเสนอแนะข้อที่ 6

ดังนั้น คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมเชิญชวนหน่วยงานในส่วนภูมิภาคเข้ามา
จัดทำกฎหมายสนับสนุนในเรื่องสถานะภาพของศิลปินร่วมกัน

- วิสัยทัศน์
- ความต้องการการฝึกอบรม
- ฝึกอบรมเพื่อการแข่งขัน
- บ้านที่กผลสัมฤทธิ์
- บทบาทของผู้นำสำหรับรัฐบาลแคนาดา
- ก. โรงเรียนฝึกอบรมระดับชาติ
- ข. ความร่วมมือด้านการฝึกอบรม
- ค. การฝึกอบรมระดับอาชีพและเทคโนโลยีสมัยใหม่
- ง. การขยายฐานการฝึกอบรมระดับอาชีพ
- ความต่อเนื่อง

บทที่ 3 : การฝึกอบรม

วิสัยทัศน์

ในอดีตชาวแคนาดาเมื่อพูดถึงกิจกรรมทางวัฒนธรรมมักเน้นในเรื่องคุณค่าและรูปแบบงานศิลปะดั้งเดิมของยุโรปโดยลืมนึกถึงวัฒนธรรมประเพณีของชนเผ่าดั้งเดิมคือชนเผ่าอบอริจิน (Aboriginal peoples) ซึ่งมีวัฒนธรรมของตนเองทั้งในเรื่องดนตรี ฟ้อนรำ พิธีกรรมและมุขปาฐะต่าง ๆ มานานนับร้อยปี จากห้วงวัฒนธรรมของชาวเผ่าอบอริจินในอดีตได้รับการพัฒนาและสืบทอดต่อกันมา ดังจะเห็นได้จากผลงานของศิลปินบางท่าน เช่น Margo Kane, ซึ่งจัดการแสดงของชนเผ่าในลักษณะเป็นเรื่องเล่าผนวกด้วยการแสดงละครและฟ้อนรำ เป็นต้น

“การฝึกอบรม” (Training) และ “ความสามารถ” (Talent) เป็นของคู่กัน ยิ่งมีความสามารถมากเท่าใด ก็ต้องมีการฝึกอบรมมากขึ้นเท่านั้น ทั้งนี้ เพื่อให้มีการถ่ายทอดความรู้ เทคนิควิธี รวมทั้ง ประสบการณ์ไปสู่ชนรุ่นหลัง คณะกรรมการเห็นว่า การฝึกอบรมเป็นสิ่งจำเป็นสูงยิ่ง ดังนั้น รัฐบาลต้องจัดตั้งหน่วยงานฝึกอบรมระดับชาติขึ้น และให้การดูแลอย่างต่อเนื่อง

โรงเรียนการละครแห่งชาติ

แนวคิดเรื่องการจัดตั้งโรงเรียนการละครแห่งชาติ เริ่มมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1932 และเป็นจริงได้ตั้งแต่ปี 1937 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี 1960 มีมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยชุมชนหลายแห่ง จัดหลักสูตรการละครขึ้นในระดับปริญญาตรี เป็นหลักสูตร 3 ปี นักเรียนจะได้รับประสบการณ์ในการเขียนบท การออกแบบและการกำกับ โรงเรียนการละครแห่งชาตินี้เปิดรับสมัครนักเรียนทั่วประเทศแคนาดา ทุกคนได้รับโอกาสเข้าเรียนได้โดยไม่จำกัดเรื่องภาษา และเข้าเรียนตามหลักสูตรต่าง ๆ ตามที่ตนได้รับการคัดเลือกโดยดูจากผลงานและการสัมภาษณ์

ความต้องการของการฝึกอบรม

ประเทศแคนาดาได้ตั้งสถานฝึกอบรมหลายแห่งเพื่อรองรับความต้องการของผู้เรียน สถาบันเหล่านี้ ได้แก่

- The National Theatre School (1959)
- The National Ballet school (1960)
- The National Youth Orchestra (1960)
- The School of the Toronto Dance Theatre (1968)
- The Royal Winnipeg Ballet School (1970)
- Les Ateliers de Danse Moderne de Montreal (1985)
- The Dancer Transition Resource Centre (1985)
- The National Circus School (1986)
- The School of Contemporary Dancers in Winnipeg (1987)

สถาบันการฝึกอบรมด้านภาพยนตร์และโทรทัศน์ ประกอบด้วย :

- The Canadian Film Centre (1986)
- Canadian Screen Training Centre/Summer Institute of Film and Television (1986)
- The National Screen Institute (1986)
- L'Institut National de L'image et du Son (1989)

ซึ่งนอกจากจะให้การศึกษาในระดับอาชีพแล้ว หลักสูตรและโครงการฝึกอบรมยังสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนอีกด้วย

การฝึกอบรมเพื่อการแข่งขัน

ศิลปินส่วนใหญ่ที่รับการฝึกจากสถาบันศิลปะแคนาดา มักเป็นที่ต้องการของตลาดศิลปะ เนื่องจากเป็นที่รู้จักดีว่าสถาบันการฝึกอบรมเหล่านี้มีมาตรฐาน มีศักยภาพสูง กล่าวได้ว่าการฝึกอบรมด้านอาชีพทางด้านศิลปะของประเทศแคนาดานั้นมีรากฐานที่มั่นคง เป็นที่ยอมรับและยกย่อง นับเป็นเวลามากกว่าครึ่งศตวรรษที่ผลงานการแสดงและการสร้างสรรค์งานของศิลปินของประเทศได้รับการกล่าวขวัญในระดับนานาชาติ ตัวอย่างดูได้จากผลงานของนักเขียน Michel Tremblay นักเขียนนวนิยายชาว Montreal ซึ่งผลงานถูกนำไปแสดงยังเวทีต่างประเทศด้วยภาษาของประเทศนั้น ๆ นับครั้งไม่ถ้วน หรือแม้แต่บทเพลงของ R. Murray Schafer ซึ่งก็ถูกนำไปแสดงมาแล้วทั่วโลกเช่นกัน

การบันทึกผลสัมฤทธิ์

ช่วงเวลาครึ่งศตวรรษที่ผ่านมาแม้จะมีอุปสรรคมาก แต่การพัฒนางานศิลปะของประเทศแคนาดาก็ไม่หยุดยั้งตรงกันข้ามการพัฒนากลับได้รับผลดีเกินคาด คณะทำงานเฉพาะกิจของรัฐได้ส่งรายงานชื่อว่า "ศิลปะต้องเรียนรู้" (Art is never a given) เสนอต่อรัฐมนตรีกระทรวงการโทรคมนาคม (ปัจจุบันเป็นกระทรวงมรดกทางวัฒนธรรม) และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและตรวจคนเข้าเมือง (ปัจจุบันเป็นสำนักงานพัฒนาทรัพยากรมนุษย์) ในวันที่ 1 ธันวาคม 1991 ในรายงานแสดงให้เห็นความสำคัญของการบรรจุหลักสูตรเฉพาะด้านการฝึกอบรมศิลปะระดับอาชีพไว้ในสถาบันอุดมศึกษา ในตารางที่ 3.1 จะแสดงให้เห็นว่าศิลปินด้านต่าง ๆ ของแคนาดาได้รับการถ่ายทอดและพัฒนาผ่านกระบวนการทางการศึกษาและฝึกอบรมในโรงเรียนการละครระดับชาติ และสำหรับผู้เรียนที่ต้องการศึกษาเพื่อความเป็นเลิศ เขาจะต้องหาประสบการณ์เพิ่มเติมโดยทำงานร่วมกับองค์กรวัฒนธรรมทั้งในประเทศและต่างประเทศอีกด้วย ต่อมาในวันที่ 17 เมษายน 1997 รัฐบาลได้ประกาศว่าจะให้เงินทุนสนับสนุนระยะยาวแก่สถาบันทางการฝึกอบรม ดนตรี การละคร ฟ้อนรำ และภาพยนตร์ทุกปีเป็นเงินปีละ 8.5 ล้านเหรียญ

ตาราง 3.1

จำนวนสถาบันระดับอุดมศึกษาที่ให้การฝึกอบรมอาชีพด้านศิลปะ (1991)

สาขา	จำนวน
การบริหารงานด้านศิลปะ	15
หัตถกรรม	44
ฟ้อนรำ	22
ศิลปะด้านต่าง ๆ	8
วรรณศิลป์	28
สื่อศิลปะ	38
ดนตรีศึกษา	10
ดนตรี	88
การละคร	69
ทัศนศิลป์	112

บางสถาบันก็ให้การอบรมในเรื่องวินัยและกฎระเบียบข้อบังคับด้านศิลปะเพิ่มเติม จากตารางข้างต้นจะสังเกตเห็นได้ว่า มีสาขาให้ผู้เรียนเลือกเรียนค่อนข้างน้อย

บทบาทการเป็นผู้นำของรัฐบาลแคนาดา

บทบาทของรัฐบาลกลางในการให้การสนับสนุนการฝึกอบรมด้านวัฒนธรรมนั้นแตกต่างกันไป ดังที่ได้กล่าวข้างต้นรัฐบาลได้ให้งบประมาณสนับสนุนองค์กรด้านการฝึกอบรมงานวัฒนธรรมของชาติมากกว่า 40 ปี ในปริมาณความช่วยเหลือที่ไม่มากนัก ปัจจุบันหน่วยงานของรัฐที่ให้การสนับสนุนงานวัฒนธรรมคือสภาศิลปะแห่งประเทศแคนาดา (Canada Council for the Arts) ให้การสนับสนุนผ่านทางสำนักงานพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ นอกนั้นก็จะมีหน่วยงานวัฒนธรรมอื่นของรัฐที่ได้ให้การสนับสนุนเป็นจำนวนมากหากแต่ไม่ได้มีการลงบันทึกไว้ หน่วยงานเหล่านี้ ได้แก่ คณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ และ CBC เป็นต้น

การทำงานด้าน “การฝึกอบรม” รัฐบาลกลางไม่ได้ดำเนินการแต่เพียงผู้เดียว หากแต่ได้รับความร่วมมือจากรัฐบาลระดับจังหวัดในเอกสาร เรื่อง “ศิลปะต้องเรียนรู้” แสดงให้เห็นว่าหน่วยงานระดับจังหวัดเข้ามามีบทบาท ตั้งแต่ช่วงทศวรรษ 1960 รัฐบาลกลางและรัฐบาลระดับจังหวัดได้ร่วมมือกันให้การสนับสนุนการฝึกอบรมอาชีพทางด้านวัฒนธรรม ยกตัวอย่างเช่น โรงเรียนการละครแห่งชาติได้รับทุนอุดหนุนในการดำเนินโครงการจากองค์กรต่าง ๆ ประกอบด้วย

- Department of Canadian Heritage
- Department of Human resources Development Canada
- Ministère de la Culture et des Communications du Québec
- Department of Tourism, Culture and Recreation, Newfoundland and Labrador
- Department of Education, Prince Edward Island
- Department of Education and Culture, Nova Scotia
- Conseil des arts de la Communauté urbaine de Montréal
- Ontario Ministry of Citizenship, Culture, and Recreation
- Manitoba Arts Council
- Saskatchewan Municipal Government
- The Alberta Foundation for the Arts
- British Columbia Arts Council
- Canada Mortgage and Housing Corporation

นอกจากนี้ ก็ได้รับความร่วมมือจากองค์กรภาคเอกชนในการสนับสนุนกิจการทางด้านวัฒนธรรมด้วยเช่นกัน แม้จะมีผู้ให้การสนับสนุนในงานด้านนี้มากพอควรแล้วก็ตาม คณะกรรมการก็ได้รับการเตือนว่า ยังมีงานอยู่อีกมากที่ต้องเร่งดำเนินการในเรื่องการริเริ่มโครงการใหม่ ๆ และการหาตลาดให้นักแสดง การสร้างเครือข่ายการทำงานร่วมกับสถาบันการฝึกอบรมและองค์กรด้านวัฒนธรรม เป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญที่รัฐบาลต้องจัดหางบประมาณสนับสนุนเพื่อการพัฒนาทักษะและอาชีพของศิลปินและผู้ที่ทำงานด้านวัฒนธรรม

งานที่รัฐบาลควรเป็นผู้นำและริเริ่มได้โดยนั้น คณะกรรมการเห็นว่ามียุ่ 4 สาขา ได้แก่

ก. โรงเรียนการฝึกอบรมระดับชาติ : ให้การฝึกอบรมตามความต้องการของศิลปิน นักเรียนสามารถเลือกเรียนโปรแกรมการฝึกอบรมอาชีพหรือโปรแกรมการฝึกอบรมทั่วไปที่มีอยู่ตามมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยได้ คณะกรรมการเห็นชอบให้รัฐบาลกลางสนับสนุนโรงเรียนในระดับชาติและสนับสนุนการจัดตั้งโรงเรียนฝึกอบรมในระดับชาติขึ้นมาใหม่ให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน

ข้อเสนอแนะข้อที่ 7

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาลกลางพัฒนาโรงเรียนการฝึกอบรมระดับชาติ รวมทั้ง ทรัพยากรต่าง ๆ ในอันที่จะสนับสนุนการดำเนินงานเรื่องนี้ให้สัมฤทธิ์ผล

ข้อเสนอแนะข้อที่ 8

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาลสนับสนุนโรงเรียนการฝึกอบรมระดับชาติอย่างต่อเนื่อง

ข. ความร่วมมือด้านการฝึกอบรม : สภาว่าด้วยการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ทางด้านวัฒนธรรม (The Cultural Human Resources Council) เน้นเรื่องฝึกอบรมแก่เยาวชนแคนาดาในเรื่อง "สื่อสมัยใหม่" โดยให้ข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

- ให้การฝึกอบรมแก่เยาวชนชาวแคนาดา โดยผ่านโครงการความร่วมมือและทุนฝึกหัด ทั้งนี้ให้เป็นไปในลักษณะเดียวกับโครงการที่ประสบความสำเร็จในสาขาอื่น ๆ
- พัฒนาทักษะเชิงธุรกิจให้แก่ผู้ทำงานด้านสื่อสมัยใหม่
- แน่ใจว่าสามารถทำให้เกิดการสร้างสรรค์และพัฒนาทักษะทางด้านเทคนิคได้จริง

คณะกรรมการเชื่อว่า การได้รับทุนสนับสนุนในระหว่างการเรียนรู้อาจทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมสร้างงานในด้านการผลิต การอนุรักษ์ และการเผยแพร่ได้ดียิ่งขึ้น การฝึกอบรมทางด้านศิลปะนั้นต้องใช้เวลายาวนานไม่เหมือนกับการเรียนกฎหมายหรือแพทย์ ดังนั้น หน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐบาลต้องให้การช่วยเหลือในเรื่องนี้อย่างจริงจังและจริงจัง

ข้อเสนอแนะข้อที่ 9

คณะกรรมการเห็นควรให้รัฐบาลกลางสนับสนุนการฝึกอบรมศิลปะและอุตสาหกรรมวัฒนธรรมในระดับอาชีพและให้ความสำคัญแก่โครงการความร่วมมือและการฝึกหัดเป็นอันดับแรก โครงการเหล่านี้จะทำให้หน่วยงานด้านการฝึกอบรมและหน่วยงานด้านวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กันมากยิ่งขึ้น และระหว่างการฝึกอบรมให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมนั้นได้รับเงินเดือนไปพร้อมกันด้วย

ค. การฝึกอบรมระดับอาชีพและเทคโนโลยีสมัยใหม่ : สิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนได้รู้จักเทคโนโลยีสมัยใหม่ คือ การฝึกอบรม รัฐบาลควรถือเงินสนับสนุนในการพัฒนาสื่อ รวมทั้ง ให้การอบรมผู้ใช้สื่อ

ข้อเสนอแนะข้อที่ 10

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาลกลางกระตุ้นให้เกิดการสนับสนุนงบประมาณระหว่างหน่วยงานทางวัฒนธรรมและหน่วยงานของรัฐในอันที่จะจัดหลักสูตรการฝึกอบรมให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพโดยนำสื่อมาใช้
อย่างเหมาะสม

ข้อเสนอแนะข้อที่ 11

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์พัฒนาโปรแกรมสื่อและโปรแกรมการฝึกอบรมให้สามารถใช้ได้ในองค์กรทางวัฒนธรรมในทุกชุมชน

ง. ขยายฐานการฝึกอบรมระดับอาชีพ

เมื่อ 50 ปี ที่ผ่านมา ได้มีความพยายามที่จะขยายฐานการฝึกอบรมระดับอาชีพขึ้นแต่ก็ทำได้ยากยิ่ง คณะกรรมการเห็นว่าควรทำวิจัยในเรื่องนี้ก่อนโดยให้นิสิตในระดับอุดมศึกษาเป็นผู้ดำเนินการและร่วมมือกับองค์กรทางด้านวัฒนธรรม อาทิ สมาชิศิลปะแห่งประเทศไทยแคนาดา, CBC, CRTC, NFB และ Telefilm แล้วนำผลงานมาวางแผนการดำเนินงานต่อไป

ข้อเสนอแนะข้อที่ 12

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมและกระทรวงอุตสาหกรรมร่วมมือกันพัฒนาโครงการที่จะกระตุ้นให้เกิดการวิจัยมากขึ้นในระดับอุดมศึกษาในเรื่องวัฒนธรรมทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติ โดยให้มีหน่วยงานวัฒนธรรมสนับสนุนงบประมาณการวิจัย

ความต่อเนื่อง

การดำเนินงานตามที่ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ในเรื่องการฝึกอบรมอาจทำให้ต้องมีการปรับเปลี่ยนหรือพัฒนารูปแบบของโครงการที่ดำเนินการอยู่แล้วนั้น หรืออาจเปลี่ยนรูปแบบของโครงการไปเลยก็ได้ การเปลี่ยนแปลงหรือการพัฒนาแนวคิดใหม่ ๆ นี้ ต้องกระทำอย่างต่อเนื่องและประสานสัมพันธ์กับผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ทั้งนี้ แนนอนต้องมีรัฐบาลให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง

ข้อเสนอแนะข้อที่ 13

คณะกรรมการเสนอแนะว่า 1 ปี หลังจากข้อเสนอแนะข้อที่ 11 และ 12 ได้ดำเนินการแล้ว ให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมโดยความร่วมมือจากรัฐบาลกลางและองค์กรต่าง ๆ ได้ปรับปรุงการให้ความช่วยเหลือของรัฐบาลที่มีต่อการให้การฝึกอบรมแก่กลุ่มบุคคลต่าง ๆ

- ของคู่กัน
- ย้อนมองการผลิต
- สิทธิการครอบครองและการเป็นพลเมืองของชาติ
- สู่ความเป็นแคนาดา
- กลยุทธ์
- องค์กรไม่แสวงหากำไร
- องค์กรที่แสวงหากำไร
- นโยบายที่สมดุลงของรัฐบาล
- สังคมแห่งความรู้
- สื่อสมัยใหม่
- กระบวนการได้รับอนุญาต
- การเข้าถึงมรดกทางวัฒนธรรม
- การอำนวยความสะดวกแก่สิ่งแวดลอมใหม่
- การเชื่อมโยงเครือข่ายทั่วประเทศ
- ก) บริษัท กระจายเสียงแห่งประเทศไทยแคนาดา
- ข) การแสดงสัญจร
- ค) การจัดนิทรรศการสัญจร
- การเชื่อมโยง
- การได้คารมครั้งสำคัญระหว่าง Pierre - Marc Johnson และ Robert Pilon

บทที่ 4 : การผลิตและการเผยแพร่

ของคู่กัน

ในบทนี้จะพูดถึงการดำเนินกิจกรรมทางวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง ซึ่งกระบวนการดำเนินกิจกรรมจะรวมหมายถึงการสร้างสรรคงาน การฝึกอบรม การผลิตและการเผยแพร่ การอนุรักษ์และการบริโภค ปัจจัยเหล่านี้ต่างเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน แต่ที่เชื่อมโยงกันมากที่สุดและต้องไปด้วยกันเสมอ คือ "การผลิตและการเผยแพร่" นอกจากนี้ จะพูดถึงผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานที่มีต่อสิ่งแวดลอมทางด้านวัฒนธรรม รวมทั้ง ปัญหาต่าง ๆ ที่รัฐบาลต้องเผชิญในเรื่องการจัดทำนโยบายและแผนงาน และการให้ข้อเสนอแนะซึ่งมีอยู่หน้าปฏิบัติการ

ความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่าง "การผลิตและการเผยแพร่" นาย Sean Fordyce ประธานบริษัทสำนักพิมพ์ Voyageur กล่าวไว้คือ "เราต้องสนับสนุนการตลาด การเผยแพร่ และต้องให้มีหนังสือของประเทศมาก ๆ ไม่ใช่เพียงผลิตแล้วเก็บไว้ในโกดัง"

ความคิดเห็นของ นาย Pilon ข้างต้นแตกต่างจากความคิดเห็นของอดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมรดก วัฒนธรรม นาย Michel Dupuy ซึ่งมองว่า "การผลิต" ได้สาระมากกว่า "การเผยแพร่" ยกตัวอย่างเช่นระยะเวลา การชมภาพยนตร์ของชาวแคนาดามีอยู่สูงมาก และถ้าอัตราการชมสูงมากขนาดนี้แล้ว แสดงให้เห็นว่า เรื่อง "เผยแพร่" ก็ไม่ใช่ปัญหาแต่ปัญหาจะอยู่ที่ "การผลิต" ผลงานดี ๆ ผู้ชม

คณะกรรมการได้พิจารณาความคิดเห็นข้างต้นแล้วเห็นว่า ทั้งเรื่อง "การผลิต" และ "การเผยแพร่" เป็น สิ่งสำคัญคู่กันจะแยกออกจากกันเสียมิได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคสมัยที่เทคนิคการผลิตเป็นแบบตัวเลข (digital) และการตลาดผ่านทางสื่อคอมพิวเตอร์ มีใช้ผลิตแบบโบราณด้วยมือดังเช่นในอดีต ดังนั้น รัฐต้องทำเรื่องนี้ให้เกิดผล

ชาวแคนาดามักมองหาตลาดสำหรับผลผลิตทางด้านวัฒนธรรมและศิลปะอยู่เสมอ ที่ผ่านมากการค้า อุตสาหกรรมวัฒนธรรมในตลาดนานาชาติสูงขึ้นมาก ในปี 1990 สิ่งพิมพ์ภาษาฝรั่งเศสทำรายได้ถึง 7.3 ล้านเหรียญ และ 3 ปีก่อน ก็มีกำไร 30 ล้านเหรียญ ในปี 1993/94 สิ่งตีพิมพ์ภาษาอังกฤษทำรายได้เพิ่มขึ้น 65% คิดเป็นจำนวนเงิน 321 ล้านเหรียญ สำหรับวงการแผ่นเสียงในปี 1996/97 ทำรายได้ 45% มาสู่บริษัทด้านศิลปะการแสดง และเพิ่มขึ้นอีก 10% ภายใน 2 ปี

ตัวเลขนี้ไม่ได้แสดงถึงผลสำเร็จเพียงประการเดียว หากแต่ยังเป็นอนุสาวรีย์สำหรับศิลปินที่สร้างสรรค์ ผลงานเหล่านี้ด้วย ไม่ว่าจะรูปแบบผลงานศิลปะจะเปลี่ยนไปอย่างไร แต่การสร้างสรรคงานของศิลปินก็ยังคงเป็นที่ น่าสนใจแก่ผู้ชมอยู่เสมอมา "ผู้ชม" นับเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักที่สำคัญและมีความหมายยิ่งสำหรับการสร้างสรรคงาน ทางด้านวัฒนธรรม

ย้อนมองการผลิต

การผลิตปัจจุบันได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ ที่เป็นเช่นนี้เพราะต้นทุนการผลิตสูงมาก ยกตัวอย่างเช่น การสร้างภาพยนตร์ต้องใช้ทุนในการสร้างและการโฆษณาเป็นเงินล้านดอลลาร์ การลงบันทึกและการพิมพ์หนังสือ แม้จะใช้ต้นทุนน้อยกว่าแต่ก็ต้องลงทุนเป็นเงินมหาศาลเช่นกัน ดูจากตัวเลขต้นทุนต่ำสุดสำหรับการบันทึกเสียง เป็นเงินประมาณ 10,000 เหรียญ และหากเป็นแผ่น CD ซึ่งอยู่ในความนิยมแล้วต้องลงทุนถึง 200,000 เหรียญ ในการทำงานเพลงศิลปินต้องสำรองเงินไปก่อนประมาณ 20,000 เหรียญ ซึ่งหากรวมถึงค่าใช้จ่ายเพื่อการตลาดแล้ว อาจต้องลงทุนไปก่อนถึง 200,000 เหรียญ เป็นต้น หนังสือก็เช่นเดียวกัน หากต้องการพิมพ์หนังสือที่มีคุณค่าไม่ใช่ นวนิยาย ศิลปินต้องลงทุนถึง 300,000 ถึง 400,000 เหรียญ ที่เดียว

ในประเทศแคนาดานับว่าโชคดีที่รัฐบาลสนับสนุนให้เงินชดเชยแก่ศิลปินในส่วนที่ต้องสูญเสียไปใน เรื่องการตลาดเพื่อการแข่งขัน ส่วนที่ชดเชยนี้จะรวมถึงการพิทักษ์ลิขสิทธิ์สำนักพิมพ์แคนาดา การให้ทุนสนับสนุนและ การช่วยเหลือในอุตสาหกรรมด้านแผ่นเสียงและการพิมพ์หนังสือ เป็นต้น

สิทธิการเป็นเจ้าของและการเป็นพลเมือง

มีหลายโครงการของรัฐบาลที่ผูกติดกับเรื่อง "ความเป็นเจ้าของและความเป็นพลเมือง" การนำกฎหมายว่าด้วยสิทธิการครอบครองมาใช้มีความสำคัญมากด้วยเหตุผลหลายประการ ประกอบด้วย 1. การผลิตหนังสือและแผ่นเสียงส่วนใหญ่ดำเนินการโดยบริษัทที่มีสัญชาติแคนาดา 2. สิทธิการครอบครองรวมกลุ่มของศิลปินจะช่วยให้รัฐบาลทำงานง่ายขึ้นโดยไม่จำเป็นต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับหากบุคคลหนึ่งบุคคลใดในกลุ่มนี้เรียกร้องการสนับสนุน

ในเรื่องสิทธิความเป็นเจ้าของก็ให้คนโง่ได้เช่นกัน มีผู้ให้ข้อสังเกตว่าอาจทำให้เกิดการพิจารณาเบี่ยงเบนไปเนื่องจาก 1) หัวข้อเรื่องสิทธิความเป็นเจ้าของอาจทำให้เกิดความสับสนกับวัตถุประสงค์ของการสนับสนุน 2) การมุ่งเน้นไปที่เรื่องอุตสาหกรรมอาจทำให้เบี่ยงเบนจากเรื่องอุตสาหกรรมวัฒนธรรมไปเป็นเรื่องธุรกิจ ทำให้การทำงานด้านนโยบายและการเข้าไปเกี่ยวข้องของรัฐบาลไม่ชัดเจน

มีผู้กล่าวไว้ว่า

“กระบวนทัศน์ซึ่งเราใช้ในการสนับสนุนอุตสาหกรรมวัฒนธรรมเมื่อ 20 ปีที่แล้ว ส่วนใหญ่การช่วยเหลือจะให้แก่บริษัทของชาวแคนาดาซึ่งสถานภาพจะต้องเป็นบุคคลที่มีเชื้อชาติและมีถิ่นที่อยู่ในประเทศเท่านั้น ซึ่งแนวทางนี้ไม่ถูกหลักตามแนวคิดการให้ความช่วยเหลือด้านวัฒนธรรม เราน่าจะเปลี่ยนแนวคิดและมุมมองการให้ความช่วยเหลือเสียใหม่ โดยพิจารณาจากว่า “ใครเป็นผู้สร้าง” และ “สิ่งที่สร้างบอกอะไร” ด้วยวิธีนี้อาจทำให้การทำงานวัฒนธรรมประสบผลสำเร็จมากขึ้น

ปัจจัยหลักการทำงานนโยบายวัฒนธรรมของประเทศแคนาดาจะมุ่งไปที่เรื่องสิทธิความเป็นเจ้าของระบบคะแนน และกฎระเบียบของความเป็นชาติ นำเสียดายที่มาตรการความช่วยเหลือนี้ไม่ยืดหยุ่น ทำให้ศิลปินชาวแคนาดาหลายคนไม่สามารถได้รับการยอมรับว่าสร้างผลงานวัฒนธรรมให้แก่ประเทศ ยกตัวอย่างภายใต้กฎระเบียบของความเป็นชาติ ซึ่งคณะกรรมการวิทยุโทรทัศน์และการโทรคมนาคม (CRTC) ให้คำนิยามของคำว่า “ความเป็นชาติแคนาดา” ไว้ที่ระบบการให้คะแนนซึ่งขึ้นอยู่กับสัญชาติของผู้สร้างสรรค์งานในการผลิตแต่ละครั้ง ต้องได้รับแต้มคะแนน 10 คะแนน เป็นต้น ซึ่งถ้าเป็นดังนี้แล้วศิลปินผู้ยิ่งใหญ่ 2 คน คือ Celine Dion และ Shania Twain จะไม่ถูกเรียกว่าเป็น “ศิลปินแคนาดา” เพราะผู้สร้างงานให้แก่ทั้งสองคนไม่ได้ถือสัญชาติแคนาดา หรือหนึ่งทีวีที่เกี่ยวกับตำรวจอเมริกัน เรื่อง “Top Cops” ฉายช่อง CBS คณะกรรมการฯ ให้ 10 คะแนน เพราะรายการนี้สร้างในประเทศแคนาดาโดยผู้ถือหนังสือเดินทางแคนาดา แต่ในขณะที่นักจัดรายการชาวแคนาดาฉายหนึ่งของ Walt-Disney เรื่อง “Never Cry Wolf” ซึ่งเป็นนวนิยายจากหนังสือของ Farley Mowat เป็นเรื่องเกี่ยวกับนักวิทยาศาสตร์ศึกษาพฤติกรรมของสัตว์ป่าในทางตอนเหนือของแคนาดา และเรื่องนี้ไม่ได้รับคะแนนในเรื่องความเป็นชาติเลย เป็นต้น

ดังนั้น ในเรื่องการให้คะแนนนี้เป็นอะไรที่คลุมเครือมาก เรื่องนี้สรุปได้ว่าจะต้องมีการพิจารณาในเรื่องสิทธิการเป็นเจ้าของและเรื่องสัญชาติอย่างลึกซึ้ง รัฐต้องสร้างกลไกในเรื่องนี้ให้ชัดเจน

การเข้าสู่ความเป็นชาติ

ในแนวคิดเรื่อง กฎระเบียบของสิทธิการเป็นเจ้าของและการเป็นพลเมืองซึ่งจะพิจารณาจาก “ใครเป็นผู้สร้างและสิ่งที่สร้างบอกอะไร” คณะกรรมการฯ พิจารณาแล้วเห็นว่าน่าจะเหมาะสม หากใช้แนวคิดนี้ทั้ง Celine Dion และ Shania Twain ก็จะได้รับ การยอมรับว่าเป็น “ศิลปินแคนาดา” และภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับทางตอนเหนือของแคนาดาและอิงเรื่องราวนักเขียนแคนาดาก็จะกลายเป็นเนื้อเรื่องแสดงความเป็นชาติของแคนาดาเช่นกัน

คณะกรรมการรับทราบคุณค่าของระบบการให้คะแนนและสิทธิการเป็นเจ้าของและการเป็นพลเมือง คณะกรรมการประสงค์ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องประเมินการทำงานของศิลปินในลักษณะที่เป็นมิตรและเป็นผู้ทำงานร่วมกัน ดังที่ใช้ในการประเมินผลงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์และในงานของศิลปินบางสาขาประสบผลสำเร็จมาแล้ว

ข้อเสนอแนะข้อที่ 14

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมพัฒนานโยบายและแผนงานซึ่งต้องบรรจุเรื่อง “ความเป็นชาติ” ไว้ในผลงานวัฒนธรรมด้วย

กลยุทธ์

รัฐบาลได้ให้การสนับสนุนในงานวัฒนธรรมหลายรูปแบบและบางอย่างก็ประสบผลสำเร็จด้วยดี เช่น อุตสาหกรรมการผลิตหนังสือและนิตยสาร เป็นต้น ในอนาคตรัฐต้องให้ความช่วยเหลือในสิ่งที่สอดคล้องกับสถานะของโลกาภิวัตน์ การเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีและสร้างให้ชุมชนมีความรู้ การสนับสนุนเหล่านี้จะเป็นกลยุทธ์แบบใหม่ที่ชาวแคนาดาไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน

สำหรับประเทศแคนาดาปัญหาด้าน “การผลิต” ไม่เคยปรากฏมากกว่า 20 ปีแล้ว แต่มีปัญหาในเรื่อง “การเผยแพร่” ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่มาก ชาวแคนาดาผลิตผลงานออกมามากแต่เผยแพร่ไม่ได้ ยกตัวอย่างเช่น การสร้างภาพยนตร์ ปัญหาก็คือ ผู้สร้างภาพยนตร์ไม่ได้สร้างภาพยนตร์อย่างแท้จริง ไม่มีคุณภาพเพียงพอที่จะฉายตามโรงภาพยนตร์ได้

คณะกรรมการเห็นว่าสิ่งสำคัญสำหรับอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรม คือ “การประชาสัมพันธ์” ต้องประชาสัมพันธ์ผลผลิตทางวัฒนธรรมเพื่อให้ได้ผู้ชมอย่างต่อเนื่อง และเป็นบุคคลกลุ่มใหม่อยู่เสมอ ๆ ในกรณีของภาพยนตร์การร่วมลงทุนระหว่างนักสร้างภาพยนตร์ต่างชาติกับผู้ผลิตภาพยนตร์ในประเทศจะเป็นวิถีทางหนึ่งที่จะช่วยกระตุ้นให้มีผู้ชมมากยิ่งขึ้น คณะกรรมการเห็นว่า “การเผยแพร่” เป็นสิ่งจำเป็นในการเชื่อมโยง “ศิลปิน” และ “ผู้ชม” เข้าด้วยกัน นอกจากนี้ การเผยแพร่ด้วยกิจกรรมอื่น อาทิ การจัดแสดง ณ ประเทศต่าง ๆ การจัดนิทรรศการด้านทัศนศิลป์และสื่อศิลปะ รวมทั้ง ประชาสัมพันธ์งานด้านหนังสือและสื่อสิ่งพิมพ์โดยอาจให้นักเขียน

เดินทางไปเวิร์คตัว ณ ต่างประเทศ การแปลหนังสือแคนาดาเป็นภาษาต่างประเทศก็จะช่วยทำให้ "นโยบายเรื่องการเผยแพร่" ส่งผลสำเร็จมากขึ้น นอกจากนี้ หากได้รับงบประมาณสนับสนุนก็จะยิ่งช่วยให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมายยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม ต้องตระหนักเสมอว่าการทำงานนั้นมี 2 ประเภท คือ ทำงานด้วยการหวังผลกำไรและปราศจากการหวังผลกำไร

หน่วยงานไม่หวังผลกำไร

ประเทศแคนาดาเหมือนกับประเทศอื่น ๆ กล่าวคือ การทำงานด้านอุตสาหกรรมวัฒนธรรมจะทำงานภายใต้แผนงานที่หวังผลกำไร ในขณะที่หน่วยงานด้านศิลปะหรือหน่วยงานด้านมรดกวัฒนธรรมจะทำงานภายใต้แผนงานไม่หวังผลกำไร ในอดีตสิ่งที่หน่วยงานที่ไม่หวังผลกำไรประสบผลสำเร็จมากที่สุด คือ การหาวิธีการลดการขาดทุนด้วยวิธีการต่าง ๆ ได้แก่ ลดเวลาการซื้อโฆษณา ลดขนาดการแสดง ลดจำนวนนักแสดง แต่ตรงกันข้ามสนับสนุนให้มืออาชีพสมัครมากขึ้น เป็นต้น

หน่วยงานหวังผลกำไร

ในประเทศแคนาดามีกฎระเบียบว่าด้วยเรื่องการเงินการคลัง การรายงาน และข้อบังคับสำหรับผู้ลงทุนสำหรับหน่วยงานหวังผลกำไร ความช่วยเหลือที่รัฐให้แก่หน่วยงานเหล่านี้จะต้องแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับความต้องการและผลประโยชน์ที่หน่วยงานเหล่านี้จะได้รับ คณะกรรมการสังเกตว่า แม้ว่าหน่วยงานเหล่านี้จะได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลแล้วก็ตามแต่ก็ยังขาดทุนอยู่ดี ดังนั้น จึงเป็นที่สังเกตได้ว่า หน่วยงานที่หวังผลกำไรจะอยู่รอดหรือไม่ขึ้นอยู่กับความช่วยเหลือที่รัฐมีให้ คณะกรรมการฯ ยังสังเกตอีกว่า ในการให้การสนับสนุนงบประมาณแก่หน่วยงานที่หวังผลกำไรและไม่หวังผลกำไรยังมีข้อสับสนอยู่ ดังนั้น จึงได้เกิดข้อเสนอแนะขึ้น

ข้อเสนอแนะข้อที่ 15

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมปรับปรุงแก้ไขในส่วนที่เกี่ยวกับการให้งบประมาณสนับสนุนผู้ทำงานวัฒนธรรม โดยระบุให้แน่ชัดถึงความแตกต่างระหว่างหน่วยงานที่หวังผลกำไรและหน่วยงานที่ไม่หวังผลกำไร

ข้อเสนอแนะข้อที่ 16

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมปรึกษากับหน่วยงานทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาเทคโนโลยีอันจะทำให้การสนับสนุนงบประมาณแก่หน่วยงานไม่หวังผลกำไรมีการดำเนินงานยั่งยืนและมีระยะเวลายาวนาน

ข้อเสนอแนะข้อที่ 17

คณะกรรมการเสนอแนะการให้การสนับสนุนให้มีการจัดตั้งบริษัทใหม่ ๆ ขึ้น โดยระบุกลุ่มเป้าหมาย นักแสดงที่ชัดเจนเพื่อรัฐจะได้ให้การสนับสนุนในการเริ่มต้นได้อย่างเต็มที่

ข้อเสนอแนะข้อที่ 18

คณะกรรมการเสนอแนะว่าในกรณีที่รัฐบาลให้การสนับสนุนหน่วยงานหวังผลกำไร รัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานเพื่อการค้าอื่น ๆ รัฐควรให้การสนับสนุนเป็นรายโครงการหรือเฉพาะงานเท่านั้น

นโยบายที่สมดุลย์ของรัฐบาล

คณะกรรมการได้รับแจ้งว่า "การตลาด" เป็นสิ่งสำคัญเชื่อมการผลิตเข้ากับการเผยแพร่ ดังนั้น ศิลปะ และสื่อสิ่งพิมพ์ทางวัฒนธรรมจะต้องได้รับการวางตลาดอย่างต่อเนื่องเพื่อประสบผลสำเร็จทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติ คณะกรรมการเองทราบว่าขณะนี้รัฐบาลยังให้การสนับสนุนไม่เพียงพอในเรื่องการตลาดและการเผยแพร่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้หน่วยงานศิลปะและวัฒนธรรมได้มีโอกาสแข่งขันอย่างเต็มที่ทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติ องค์กรเหล่านี้จะอยู่รอดและพัฒนาไปได้ก็ด้วยความช่วยเหลือจากทุกฝ่ายทั้งภาครัฐและเอกชน

นอกจากนี้ ความเชื่อมโยงระหว่างการสร้างงานศิลปะและการจัดหาผู้ชมก็เป็นสิ่งจำเป็น ต้องมีการประชาสัมพันธ์และการตลาด เพื่อให้ผู้ชมได้รับทราบถึงรายการแสดงเป็นการล่วงหน้า Theodore Levitt กล่าวว่า "ปราศจากการตลาด ปราศจากผู้ชม"

ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการจึงมีมติให้รัฐบาลกลางสนับสนุนโครงการในทุกกิจกรรมหลัก ประกอบด้วย การผลิต การเผยแพร่ การตลาด และการประชาสัมพันธ์

ข้อเสนอแนะข้อที่ 19

คณะกรรมการเสนอแนะว่า กระทรวงมรดกวัฒนธรรมควรให้การสนับสนุนการวิเคราะห์วัตถุประสงค์ และสหวิทยาการต่าง ๆ ในอันที่จะนำมาใช้ประโยชน์เพื่อการพัฒนาความเชื่อมโยงระหว่างการผลิต การเผยแพร่ และการตลาด

ข้อเสนอแนะข้อที่ 20

คณะกรรมการเสนอแนะว่า หลังจากเสนอรายงานนี้แล้วเป็นเวลา 1 ปี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมรดกวัฒนธรรมจะต้องแน่ใจว่าวัตถุประสงค์ของกระทรวงสอดคล้องและเกี่ยวเนื่องกับเรื่องการผลิต การเผยแพร่ และการตลาด รวมทั้ง การทำงานของหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

สังคมแห่งความรู้

การสร้างองค์ความรู้และประชาสัมพันธ์ไปให้ผู้อื่นได้รับรู้เป็นลักษณะสำคัญของสังคมสมัยใหม่ ปัจจัยใหม่ที่อยู่ในองค์ความรู้ด้านการผลิตและเทคโนโลยีคือ ความเร็วของเทคโนโลยีซึ่งผู้รู้จะนำไปใช้ในการแข่งขัน และนำไปปรับใช้ให้เป็นประโยชน์ บริษัทโทรคมนาคมต่าง ๆ ต่างสร้างพันธมิตรไว้เพื่อแลกเปลี่ยนและถ่ายทอดความรู้ในการผลิตร่วมกัน นาย Ken Stein แห่งบริษัทสื่อสาร Shaw กล่าวว่า : "แรงผลักดันของเศรษฐกิจใหม่คือความรู้ และข่าวสาร เราต้องสร้างบริษัทที่มีความหลากหลายและทำงานร่วมกันได้เพื่อการติดต่อกับต่างประเทศในอนาคต"

การสร้างพันธมิตรระหว่างบริษัทต่าง ๆ ทางด้านวัฒนธรรมก็สำคัญเช่นเดียวกับการสร้างพันธมิตรในสาขาเทคโนโลยีสมัยใหม่ เพราะพันธมิตรต่างได้รับประโยชน์ ยกตัวอย่างเช่น การสร้าง CD Rom เรื่อง "Making History : Louis Riel and the North West Rebellion of 1885" ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และเหตุการณ์สำคัญในประเทศแคนาดา ภาษาที่ใช้ใช้ทั้ง 2 ภาษา คือ อังกฤษและฝรั่งเศส นักเรียนจะมีโอกาสได้ศึกษาในแง่มุมแนวคิดและการตีความที่แตกต่างกันออกไป ผลงานนี้ได้รับความร่วมมือในเรื่องเอกสารจดหมายเหตุ เทคนิคการทำสารคดีและการสัมภาษณ์จากพันธมิตรหลายบริษัทประกอบด้วย Memo Media of Vancouver, the National Film Board และ Tura Nava โครงการแคนาดาศึกษาของกระทรวงมรดกวัฒนธรรม เป็นต้น

จากหลักฐานพบว่า การทำงานด้วยกันของหลายบริษัททั้งในประเทศและต่างประเทศ ก่อให้เกิดการพัฒนาการผลิตด้านพหุสื่อและการบริการขึ้น สร้างบริษัทยักษ์ใหญ่ที่ให้ความบันเทิงแก่ประชาชนหลายบริษัท ไม่ว่าจะเป็น Time Warner, Walt Disney, Bertelsmann, Viacom, News Corp, Seagram และ Sony โดยเจ้าของบริษัทยักษ์ใหญ่ดังกล่าวข้างต้น 3 บริษัทเป็นของชาวอเมริกัน 1 บริษัทเป็นของออสเตรเลีย 1 บริษัทเป็นของแคนาดา และอีก 1 บริษัทเป็นของชาวญี่ปุ่น นาย Christopher Dixon นักวิจัยของ Paine Webber กล่าวว่า ในอดีตมีบริษัทใหญ่ ๆ ผูกขาดในเรื่องธุรกิจน้ำมันและรถยนต์ แต่ในปัจจุบัน "ธุรกิจการผูกขาดระดับโลก" เริ่มเกิดขึ้นแล้วในวงการบันเทิง

สิ่งที่ท้าทายสำหรับหน่วยงานด้านวัฒนธรรมก็คือการแสวงหาผู้ร่วมงานใหม่ ๆ ที่จะทำให้เกิดกลุ่มบริษัทที่ถาวรในประเทศ ในสหัสวรรษหน้า รัฐบาลต้องเร่งพัฒนาโครงสร้างจากของเดิมในศตวรรษที่ 19 ให้ไปสู่ของใหม่ตามความต้องการในศตวรรษที่ 21 โดยเร็ว ดังนั้น กระทรวงมรดกวัฒนธรรมจะต้องเชื่อมโยงกับองค์กรต่าง ๆ ของรัฐ ได้แก่ กระทรวงการต่างประเทศและองค์การต่างประเทศในอันที่จะดำเนินงานด้านวัฒนธรรมในระดับนานาชาติให้สัมฤทธิ์ผล

ข้อเสนอแนะข้อที่ 21

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาลกลางจัดตั้งคณะกรรมการพิเศษ ภายใต้คณะรัฐมนตรีโดยให้คณะกรรมการ ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการของกระทรวงมรดกวัฒนธรรม กระทรวงการต่างประเทศ และกระทรวงอุตสาหกรรมและการคลัง คณะกรรมการจกมีหน้าที่พัฒนากรอบแนวทางนโยบายในอันที่จะทำให้อุตสาหกรรมวัฒนธรรมของประเทศแคนาดาเจริญเติบโตนำไปสู่ความมั่นคงทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติ

คณะกรรมการต้องกระตุ้นให้เกิดกลไกในการทำงานที่ทันสมัย ฟังตนเองได้และขณะเดียวกันก็ต้องประสานสัมพันธ์กับหน่วยงานที่วางแผนการดำเนินงานของกระทรวงอื่น ๆ เพื่อทำให้งานวัฒนธรรมเป็นเรื่องที่ทำนายสำหรับรัฐบาลในการดำเนินการต่อไป

ข้อเสนอแนะข้อที่ 22

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมระบุถึงความเปลี่ยนแปลงที่เป็นประโยชน์ และมีศักยภาพต่อโครงสร้างของรัฐบาลเพื่อให้การทำงานทางสังคมของรัฐบาลสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงใหม่นี้

สื่อสมัยใหม่

การสร้างสรรค การผลิต และการเผยแพร่สื่อเป็นธุรกิจใหม่ การผลิตและการเผยแพร่ผลงานทางด้านวัฒนธรรมยังอยู่ในระหว่างการเริ่มต้น คณะกรรมการเชื่อว่าจะเป็นการเริ่มต้นสู่ยุคใหม่ของสื่อสมัยใหม่ที่ซึ่งความต้องการของสื่อสมัยใหม่จะถูกนำไปใช้ในการสร้างสรรค์งาน บุคคลที่อยู่ในด้านวัฒนธรรมสามารถนำสิ่งนี้ไปใช้ในเรื่องการวิจัยและพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการเชื่อมโยงเครือข่าย 10 ปีที่ผ่านมา รัฐบาลให้งบประมาณสนับสนุนโครงการที่เรียกว่า "เครือข่ายศูนย์ความเป็นเลิศ" ซึ่งโครงการนี้จะสนับสนุนวิจัยจากมหาวิทยาลัย หน่วยงานเอกชน และนักศึกษาในระดับอุดมศึกษามาทำงานในเครือข่ายร่วมกัน ตัวอย่างการทำงานเครือข่าย เช่น โครงการ Metropolis ซึ่งเป็นโครงการความร่วมมือด้านวิจัยระดับนานาชาติ สร้างขึ้นเพื่อตรวจสอบการรวมตัวของผู้อพยพและผลกระทบของผู้อพยพที่มีต่อชุมชนเมืองของประเทศ เครือข่ายของศูนย์ความเป็นเลิศในเรื่องนี้มีอยู่ 4 แห่ง ได้แก่ Edmonton, Montreal, Toronto และ Vancouver โครงการนี้ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากหลายหน่วยงานของรัฐ รวมทั้งเป็นโครงการที่ดำเนินการร่วมมือกับต่างประเทศทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชนจากประเทศแคนาดา อเมริกา เดนมาร์ก ฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลี เนเธอร์แลนด์ นอร์เวย์ สวีเดน อังกฤษ นิวซีแลนด์ สวิตเซอร์แลนด์ อิสราเอล และอาเจนตินา เป็นต้น

ข้อเสนอแนะข้อที่ 23

คณะกรรมการเสนอแนะว่า กระทรวงมรดกวัฒนธรรมโดยความร่วมมือกับหน่วยงานทางด้านวัฒนธรรมและหน่วยงานที่ให้ทุนอุดหนุนงานวิจัย สร้าง "เครือข่ายของศูนย์ความเป็นเลิศด้านสื่อสมัยใหม่" ขึ้น โดยในการจัดตั้งนั้นให้ร่วมมือกับสถานศึกษาและหน่วยงานเอกชน เพื่อสำรวจเป็นการเบื้องต้นในอันที่จะหาผู้ร่วมงานที่มีศักยภาพมาร่วมงานต่อไป

กระบวนการที่ได้รับอนุญาต

ปัญหาสำคัญของผู้ผลิตสื่อสมัยใหม่ คือ “เรื่องลิขสิทธิ์” และ “กระบวนการที่จะได้รับอนุญาตในการผลิต” ผู้สร้างต้องติดต่อกับเจ้าของสื่อแต่ละประเภทก่อนการทำสัญญา ขั้นตอนแต่ละอย่างใช้เวลาและเงินไปด้วยความยากลำบาก บางครั้งก็ไม่สามารถบอกได้ว่าใครเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ หรือบางทีทราบเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วแต่หาตัวไม่พบ หรือบางทีก็มีปัญหาในเรื่องข้อสัญญาและการเงิน เป็นต้น

ซึ่งจากความยากลำบากของการได้รับอนุญาตในเรื่องลิขสิทธิ์นี้ก็เป็นตัวแปรหนึ่งที่เป็นเหตุให้การผลิตออกมาไม่ดีเท่าที่ควร วิธีแก้ปัญหาลำหรับผู้ผลิตก็คือสร้างต้นฉบับผลงานของตนขึ้นมาเองใหม่ไม่ว่าจะเป็นดนตรีและหนังสือทำให้การใช้สื่อสิ่งพิมพ์ทางด้านวัฒนธรรมของประเทศที่มีอยู่ลดน้อยลงตามลำดับ

การเข้าถึงข้อมูลด้านมรดกวัฒนธรรม

คณะกรรมการเชื่อว่า “สื่อสมัยใหม่” เป็นสิ่งจำเป็นช่วยให้ผู้ใช้ทั่วโลกได้เข้าถึงวัฒนธรรมของประเทศแคนาดา ผู้ที่ไม่เคยไปพิพิธภัณฑ์หรือห้องสมุดก็สามารถศึกษาได้โดยเพียงการเข้าถึงข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตหรือ CD Rom เท่านั้น รัฐบาลควรให้การช่วยเหลืออุตสาหกรรมด้านนี้โดยจัดประชุมเสวนาลำหรับผู้สนใจในหัวข้อเรื่องข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสื่อสมัยใหม่และการเข้าถึงข้อมูล

ข้อเสนอแนะข้อที่ 24

- คณะกรรมการเสนอแนะให้
- 1) กระทรวงมรดกวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมร่วมมือกันในอนาคตที่จะแก้ไขปัญหาด้านลิขสิทธิ์ให้มีการดำเนินการที่ง่ายขึ้นและระบอบบทบาทแน่นอนในการดำเนินงานด้านลิขสิทธิ์
 - 2) กระทรวงมรดกวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมให้งบประมาณสนับสนุนการศึกษาเกี่ยวกับการอนุญาตลิขสิทธิ์ และใช้เอกสารที่ได้รับอนุญาตแล้วในสื่อสมัยใหม่อย่างมีประสิทธิภาพ
 - 3) การศึกษาจะรวมถึงการวิเคราะห์สิ่งที่ควรจะต้องดำเนินการงบประมาณการจัดหางบประมาณสนับสนุนและการออกแบบโครงการที่รัฐบาลสามารถให้การสนับสนุนได้ทั้งหมด การศึกษาเบื้องต้นนี้จะรวมถึงการออกแบบโครงการนำร่องซึ่งจะใช้เวลาดำเนินการภายใน 1 ปี หลังจากการนำเสนอโครงการแล้ว

การอำนวยความสะดวกสิ่งแวดล้อมใหม่

รัฐบาลได้ออกกฎหมายและนโยบายเรื่องสิ่งแวดล้อมใหม่ให้เป็นเครื่องมือที่เอื้อประโยชน์แก่การดำเนินการ แม้ว่าขณะนี้ยังไม่ได้มีการคิดแผนดำเนินการในระยะยาวแต่รัฐบาลก็มีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือผู้ผลิตงานด้านนี้ได้สร้างงานขึ้นใหม่ในตลาดสากล

ข้อเสนอแนะข้อที่ 25

คณะกรรมการให้ข้อเสนอแนะว่าภายใน 1 ปี หลังจากข้อเสนอรายงานนี้ กระทรวงมรดกวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมจะร่วมมือกันพัฒนาจัดทำวัตถุประสงค์และเกณฑ์มาตรฐานเพื่อให้รัฐบาลใช้สำหรับการสนับสนุนงานด้านสิ่งแวดล้อมใหม่

ด้วยสื่อ这不仅จากจะทำให้ชาวแคนาดาได้ตระหนักถึงมรดกทางวัฒนธรรมของพวกเขาแล้วยังจะทำให้ผู้ใช้ในประเทศและต่างประเทศได้เข้าถึงวัฒนธรรมอันทรงคุณค่าที่มีอยู่ตามองค์การวัฒนธรรมต่าง ๆ อีกด้วย นอกจากนี้สิ่งแวดล้อมใหม่แล้วยังมีสิ่งอื่นที่จะช่วยให้รู้จักมรดกทางวัฒนธรรมมากยิ่งขึ้น เช่น การแสดงวัฒนธรรมสัญจรของคณะละครหรือการแสดงนิทรรศการสัญจรตามประเทศต่าง ๆ เป็นต้น

การเชื่อมโยงเครือข่ายทั่วประเทศ

ก. บริษัทกระจายเสียงแห่งประเทศไทย : วิทยูกระจายเสียงเป็นกระบอกเสียงสำคัญที่จะทำให้ประชาชนได้รู้จักเรื่องราวของประเทศ CBC ก็เป็นสถานีสำคัญมีเครือข่ายอยู่ 400 แห่งทั่วประเทศ เป็นสถานีที่ได้รับการยอมรับและยกย่องว่าเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการเผยแพร่วัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชาวแคนาดา รายการแสดงออกถึงความเป็นพลเมืองและเชื้อชาติแคนาดาโดยแท้ ดังนั้น คณะกรรมการจึงเห็นควรให้รัฐบาลในการสนับสนุนให้สถานีนี้เป็นสถานีของประชาชนชาวแคนาดาต่อไป

ข้อเสนอแนะข้อที่ 26

คณะกรรมการเสนอแนะว่า

- 1) บริษัทกระจายเสียงแห่งประเทศไทยต้องได้รับงบประมาณสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจากรัฐบาลเพื่อสถานีนี้จะได้เป็นของสาธารณชน เป็นองค์กรไม่หวังผลกำไร และสร้างงานที่ดีแก่สังคม
- 2) สถานีวิทยุกระจายเสียง (CBC) เมื่อได้รับงบประมาณสนับสนุนแล้ว ก็ไม่มีความจำเป็นต้องไปหาสปอนเซอร์หรือโฆษณาเพื่อการค้าจากแหล่งอื่น
- 3) สถานีโทรทัศน์ (CBC) เมื่อได้รับการสนับสนุนงบประมาณอย่างต่อเนื่องในระดับที่เพียงพอและคงที่แล้ว จำนวนโฆษณาก็สามารถลดน้อยลงได้

ข) การแสดงผลงาน

บริษัทการท่องเที่ยวของสภาศิลปะแห่งประเทศไทยแคนาดามีบทบาทสำคัญในการนำศิลปะชั้นเยี่ยมเผยแพร่ไปทั่วประเทศ ด้วยเงินทุนเริ่มต้น 3 ล้านบาท และด้วยการสนับสนุนและจากรัฐบาลและอาสาสมัครทำให้เกิดเครือข่ายทั่วทุกภูมิภาค สามารถนำรายการแสดงที่ดีที่สุดไปแสดงยังสถานที่ต่าง ๆ ทั่วประเทศ

ค) การจัดนิทรรศการแสดงผลงาน

การจัดนิทรรศการแสดงผลงานทั่วประเทศทำให้ผู้ทำงานด้านพิพิธภัณฑ์และผู้ชมได้มีโอกาสเข้าถึงผลงานศิลปะ เกิดความรักและหวงแหน ได้มีข้อเสนอแนะให้รัฐดำเนินงานในลักษณะนี้อย่างต่อเนื่อง คณะกรรมการแจ้งให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมรดกวัฒนธรรมให้ความช่วยเหลือแก่โครงการด้านพิพิธภัณฑ์ เป็นเงิน 2 ล้านบาท โดยเริ่มในปี 1999 นี้

ข้อเสนอแนะข้อที่ 27

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมเพิ่มงบประมาณสนับสนุนให้แก่การแสดงผลงานและการจัดนิทรรศการแสดงผลงาน

การเชื่อมโยงอื่น ๆ

นอกเหนือจากการจัดแสดงผลงานและนิทรรศการแสดงผลงานแล้ว ประชาชนชาวแคนาดาซึ่งอยู่ต่างประเทศก็สามารถรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับวัฒนธรรมได้ผ่านการประชาสัมพันธ์ สำหรับการติดต่อกับต่างประเทศ "งานวัฒนธรรม" ถือเป็นนโยบายหลักนโยบายที่ 3 ของประเทศ รัฐบาลเน้นให้ข้าราชการที่ประจำอยู่ต่างประเทศทำงานทางด้านวัฒนธรรมควบคู่ไปด้วยกับนโยบายแรกคือด้านการเมือง และนโยบายที่สองด้านการค้า เป็นที่น่าเสียดายที่การทำงานของบุคคลเหล่านี้ขาดงบประมาณสนับสนุน ดังนั้น จึงมีข้อเสนอแนะว่ารัฐบาลควรให้การสนับสนุนงบประมาณแก่บุคคลเหล่านี้ด้วย

นอกจากนี้ การทำงานวัฒนธรรมในระดับชุมชนก็เช่นเดียวกันรัฐบาลควรให้การสนับสนุน และกำหนดวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน สำหรับการดำเนินงานวัฒนธรรมในระดับนานาชาตินั้น คณะกรรมการเห็นพ้องว่า การดำเนินนโยบายต่างประเทศให้สัมฤทธิ์ผลในอนาคต รัฐควรสนับสนุนงบประมาณและสิ่งอำนวยความสะดวกในเรื่องการจัดแสดงยังต่างประเทศ การจัดนิทรรศการ และการแลกเปลี่ยนทางการค้าและวัฒนธรรมไปพร้อมกัน

ในเดือนกุมภาพันธ์ของปี ค.ศ. 1999 คณะที่ปรึกษาด้านการค้าได้จัดทำรายงาน เรื่อง "วัฒนธรรมของ แคนาดาในสังคมโลก" วัตถุประสงค์ของรายงานฉบับนี้เพื่อเสนอแนะให้รัฐบาลได้ "เรียกร้องให้ประเทศต่าง ๆ พัฒนา เครื่องมือทางวัฒนธรรมในอันที่จะได้รับรู้ เข้าใจถึงวัฒนธรรมซึ่งหลากหลายของกันและกัน รวมทั้ง จัดทำนโยบาย วัฒนธรรมเพื่อกระตุ้นให้เกิดการเผยแพร่และพิทักษ์วัฒนธรรมที่หลากหลายเหล่านี้ไว้" จากรายงานดังกล่าวข้างต้น ทำให้เกิดผล 2 ประการ คือ

- 1) เกิดกลยุทธ์ในการติดต่อด้านการค้าระหว่างประเทศโดยใช้ "วัฒนธรรม" เป็นเครื่องมือ
- 2) เกิดกลยุทธ์ใหม่ที่เกี่ยวเนื่องกับการตกลงในอันที่จะหาเครื่องมือสมัยใหม่ สร้างความรู้ความเข้าใจ ในวัฒนธรรมที่หลากหลายและกำหนดเป็นนโยบายสำหรับใช้ปฏิบัติโดยทั่วไป

ในเรื่องการค้าระหว่างประเทศมีมุมมอง 2 ประการหลักที่เกี่ยวข้องกับสินค้าทางวัฒนธรรมและการ บริการทางวัฒนธรรม ประการแรกคือสินค้าที่ขายทั่วไป เช่น หนังสือ ภาพยนตร์ และนิตยสาร และประการที่สอง คือสินค้าและการบริการที่นอกเหนือไปจากสินค้าทั่วไปดังกล่าวมาแล้วข้างต้น โดยเป็นสินค้าที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของ ชาติ สินค้าประเภทนี้ควรได้รับการยกเว้นจากกฎหมาย ข้อกำหนด กฎระเบียบต่าง ๆ ที่ทางด้านการค้าตั้งไว้

ปัญหาสำคัญที่ชาวแคนาดาต้องตัดสินใจก็คือ เขาจะนิยามตัวเองว่าเป็นผู้ผลิตและผู้บริโภคสินค้าและ การบริการทางวัฒนธรรม หรือเป็นผู้ที่เตรียมตัวให้แน่ใจว่าสามารถเข้าถึงคุณค่าของวัฒนธรรมที่หลากหลายและ สิทธิต่าง ๆ ที่ตนเองเป็นผู้สร้างขึ้น

คณะกรรมการเชื่อว่าถึงเวลาแล้วที่ทุกประเทศจะได้พูดถึงเรื่องนี้ร่วมกันหาเครื่องมือมาพัฒนางานวัฒน ธรรมต่างประเทศ และร่วมกันมีบทบาทสำคัญในการวางแนวทางนโยบายด้านวัฒนธรรม ซึ่งมีความหลากหลายให้ เป็นที่รู้จักและพิทักษ์รักษาไว้

ข้อเสนอแนะข้อที่ 28

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาลกลางเห็นชอบกับแนวทางที่เสนอโดยที่ปรึกษาด้านการค้าระหว่าง ประเทศ โดยให้ประเทศแคนาดาเชิญชวนต่างประเทศมาร่วมมือกันสร้างเครื่องมือที่จะทำให้ได้รู้จักวัฒนธรรมหลากหลาย และจัดทำร่างนโยบายให้สอดคล้องแก่การพัฒนาและพิทักษ์รักษามรดกทางวัฒนธรรมที่หลากหลายนี้ไว้

ข้อเสนอแนะข้อที่ 29

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมรดกวัฒนธรรมให้เห็นความสำคัญของการดำเนินงาน วัฒนธรรมระหว่างประเทศและให้ถือเป็นนโยบายด้านการค้าต่างประเทศที่สำคัญ และบรรจุไว้ในวาระเรื่องการค้ากับ ต่างประเทศด้วย

ข้อเสนอแนะข้อที่ 30

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมแต่งตั้งคณะที่ปรึกษา ประกอบด้วย บุคคลต่าง ๆ ที่มีประสบการณ์ทางด้านการสร้างสรรค์งาน นโยบายวัฒนธรรมและการตลาด รวมทั้ง การเผยแพร่ผลงานสื่อสิ่งพิมพ์ทางวัฒนธรรมเป็นคณะทำงาน ให้คำปรึกษาแก่รัฐมนตรีในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานวัฒนธรรม

คณะกรรมการเชื่อว่าการจัดเสวนาในรูปแบบที่กระทรวงมรดกวัฒนธรรมดำเนินการนั้นจะมีส่วนช่วยอย่างมากในการเปลี่ยนแปลงสภาวะแวดล้อมทางด้านวัฒนธรรม นอกจากนี้ ในเดือนมิถุนายน 1998 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมรดกวัฒนธรรมยังได้ริเริ่มที่จะเชิญรัฐมนตรีกระทรวงวัฒนธรรมจากนานาชาติมาร่วมกันปรึกษาในเรื่องความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรม การประชุมครั้งนี้จะเป็นก้าวสำคัญก้าวแรกที่จะนำไปสู่การดำเนินการระหว่างประเทศที่มีความเท่าเทียมกันในเรื่องการค้าและการบริการทางด้านวัฒนธรรม รวมทั้ง การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่หลากหลายอีกด้วย

การโต้คารมระหว่าง Pierre - Merc Johnson อดีตผู้ว่าการรัฐคนแรกของเมือง Quebec และ Robert Pilon นักธุรกิจ

นาย Johnson กล่าวว่า : รัฐบาลต้องยุติการดำเนินการแบบเก่า ๆ โดยใช้วิธีการปกป้องเพียงอย่างเดียว ยุคนี้เป็นยุคโลกาภิวัตน์ซึ่งมีเรื่องเศรษฐกิจเข้ามาเกี่ยวข้อง เราต้องนำผลงานวัฒนธรรมออกสู่ตลาดนานาชาติ เราต้องเปลี่ยนวิธีการระบบภาษีและการให้ทุนสนับสนุนแก่สถาบันต่าง ๆ แล้วหันไปใช้วิธีการที่ได้ผลดีกว่าโดยนำวัฒนธรรมและนำผลงานของศิลปินชาวแคนาดาออกไปเผยแพร่ (Showcase) ทั่วโลก

นาย Pilon โต้ว่า : ตามทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ ก่อนที่จะส่งสินค้าออก เราควรสร้างฐานภายในประเทศให้มั่นคงเสียก่อน ด้านวัฒนธรรมก็เช่นเดียวกัน ต้องสร้างตลาดภายในประเทศให้มั่นคง อย่าคิดเพียงเศรษฐกิจด้านเดียว เราอาจคิดว่าการรับความช่วยเหลือจากรัฐบาลไม่จำเป็น แต่ขอให้ทราบไว้ว่า จากสถิติตัวเลขธุรกิจด้านนี้ของเมือง Quebec จะเห็นว่าในขณะที่เราทำเงินได้ 5 ล้านเหรียญ แต่คู่แข่งเราก็สามารถทำเงินได้มากกว่า เป็นจำนวนถึง 5 พันล้านเหรียญ กฎระเบียบในเรื่องการตลาดและโลกาภิวัตน์ก็ได้อยู่ แต่ต้องจำไว้ว่า "การแข่งขันที่สะอาดและสมบูรณ์ไม่เคยมีอยู่ในโลก" (Pure and perfect competition just don't exist)

นอกจากนี้ ทั้งสองท่านยังพูดเป็นบทสรุปที่ตรงกันว่า นโยบายของรัฐบาลแต่เดิมในการปกป้องและช่วยเหลืองานด้านวัฒนธรรม โดยการให้การสนับสนุนงบประมาณนั้นก็ได้อยู่แล้ว แต่ต้องใช้วิธีการที่ว่องไวและชาญฉลาดในการเจาะเข้าไปในตลาดนานาชาติ รัฐบาลต้องจัดทำนโยบายวัฒนธรรมให้สอดคล้องกับนโยบายการค้าระหว่างประเทศ และต้องเริ่มดำเนินการในศตวรรษที่ 21 ที่กำลังจะมาถึงนี้

คณะกรรมการเห็นว่า การโต้คารมระหว่างทั้งสองท่านเป็นประโยชน์แก่การดำเนินงานด้านวัฒนธรรม เพราะเกี่ยวเนื่องกับการแสดงออกทางวัฒนธรรมในเรื่องเอกลักษณ์และความหลากหลาย ในขณะเดียวกันก็พูดเกี่ยวกับเรื่องอุตสาหกรรมวัฒนธรรม ซึ่งเป็นหัวข้อที่ยากที่รัฐบาลจะต้องเผชิญกับปัญหาและฝ่าอุปสรรคแก้ไขต่อไป

- หอจดหมายเหตุ
- หอสมุดแห่งชาติ
- ห้องสมุดประชาชน
- การอนุรักษ์คือการลงทุน
- การพิทักษ์สิ่งอำนวยความสะดวกทางวัฒนธรรมของประเทศ
- การแบ่งปันมรดกทางวัฒนธรรม
- การให้ทุนสนับสนุนงานวิจัย
- การให้การสนับสนุนเทคโนโลยีสมัยใหม่
- เทคโนโลยีสมัยใหม่และพิพิธภัณฑ์แห่งประเทศไทย
- ความสนใจของชาวแคนาดาในเรื่องประวัติศาสตร์

บทที่ 5 : การพิทักษ์มรดกทางวัฒนธรรม

นาย Timothy Findley กล่าวไว้ในหนังสือของเขา เรื่อง "Inside Memory" ว่า "ความทรงจำทำให้อยู่รอด" (Memory is survival) ในบทนี้จะพูดถึงการทำงานขององค์กรต่าง ๆ ที่ทำหน้าที่ในการเก็บรักษา รวบรวมและแสดงผลงานมรดกทางวัฒนธรรม บทบาทของรัฐไม่ว่าจะเป็นในระดับรัฐบาลกลาง จังหวัด เขต และเทศบาล ในการพิทักษ์มรดกทางวัฒนธรรมนั้นมีความสำคัญยิ่ง Sir Arthur Doughty นักจดหมายเหตุคนแรกได้เคยย้ำเน้นว่า "การพิทักษ์สงวนรักษาถือเป็นความจำเป็นของอารยประเทศ เป็นสมบัติล้ำค่าที่ต้องแสดงให้เห็นปรากฏในอนุชนรุ่นหลัง รัฐควรมีบทบาทในการแสดงออกซึ่งเอกลักษณ์และวัฒนธรรมของชนในชาติ"

ที่มาของการสร้างหอสมุดแห่งชาติ

ผู้ก่อตั้ง "หอสมุดแห่งชาติ" คือ Dr. W. Kaye Lamb และได้รับอนุมัติจากนายกรัฐมนตรี Meckenzie King ในการจัดตั้ง

มูลนิธิหอสมุดแห่งชาติแคนาดาตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1947 จากการประชุมประจำปีในปี ค.ศ. 1948 Dr. Lamb ได้รับเลือกให้เป็นประธาน เริ่มโครงการด้วยการเก็บรวบรวมข่าวจากหนังสือพิมพ์ไว้ใน microfilm Dr. Lamb ได้เสนอโครงการนี้ต่อคณะกรรมการซึ่งนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน และจากโครงการนี้เองทำให้เขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าการหอจดหมายเหตุคนแรกของประเทศแคนาดาในเวลาต่อมา

ในปี ค.ศ. 1953 รัฐบาลตั้งหน่วยงาน ประกอบด้วย หอจดหมายเหตุ หอสมุดแห่งชาติ และสถาบัน มรดกวัฒนธรรมแห่งชาติที่ทำงานเกี่ยวกับเอกสารสิ่งพิมพ์และเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญให้ประชาชนชาวแคนาดาได้รู้จัก มรดกของตน

หน่วยงานด้านมรดกวัฒนธรรมของประเทศแคนาดา ประกอบด้วย หอสมุด หอจดหมายเหตุ หอศิลป์ พิพิธภัณฑสถาน และองค์กรที่ทำงานบริการให้แก่หน่วยงานเหล่านี้ จากสถิติปัจจุบัน เห็นได้ว่า ในแต่ละปีชาวแคนาดา มากกว่า 50% เยี่ยมชมพิพิธภัณฑสถาน จำนวนนี้มากกว่าจำนวนคนไปชมกีฬาประเภทต่าง ๆ รวมกันเสียอีก พิพิธภัณฑสถาน ก็ยังมีส่วนสนับสนุนผลผลิตของประเทศต่อปีเป็นเงินกว่า 1,000 ล้านดอลลาร์ ในจำนวนนี้รวมถึงการจ้างงาน (ทั้งทาง ตรงและทางอ้อม) มากกว่า 3,500 ตำแหน่ง และรายได้ของคณงานมากกว่า 650 ล้านดอลลาร์ ต่อปี

หากรัฐบาลลด/ตัดงบประมาณสนับสนุนงานพิพิธภัณฑสถานแล้ว นอกจากจะทำให้การบริการลดลง ยังจะมีผลทำให้กิจกรรมที่จำเป็นอื่น ๆ ในเรื่องการจัดหาข้อมูล การสงวนรักษา และการจัดนิทรรศการลดน้อยลงหรือ ดำเนินการไม่ได้อีกด้วย

หอจดหมายเหตุของประเทศแคนาดา

รัฐสภาได้เล็งเห็นความสำคัญของการพิทักษ์เอกสารทางด้านวัฒนธรรมให้สืบทอดไปสู่อนุชนรุ่นหลัง จึงได้จัดทำ “โครงการหอจดหมายเหตุ” ขึ้น โดยลักษณะการลงจดหมายเหตุในขณะนั้นต่างจากชาติอื่น เพราะจัดเก็บ เรื่องราวของอาณาจักร การเก็บบันทึกเรื่องราวบุคคลและสาธารณชน วิธีการจัดเก็บมีทุกรูปแบบ หอจดหมายเหตุ ได้ผลิตสื่อทั้งหนังสือ ภาพยนตร์ และสิ่งพิมพ์ทางด้านวัฒนธรรมอื่น ๆ ไว้มากมาย กล่าวได้ว่ามีข้อมูลที่เป็นของ รัฐบาลเก็บไว้หากวัดเป็นระยะทางมีความยาวมากกว่า 79,000 เมตร ข้อมูลที่เป็นของเอกชนมีความยาว 41,000 เมตร จำนวนแผ่นที่ 1.2 ล้านแผ่น รูปภาพ 19 ล้านแผ่น สารคดีอีกมากกว่า 300,000 ชิ้น และบันทึกวิดีโอ ภาพยนตร์ ไว้มากกว่า 200,000 ชั่วโมง ในปี 1997 หอจดหมายเหตุได้รับการสอบถามข้อมูลจากประชาชนโดยผ่าน ทางโทรศัพท์ โทรสาร และ e-mail มากกว่า 130,000 คน ในปี 1997 - 1998 มีคนมากกว่า 9 ล้านคนที่เข้ามาดูใน Web Site จำนวนนี้มากกว่าปีที่แล้วถึง 3 ล้านคน

หอสมุดแห่งชาติ

หอสมุดแห่งชาตินับเป็นแหล่งข้อมูลของชาติที่สำคัญที่ประชาชนสามารถค้นคว้า เข้าใจ ชื่นชม เกิด ความรักและหวงแหนในมรดกของชาติและรักษาไว้ให้คงอยู่

ประเทศแคนาดาไม่มีหอสมุดด้านสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ในอดีตหอสมุดแห่งชาติจะซื้อเอกสารไว้ 2 ชุด 1 ชุด ใช้สำหรับงานวิจัย และอีก 1 ชุด ใช้สำหรับเก็บไว้เพื่อให้ชุมชนได้ศึกษา แต่ด้วยงบประมาณที่ถูก ตัดทอนลง ทำให้ ซื้อเอกสารได้เพียงชุดเดียว และเนื่องจากต้องใช้สำหรับงานวิจัยด้วย ดังนั้น เอกสารที่ต้องจัดเก็บไว้ จึงไม่มี Dr. Marianne Scott, บรรณารักษ์ เห็นว่าสิ่งจำเป็นที่ต้องนำมาช่วยเหลือในภาวะการณ์เช่นนี้ คือ การใช้สื่อ สมัยใหม่มาช่วยในการจัดเก็บ และด้วยเหตุดังกล่าวรัฐบาลจึงออกกฎหมายให้ส่งผลงานทุกชิ้นที่ได้รับการตีพิมพ์ขึ้น ในประเทศให้ส่งไปไว้ที่หอสมุดแห่งชาติทั้งหมด และหอสมุดฯ จะต้องเผยแพร่ผลงานที่จัดเก็บเหล่านี้บริการให้แก่ นักวิจัยเพื่อการจัดนิทรรศการ และเทศกาลทางวัฒนธรรมที่สำคัญ ๆ ไปพร้อมกันด้วย

ห้องสมุดประชาชน

ห้องสมุดประชาชนนั้นมีหน่วยงานที่ทำงานด้านวัฒนธรรมมาใช้เป็นจำนวนมากที่สุด งบประมาณในส่วนที่เกี่ยวข้องกับค่าใช้จ่ายทางวัฒนธรรม 30% ถูกนำไปใช้ในการจัดการห้องสมุด เงินทุนหลักมาจากรัฐบาลในระดับจังหวัดส่งไปยังห้องสมุดทางมหาวิทยาลัย โรงเรียน และห้องสมุดประชาชน นอกจากนี้ ในระดับเทศบาลที่ได้ให้การสนับสนุนห้องสมุดประชาชนและห้องสมุดโรงเรียนอีกทางหนึ่งด้วย

แม้ว่าเงินอุดหนุนที่รัฐบาลกลางให้จะน้อยกว่างบประมาณที่ได้รับจากระดับจังหวัดและระดับเทศบาล แต่คณะกรรมการก็เชื่อแน่ว่ารัฐบาลกลางจะให้การสนับสนุนอย่างต่อเนื่องในอนาคต ในตารางที่ 5.1 จะแสดงให้เห็นค่าใช้จ่ายของรัฐบาลที่ให้แก่ทางด้านห้องสมุดโดยเฉพาะการดำเนินงานหอสมุดแห่งชาติ ซึ่งมีโครงการและให้บริการแก่ห้องสมุดอื่น ๆ ทั่วประเทศ

ตาราง 5.1
ค่าใช้จ่ายในเรื่องห้องสมุด
(\$ ล้านเหรียญ)

ค่าใช้จ่าย	1991-92	1992-93	1993-94	1994-95
รัฐบาลกลาง	40.6	41.2	47.4	37.5
จังหวัด	723	730	754	676
เทศบาล	961	1,021	1,052	1,105
รวม	1,725	1,796	1,855	1,818

จากการสำรวจประสิทธิภาพและทัศนคติของชาวแคนาดาที่มีต่อการบริการห้องสมุด ผลออกมาว่าการบริการของรัฐบาลดีกว่าการบริการของเอกชน

การอนุรักษ์คือการลงทุน

สถาบันทางด้านมรดกวัฒนธรรมมีความสำคัญยิ่งต่องานวัฒนธรรมฉันใด เปรียบได้กับทางด่วนที่มีความสำคัญยิ่งต่อการขนส่งฉันนั้น ประชาชนทุกคนได้รับประโยชน์จากองค์การสาธารณประโยชน์เหล่านี้ รัฐบาล โดยเฉพาะในศตวรรษที่ 1960 และ 1970 ได้สร้างอาคารจัดเก็บงานศิลปะและมรดกวัฒนธรรมของชาติ รวมทั้ง ให้การสนับสนุนการจัดทำโครงการใหม่ ๆ

นอกจากจัดสร้างอาคารสำหรับการจัดเก็บผลงานศิลปะแล้ว รัฐบาลยังรับซื้อผลงานศิลปะของศิลปินแคนาดารวมทั้ง จัดกิจกรรมต่าง ๆ จนเป็นที่ยอมรับของนานาชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องความชำนาญในการจัดนิทรรศการ การให้การฝึกอบรมและการประยุกต์ใช้ทักษะตามความต้องการของประเทศที่ขอความช่วยเหลือมา นาย Francis Lachopelle ได้ให้ข้อสังเกตไว้ว่า

"ประเทศแคนาดาเป็นประเทศที่มีการลงทุนอย่างมหาศาลและคุ้มค่าในการให้การศึกษาระหว่างเทคนิคและมีอาชีพในการคิดริเริ่มกิจกรรมที่มีคุณภาพ ตัวอย่างง่าย ๆ ดูได้จากการทำงานด้านพิพิธภัณฑ์ พิพิธภัณฑ์ของประเทศแคนาดาหรือพิพิธภัณฑ์ของเมือง Quebec ที่ตนเองเกี่ยวข้องอยู่นั้น มีต่างประเทศเข้ามาเยี่ยมชมและศึกษา การให้ความรู้เรื่องมรดกวัฒนธรรมผ่านการจัดนิทรรศการ กิจกรรมวัฒนธรรมและการศึกษาอยู่เนื่อง ๆ บุคลากรของพิพิธภัณฑ์เป็นบุคคลที่มีความรู้ความสามารถ มีคุณภาพ และได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดี"

แม้ว่าในอดีตงานด้านนี้จะได้รับการชมเชยว่าประสบความสำเร็จแต่คณะกรรมการก็เชื่อมั่นว่า พิพิธภัณฑ์ต้องเพิ่มพูนความรู้ในเรื่องการสงวนรักษาและการจัดเก็บ รัฐบาลต้องสนับสนุนการสร้างอาคาร สถานที่สำหรับจัดเก็บงานศิลปะและวัสดุทางวัฒนธรรมซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก ยกตัวอย่างเช่น ที่พิพิธภัณฑ์ Glenbow มีวัสดุทางวัฒนธรรมอยู่เป็นจำนวนถึง 1.2 ล้านชิ้น และต้องใช้เงินสำหรับดูแลสงวนรักษาสสมบัติเหล่านี้เป็นเงินมากกว่า 3.5 ล้านเหรียญ เป็นต้น

คณะกรรมการเห็นว่า การมีความรู้และวิสัยทัศน์นำไปประยุกต์ใช้กับงานด้านหอสมุด พิพิธภัณฑ์และหอศิลป์ เป็นเรื่องจำเป็นและยังขาดบุคลากรในเรื่องนี้อยู่มาก พิพิธภัณฑ์ต้องใช้งบประมาณค่อนข้างสูงสำหรับการเก็บรวบรวมและการลงบันทึก รัฐบาลต้องเข้าไปช่วยเหลือในการสนับสนุนการใช้เครื่องมือสมัยใหม่ (digital) และสื่อไอทีต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้เก็บสมบัติสำคัญของชาติให้คงไว้

ข้อเสนอแนะข้อที่ 31

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมดำเนินการอย่างเร่งด่วนให้ได้มาซึ่งข้อมูลเพิ่มเติม และจัดตั้งกองทุนสนับสนุนงานสงวนรักษาสสมบัติของชาติที่กำลังจะสูญหายและได้รับการทำลายลง หลังจากนั้น ภายในระยะเวลา 2 ปี กระทรวงจะต้องแจ้งผลความก้าวหน้าของการทำงานให้คณะกรรมการทราบด้วย

เหตุที่ต้องจดจำ

นับแต่ปี ค.ศ. 1967 คำถามที่ว่า "อะไรคือแคนาดา" ได้หมดสิ้นไป ปี ค.ศ. 1967 เป็นปีที่ประเทศแคนาดาเฉลิมฉลองในโอกาสครบรอบ 100 ปี ปีนี้ นับเป็นปีสำคัญแห่งการจดจำ เพราะมีการเฉลิมฉลองใหญ่โตและมีการแสดงสมบัติทางวัฒนธรรมต่าง ๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นเครื่องใช้ ผลงานเขียน และเรื่องราวที่มีการเก็บบันทึกไว้ในหอสมุด หอจดหมายเหตุ และพิพิธภัณฑ์ทั่วประเทศ หนึ่งในโครงการเฉลิมฉลองก็คือการจัดสร้างอาคารสถานที่ทั้งในระดับจังหวัดและเขต รวมทั้ง การสร้างศูนย์วัฒนธรรมและศูนย์ศิลปะตามรัฐต่าง ๆ ประกอบด้วย Le Grand Theatre ใน Quebec, Centennial Concert Hall ใน Winnipeg และ Performing Arts Centre ใน Regina และ Saskatchewan นอกจากนี้ ก็ยังสร้างพิพิธภัณฑ์เพิ่มเติมใน Edmonton และ Victoria เป็นต้น

คณะกรรมการเฉลิมฉลองจัดสรรงบประมาณดำเนินโครงการการรำลึกถึงเหตุการณ์อันเป็นประวัติศาสตร์ไว้มากมาย เช่น จัดทำขบวนรถไฟเคลื่อนที่ เป็นการแสดงนิทรรศการทางประวัติศาสตร์เดินทางเผยแพร่วัฒนธรรมทั่วประเทศ ใช้เงิน 47 ล้านดอลลาร์ เชื่อว่ามีผู้ชมนิทรรศการเคลื่อนที่นี้มากกว่า 10 ล้านคน นอกจากนี้ มีโครงการด้านทัศนศิลป์และศิลปะการแสดงใช้เงิน 17 ล้านดอลลาร์ โครงการด้านภาพยนตร์ใช้เงิน 3 ล้านดอลลาร์ และโครงการอื่น เช่น โครงการบรรณานุกรมประวัติศาสตร์ของประเทศแคนาดา เป็นต้น มีนักประวัติศาสตร์ชื่อ นาย Pierre Berton บันทึกไว้ว่า ในปี 1967 มีหนังสือที่จัดพิมพ์ถึง 17 เล่ม และภายใน 2 ปี เพิ่มขึ้นเป็น 39 เล่ม ซึ่งเป็นจำนวนที่สูงมาก

บางคนเรียกปี 1967 ว่าเป็น "ปีแห่งอารยธรรม" (a civilizing year) ที่เดียว รัฐบาลในทุกระดับได้ให้งบประมาณสนับสนุน เช่น รัฐบาลกลางสนับสนุนเงิน 16.5 ล้านดอลลาร์ รัฐบาลระดับจังหวัดและเขตให้งบประมาณสนับสนุนอีก 18.1 ล้านดอลลาร์ ในขณะที่ระดับเทศบาลและระดับท้องถิ่นได้ระดมทุนสนับสนุนอีกเป็นจำนวน 53.4 ล้านดอลลาร์ และด้วยเหตุที่งบประมาณส่วนใหญ่ได้รับจากชุมชนท้องถิ่น ดังนั้น โครงการจึงเน้นในเรื่องสันติภาพ การจัดทำสวนสาธารณะ และศูนย์ชุมชนเสียเป็นส่วนใหญ่ งบประมาณที่เหลือนำมาสร้างอาคารเทศบาล หอสมุด พิพิธภัณฑ์และหอศิลป์ สรุปแล้วมีโครงการที่ดำเนินการในปีรวมทั้งสิ้น 378 โครงการด้วยกัน

การสงวนรักษาลิขสิทธิ์อันยวดยความสะดวกทางวัฒนธรรม

หลังจากการเฉลิมฉลองครบรอบ 100 ปี ซึ่งได้สร้างอาคารไว้มากมาย จนถึงบัดนี้อาคารเหล่านั้นก็เริ่มทรุดโทรมลง รัฐบาลเป็นผู้กระตุ้นให้เกิดการสร้างอาคารเหล่านี้ขึ้น ดังนั้น รัฐบาลควรใส่ใจและให้การสนับสนุนดูแลรักษาสวนรักษาอาคารเหล่านี้ สำหรับในเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกในด้านวัฒนธรรมนั้นเกี่ยวข้องกับเรื่อง 2 เรื่อง ได้แก่ 1. อาคารสถานที่, การจัดเก็บ, พื้นที่สำหรับการแสดงและพื้นที่สำหรับการจัดเก็บมรดกทางวัฒนธรรม 2. งบประมาณสำหรับการดูแลรักษาซึ่งต้องเป็นโครงการระยะยาว

ข้อเสนอแนะข้อที่ 32

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาลจัดตั้ง "เงินทุน" สนับสนุนติดต่อกันเป็นเวลา 3 ปี เริ่มตั้งแต่ปี 2001 - 2002 หรือให้จัดตั้งขึ้นโดยเร็วที่สุด ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ของการสงวนรักษาและดูแลสิ่งอำนวยความสะดวกทางวัฒนธรรมซึ่งกำลังเสื่อมสลายและถูกทำลายลง

ข้อเสนอแนะข้อที่ 33

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาลจัดทำกลยุทธ์ด้านงบประมาณระยะยาวเพื่อขจัดปัญหาเหล่านี้

การแบ่งปันมรดกทางวัฒนธรรม

ในสถาบันเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมจะมีทรัพย์สินที่ทรงคุณค่า บางแห่งเก็บของเหล่านี้ไว้โดยไม่ได้นำออกมาให้ชาวแคนาดาได้ชื่นชมและสัมผัส ดังนั้น รัฐบาลจึงให้งบประมาณสนับสนุนพิพิธภัณฑสถานเป็นเงิน 14 ล้านเหรียญ เพื่อนำมาจัดโครงการนิทรรศการสัญจรขึ้น นิทรรศการถูกจัดขึ้นมากกว่า 20 ครั้ง เช่น จัดในเมืองใหญ่ British Columbia และอีกหลายครั้งทั้งในประเทศและต่างประเทศ แต่ต่อมาในปี 1998 นั้น เป็นที่น่าสังเกตว่าจัดเพียงครั้งเดียว เท่านั้น มีผู้ให้ข้อสังเกตว่าเป็นเช่นนั้นเพราะ "รัฐบาลได้ทอดทิ้งและไม่เห็นคุณค่า" งานด้านนี้แล้ว ดังนั้น คณะกรรมการฯ จึงเห็นว่ารัฐบาลควรจัดการเรื่องนี้เป็นเรื่องแรก และควรจัดให้มีวัฒนธรรมและนิทรรศการสัญจรดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 4 ด้วย

นอกจากกิจกรรมดังกล่าวข้างต้น "การวิจัย" ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญ คณะกรรมการได้รับแจ้งว่า 22% ของผลงานที่เก็บไว้ ณ พิพิธภัณฑสถาน British Columbia เป็นเรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ชาติ นักชีววิทยาที่ทำงานวิจัย ณ พิพิธภัณฑสถานนี้ไม่ได้รับการสนับสนุนในเรื่องงบประมาณจากรัฐ ในทางตรงกันข้ามหากนักวิจัยต้องการงบประมาณสนับสนุนต้องทำคำร้องขอผ่านทางมหาวิทยาลัย ซึ่งไม่เอื้อแก่การทำงานเลย คณะกรรมการฯ จึงเห็นควรให้มีการแก้ไขปรับปรุงและจัดกรอบแนวทางการให้ทุนวิจัยขึ้นใหม่

ข้อเสนอแนะข้อที่ 34

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมปรึกษากับหน่วยงานวิจัยเพื่อกำหนดเกณฑ์การให้ทุนสนับสนุนงานวิจัยโดยให้มีขอบข่ายกว้างขวางและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เพื่อให้แน่ใจว่าการวิจัยที่ดำเนินการโดยหน่วยงานวัฒนธรรมจะได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่

การสนับสนุนจากเทคโนโลยีสมัยใหม่

เทคโนโลยีถูกนำมาใช้ในการเผยแพร่มรดกทางวัฒนธรรมของประเทศ ยกตัวอย่างเช่น โปรแกรม SchoolNet ซึ่งช่วยให้หน่วยงานของรัฐได้นำข้อมูลมารวมไว้และติดต่อถึงกันได้ ชาวแคนาดาสามารถเข้าถึงข้อมูลของการจัดเก็บและการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมได้อย่างรวดเร็ว โดยผู้ที่เข้าถึงข้อมูลไม่จำเป็นต้องเดินทางไปตามสถานที่ทางวัฒนธรรม ไม่ว่าจะเป็นพิพิธภัณฑ์หรือห้องสมุด สื่อ CD-Rom เป็นเทคโนโลยีที่ได้ประโยชน์สูงเสียดค่าใช้จ่ายน้อยและให้ประโยชน์แก่ผู้ใช้สูงสุด

การจัดการในเรื่องข้อมูลเหล่านี้จึงเป็นสิ่งจำเป็นและต้องแปลกใหม่ไปจากเดิม เครื่องมือใหม่ ๆ ต้องถูกนำมาใช้เพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลนี้ได้อย่างกว้างขวาง

ข้อเสนอแนะข้อที่ 35

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมดำเนินงานร่วมกับสถาบันมรดกวัฒนธรรมของรัฐและหน่วยงานอื่นของรัฐที่สำคัญในอันที่จะแน่ใจว่าหน่วยงานเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางข้อมูลเกี่ยวกับการบริการและการนำเสนอโครงการใหม่ ๆ ที่ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลเหล่านี้ได้อย่างแท้จริง

ข้อมูลสมัยใหม่และพิพิธภัณฑ์แคนาดา

พิพิธภัณฑ์แคนาดาใช้เทคโนโลยีหลายรูปแบบในการให้ข้อมูลและบริการ เครือข่ายข้อมูลมรดกทางวัฒนธรรม (The Canadian Heritage Information Network-CHIN) เป็นเครือข่ายทางอิเล็กทรอนิกส์เปรียบเป็นประตูสำคัญไปสู่ข้อมูลทางด้านมรดกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ ให้การบริการเชื่อมต่อ (on-line) แก่ลูกค้าที่มาเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ ห้องสมุด โรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย ชุมชน และแม้แต่นักท่องเที่ยว ภารกิจของ CHIN คือเป็นตัวเข้าถึงข้อมูลด้านการศึกษาและการบันเทิง และทำให้ผู้ที่ทำงานในพิพิธภัณฑ์ได้รับทราบถึงกิจกรรมใหม่ ๆ รวมทั้ง สามารถเข้าถึงข้อมูลการประชุม การอภิปรายของพนักงานพิพิธภัณฑ์ในระดับอาชีพจากทุกมุมโลกอีกด้วย

คณะกรรมการเชื่อว่า โปรแกรม CHIN สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับงานด้านจดหมายเหตุได้ ทั้งนี้โดยใช้วิธีการเชื่อมต่อข้อมูล และในเดือนตุลาคม 1998 สภาว่าด้วยจดหมายเหตุของประเทศได้จัดทำโครงการเชื่อมโยงข้อมูลเครือข่ายในลักษณะเดียวกันขึ้น

ข้อเสนอแนะข้อที่ 36

คณะกรรมการเสนอแนะให้จัดสร้างรูปแบบเครือข่ายจดหมายเหตุของประเทศขึ้น หลังจากที่เครือข่ายข้อมูลด้านมรดกวัฒนธรรมดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว

ความสนใจของชาวแคนาดาในเรื่องประวัติศาสตร์

คณะกรรมการเห็นว่าการแบ่งปันความรู้และการเชื่อมโยงเครือข่ายระหว่างโรงเรียนและสถาบันมรดกทางวัฒนธรรม จะช่วยให้ชาวแคนาดาที่มีความรู้เรื่องวัฒนธรรมมากขึ้น สถาบันมรดกทางวัฒนธรรมจะพูดถึงวีรบุรุษและประวัติในหนังสือ ภาพเขียน งานประติมากรรม โบราณสถาน ภาพลักษณ์ รูปภาพ และการลงบันทึกไว้ ส่วนโรงเรียนจะมีข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนรู้ ดังนั้น หากใช้ข้อมูลของสถาบันมรดกทางวัฒนธรรมผนวกกับหลักสูตรในโรงเรียน เด็ก ๆ จะมีโอกาสเรียนรู้เรื่องของประเทศตนมากยิ่งขึ้น

จากการสำรวจและวิจัยโดย Environics Research Group ในเดือนมกราคม 1999 แสดงให้เห็นว่าชาวแคนาดาส่วนใหญ่สนับสนุนให้มีการสอนประวัติศาสตร์ในโรงเรียน ชาวแคนาดามากกว่า 97% รู้สึกถึงความจำเป็นที่เด็กจะต้องรับรู้เกี่ยวกับเรื่องราวของถิ่นที่อยู่ของตน 88% ของประชากรระบุว่า ประชาชนและเยาวชนชาวแคนาดาสนใจที่จะเรียนรู้ประวัติศาสตร์ของประเทศ 45% ของประชาชน ได้รับความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์นอกโรงเรียน ซึ่งตัวเลขนี้แสดงไว้ในตารางที่ 5.2

ตาราง 5.2

ทัศนคติต่อประวัติศาสตร์ของประเทศแคนาดา

รายการ	%
ความจำเป็นที่เด็กนักเรียนต้องเรียนเกี่ยวกับประวัติศาสตร์	97
ความสนใจในการเรียนรู้เรื่องประวัติศาสตร์	88
การเรียนรู้ในเรื่องประวัตินอกบรรยายภาคในห้องเรียน (จากการอ่าน, การเยี่ยมชม, พิพิธภัณฑ, สื่อกระจายเสียง)	45
การเรียนรู้ประวัติศาสตร์ผ่านสื่อประเภทใด	
โทรทัศน์	67
การเยี่ยมชมสถานที่ทางประวัติศาสตร์และสถานที่อื่น ๆ	44
การอ่านนวนิยายและวรรณคดี	43
การชมภาพยนตร์และวิดีโอ	34
การอ่านหนังสือพิมพ์และนิตยสาร	34
สนใจศึกษาในห้องเรียน	27
ห้องสมุดและหอจดหมายเหตุ	24
เครือข่ายชุมชน	24
อินเทอร์เน็ต	21

จากรายงานแสดงให้เห็นว่าควรมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องในเรื่องการสร้างสรรค์ การฝึกอบรม การผลิต และการเผยแพร่ ความต่อเนื่องเริ่มตั้งแต่การสร้างสรรค์งาน และจบลงด้วยการบริโภคจากผู้ชม การสงวนรักษาก็เป็นปัจจัยและองค์ประกอบที่สำคัญ เพราะผู้สร้างสรรค์งานเหล่านี้ต้องใช้ข้อมูลจากห้องสมุด หอจดหมายเหตุ หอศิลป์ และพิพิธภัณฑ์ เพื่อนำมาพัฒนางานของตน รสนิยมและความสนใจเป็นสิ่งที่เกิดและดับสลับกันไป แต่วรรณคดี ศิลปะและโบราณวัตถุที่มนุษย์สร้างขึ้นจะต้องคงอยู่ต่อไป ทางเดียวที่จะเชื่อแน่ว่าสิ่งเหล่านี้คงอยู่ได้ก็คือ รัฐบาล แคนาดาต้องลงทุนในเรื่อง "การสงวนรักษา" และ "การอนุรักษ์" นั่นเอง

- การบริโภคของชาวแคนาดา
- การอ่าน
- การชมโทรทัศน์
- การฟังวิทยุ
- การชมการแสดง
- การเข้าชมพิพิธภัณฑ์ หอจดหมายเหตุ และโบราณสถาน
- การเปลี่ยนแปลงจำนวนประชากร
- การทำหายทางการตลาด
- ความสำคัญของข้อมูลข่าวสารในสภาวะการณ์ต่าง ๆ
- อาสาสมัคร
- เด็กและเยาวชน
- แหล่งเงินทุนเพิ่มเติม
- ข้อสังเกต

บทที่ 6 : ผู้บริโภคและผู้เป็นพลเมืองของประเทศ

สำหรับชาวแคนาดาแล้วถือว่า “วัฒนธรรม” เป็นเรื่องของวิถีชีวิตที่ดำเนินอยู่ในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็น การอ่าน การฟังดนตรี ฟังวิทยุ ชมโทรทัศน์ รวมทั้ง เข้าชมการแสดงต่าง ๆ ดังนั้น ก่อนที่พูดถึงเรื่องบทบาทของรัฐบาลในการให้การสนับสนุนงานด้านวัฒนธรรม เราน่าจะมามองดูว่า “วัฒนธรรม” ประเภทใดที่ชาวแคนาดาชื่นชอบมากที่สุด

การบริโภคของชาวแคนาดา

จำนวนชาวแคนาดาที่เข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมวัฒนธรรมมีอยู่มากกว่าที่คิดทั้งที่เป็นศิลปะชั้นสูงและ กิจกรรมที่ดำเนินอยู่ในชีวิตประจำวัน ในตารางที่ 6.1 จนถึงตารางที่ 6.5 แสดงให้เห็นว่าชาวแคนาดาเข้าร่วมในกิจกรรมวัฒนธรรมได้บ้าง

การอ่าน

จากสถิติเรื่องนิสัยการอ่านของชาวแคนาดา พบว่าชาวแคนาดามากกว่า 80% อ่านหนังสือพิมพ์ 60% อ่านนิตยสาร และ 40% อ่านหนังสือ ในตาราง 6.1 จะแสดงให้เห็นในรายละเอียดได้

ตาราง 6.1

เฉลี่ยการอ่านของประชาชนชาวแคนาดา (1992)

ชาวแคนาดาซึ่งอ่าน	%	ชาวแคนาดาซึ่งอ่าน	%
หนังสือพิมพ์		หนังสือ	
อาทิตย์ที่แล้ว	82.8	อาทิตย์ที่แล้ว	43.9
ใน 12 เดือนที่ผ่านมา	92.1	ใน 12 เดือนที่ผ่านมา	66.0
นิตยสาร		ประเภทของหนังสือ	
เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว	61.8	นวนิยาย	34.9
ใน 12 เดือนที่ผ่านมา	79.7	ไม่ใช่นวนิยาย	30.4
		ไม่ได้ระบุประเภท	34.7

การชมโทรทัศน์

โดยเฉลี่ยชาวแคนาดาดูโทรทัศน์ 22.7 ชั่วโมง ต่ออาทิตย์ และ 69% เป็นสมาชิกระบบเคเบิลทีวี การรับชมตามช่องสัญญาณต่าง ๆ รวมทั้ง ภาษาของรายการเหล่านี้แสดงไว้ในตารางที่ 6.2

ตาราง 6.2

ลักษณะนิสัยการชมโทรทัศน์ของชาวแคนาดา (1996-97)

แหล่งที่มา	ภาษาอังกฤษ	ภาษาฝรั่งเศส
สถานีโทรทัศน์สัญญาณในประเทศ	53.4	77.8
ระบบเคเบิลและจ่ายเงิน	13.8	12.5
VCR	5.9	4.2
รับสัญญาณจากต่างประเทศ	18.3	3.5
รายการโทรทัศน์จากต่างประเทศ (เสียเงิน) และรายการพิเศษ	5.9	0.7

การฟังวิทยุ

ชาวแคนาดาโดยเฉลี่ยฟังวิทยุ ประมาณ 19.9 ชั่วโมง ต่ออาทิตย์ ดูได้จากตาราง 6.3

ตาราง 6.3

นิสัยการฟังวิทยุของชาวแคนาดา (1997)

รายการวิทยุ	% เวลาของการฟัง
เพลงสมัยใหม่	38.7
เพลงลูกทุ่ง	13.4
รายการสนทนาพาที	13.2
CBC	9.3

ชมการแสดง

ชาวแคนาดาสนใจเข้าชมการแสดงทุกรูปแบบ รายละเอียดดูได้จากตาราง 6.4

ตาราง 6.4

การเข้าชมการแสดง (1993 - 1997)

	1993 - 1994	1994 - 1995	1996 - 1997
ละคร	8,207,000	8,469,000	7,760,248
ดนตรี	3,188,000	3,217,000	3,446,580
ฟิอานรำ	1,231,000	1,115,000	1,307,153
ละครเพลง (Opera)	638,000	751,000	687,739
รวม	13,264,000	13,552,000	13,201,720
ภาพยนตร์	78,812,000	83,766,000	91,800,000
รวมทั้งสิ้น	92,076,000	97,318,000	105,001,720

การเข้าชมพิพิธภัณฑ์ หอจดหมายเหตุ และโบราณสถาน (ระหว่างปี 1992 - 1996)

สถิติการเข้าชมพิพิธภัณฑ์, หอจดหมายเหตุ, โบราณสถาน และอุทยาน ได้แสดงไว้ในตาราง 6.5

ตาราง 6.5

การเข้าชมพิพิธภัณฑ์, หอจดหมายเหตุ และแหล่งโบราณสถาน (1992 - 1996)

	1992 - 1993	1993 - 1994	1995 - 1996
พิพิธภัณฑ์และหอศิลป์	24,883,000	25,445,000	26,882,000
โบราณสถาน	16,725,000	17,020,000	16,535,000
หอจดหมายเหตุ	905,000	933,000	641,000
อุทยานแห่งชาติ	53,866,000	56,307,000	58,483,000

จากสถิติของผู้เข้าชมข้างต้น แสดงให้เห็นอย่างแจ่มชัดว่าชาวแคนาดาสนใจกิจกรรมในเรื่องวัฒนธรรมมาก การสนับสนุนเงินจากรัฐบาลแคนาดาแก่สถาบันทางด้านวัฒนธรรมเป็นส่วนสำคัญ ช่วยให้เกิดการสร้างงานและผู้ชมหลังไหลมาชมกิจกรรมทางวัฒนธรรม รัฐเสนอให้มีการจำหน่ายตั๋วในราคาสำหรับผู้บริโภคสามารถซื้อทำได้ และบางครั้งก็เข้าชมได้โดยไม่ต้องเสียค่าผ่านประตู สิ่งเหล่านี้ช่วยให้บริษัทศิลปการแสดงสามารถขยายโครงการด้านการแสดง การละคร และการจัดดนตรีในสวนสาธารณะ ในห้างสรรพสินค้าและสถานที่อื่น ๆ

อย่างไรก็ดี ตัวเลขที่แสดงไว้ในตารางข้างบนจะมีการเปลี่ยนแปลงเมื่อจำนวนประชากรของประเทศเปลี่ยนแปลงไปซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้จะทำให้หน่วยงานทางด้านวัฒนธรรมนำไปเป็นข้อมูลและมีโอกาสสร้างงานมากยิ่งขึ้น

การเปลี่ยนแปลงจำนวนประชากร

ในขณะที่จำนวนเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี น้อยลง จำนวนเด็กเล็กก็สูงมากขึ้น จากการศึกษาด้านประชากรพบว่าในช่วงปี 1960 35% ของประชากรเป็นเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี มีเพียง 8% ซึ่งเป็นผู้สูงอายุเฉลี่ยแล้วอายุ 65 ปี หรือสูงกว่า จากตัวเลขนี้พยากรณ์ได้ว่าในปี ค.ศ. 2036 25% ของประชากรจะเป็นผู้สูงอายุ 65 ปี หรือสูงกว่า หรือพูดได้ว่าประมาณ 8.7 ล้านคนของผู้สูงอายุ จำนวน 500,000 คน จะมีอายุสูงถึง 90 ปี

นอกจากนี้ จำนวนผู้อพยพก็สูงมากขึ้น ผู้อพยพมาจากประเทศในแถบเอเชียและตะวันออกกลางมากที่สุดคิดเป็นจำนวน 48% ของผู้อพยพที่ย้ายเข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ ณ ประเทศแคนาดาระหว่างปี ค.ศ. 1981 และ 1991

จากการเปลี่ยนแปลงของประชากรดังกล่าวข้างต้นส่งผลกระทบต่อตามมา 3 ประการคือ

- 1) จำนวนอายุของผู้ชมกิจกรรมวัฒนธรรมสูงขึ้น
- 2) จำนวนผู้อพยพที่สูงขึ้นมีอิทธิพลต่อการเลือกชมงานวัฒนธรรม
- 3) ความพยายามในเรื่องการตลาดต้องมีความเข้มข้นเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ชม

ทำหายนิตยสาร

Michle Martin แห่งมหาวิทยาลัย Carleton กล่าวไว้ในเรื่องความสำคัญของประชากรที่มีผลต่อการผลิตงานทางด้านวัฒนธรรมว่า

"เราต้องพัฒนาการผลิตและให้สิ่งที่ดีที่สุดต่อชาวแคนาดา กลยุทธ์ในเรื่องนโยบายวัฒนธรรมในสังคมโลก เป็นกลไกที่สำคัญที่สุด ... เราอาศัยอยู่ในสังคมแห่งการบริโภค ที่ซึ่งทุกคนโฆษณาว่าสินค้าของตนดี และดีเป็นที่หนึ่งของโลก เราจะใช้สื่อเหล่านี้มาสร้างกลยุทธ์ทางวัฒนธรรมได้อย่างไร?"

ในประเทศแคนาดาและประเทศที่เจริญแล้ว ข้อมูลเพื่อการพัฒนา นโยบายและกิจกรรม การผลิต และการบริการด้านวัฒนธรรมได้จากการเลือกบริโภคงานวัฒนธรรมของผู้บริโภคนั้นเอง มีกิจกรรมให้ผู้บริโภคเลือกมากเท่าใด การกระจายตลาดก็ย่อมสามารถกระทำได้มากขึ้นเท่านั้น

ด้วยเหตุดังกล่าว คณะกรรมการจึงเห็นว่า ผู้บริโภคเป็นดัชนีหลักในการกำหนดตลาด พัฒนาอุตสาหกรรม กระตุ้นให้องค์กรทางวัฒนธรรมแข่งขันกันเพื่อให้การบริการและจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมที่ดีที่สุด มีผู้กล่าวว่า ไม่ว่าจะทำกิจกรรมใด : เล่นกีฬา อ่านหนังสือ อ่านนิตยสาร ชมพิพิธภัณฑ์ ใช้เวลาในสวน เข้าประชุมในการประชุม ปฏิบัติการ ไปชมภาพยนตร์ หรือเดินทางไปเยี่ยมบ้านหรือเดินทางต่างประเทศ ทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ถือเป็นสิ่งเพิ่มพลังงานให้กับชีวิต ทำจิตใจให้มีความสุข ละทุกข์จากงานประจำ William Blake กวีได้เคยสรุปไว้ว่า "สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่มีมนุษย์ทำตามความต้องการของหัวใจ"

ดังนั้น รัฐบาลต้องนำข้อมูลเหล่านี้มาประกอบการพิจารณา เพื่อจัดทำเป็นนโยบายและให้การช่วยเหลือต่อไป

ความสำคัญของข้อมูลข่าวสารในภาวะการณ์ต่าง ๆ

ในปี ค.ศ. 1991 ได้มีการสำรวจเกี่ยวกับบรรณนิยมนิยมและความชอบของชาวแคนาดาภายใต้หัวข้อ "การพบปะกันระหว่างประชาชน" และ "ศิลปะในสังคมของชาวแคนาดา" ในการสำรวจสรุปได้ว่า

1. ชาวแคนาดานิยมชมชิ้นงานด้านศิลปการแสดงและด้านทัศนศิลป์
2. ในขณะที่การเข้าถึงเอกสารสิ่งตีพิมพ์ทางด้านวัฒนธรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ต้องมีการพัฒนา การบริการ การรับ-ส่งข้อมูลเหล่านี้ให้ดียิ่งขึ้นตามไปด้วย
3. ตลาดศิลปะยังไม่สามารถสนองความต้องการของผู้ชมได้ทั้งหมด

นอกจากนี้ เห็นว่ารัฐควรมีวิธีการทางศุลกากรที่จะช่วยให้งานทางด้านทัศนศิลป์และศิลปะการแสดงมีการแข่งขันกันทั้งในตลาดในประเทศและต่างประเทศ และแน่ใจว่าทำให้เกิดการแบ่งปันทางการตลาดและศิลปินมีช่องทางในการหาเลี้ยงชีพ ข้อมูลทางด้านวัฒนธรรมควรมีมากและเลือกใช้ได้เช่นเดียวกับข้อมูลในด้านอื่นซึ่งมีมากพอที่จะนำมาใช้ประกอบการพิจารณาการดำเนินธุรกิจของประเทศได้

ข้อเสนอแนะที่ 37

คณะกรรมการเสนอแนะว่ากระทรวงมรดกวัฒนธรรมต้องแน่ใจว่าการเก็บรวบรวมสถิติในเรื่องกิจกรรมทางวัฒนธรรมจะต้องอยู่ในคุณภาพเดียวกัน และสามารถนำไปใช้ในงานด้านอื่นเพื่อเศรษฐกิจของประเทศได้

ข้อเสนอแนะข้อที่ 38

คณะกรรมการเสนอแนะให้มีการจัดทำข้อมูลด้านผู้ประกอบการศิลปะและมรดกทางวัฒนธรรมให้เป็นปัจจุบันมากขึ้น

อสาสมัคร

ชาวแคนาดาแม้จะไม่ได้เป็นผู้ชม แต่ด้วยใจรักในงานศิลปะ บางคนก็จะเข้าไปเป็นอาสาสมัครร่วมทำงานกับกลุ่มต่าง ๆ เช่นในคณะนักร้องประสานเสียง วงดนตรีออร์เคสตรา กลุ่มละคร กลุ่มนักแสดง ฟอรัม การประชุมปฏิบัติการด้านทัศนศิลป์ กลุ่มนักเขียน กลุ่มผู้สร้างภาพยนตร์ และวิดิทัศน์ เป็นต้น บางคนก็ทำงานเพื่อเตรียมก้าวไปเป็น "นักแสดง" ด้วย แต่บางกลุ่มก็เข้าไป "มีส่วนร่วม" ทำงานวัฒนธรรมด้วยใจรักอย่างแท้จริง

สมัยก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศแคนาดายังไม่มีโรงละครและนักแสดงอาชีพ จะมีก็เพียงโรงละครของชุมชนซึ่งชาวบ้านหาชมได้โดยง่าย โรงละครนั้นนอกจากจะเป็นเวทีสำหรับนักแสดงจริงแล้วยังเป็นเวทีฝึกซ้อมให้ผู้ชมซึ่งสนใจอาชีพนักแสดงได้พัฒนาและเพิ่มพูนศักยภาพของตนเองอีกด้วย

คณะกรรมการเห็นพ้องว่า ฐานจากงานศิลปะและมรดกทางวัฒนธรรมต้องเกิดจากชุมชน ศิลปินก็เหมือนกับผู้ชมคือต้องคิดว่าตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน และสร้างงานเพื่อชุมชนของตน งานวัฒนธรรมของประเทศจะยืนหยัดอยู่ได้ก็ด้วยความช่วยเหลือจากอาสาสมัครและผู้ให้การสนับสนุน หน่วยงานรากหญ้าของชุมชนและหน่วยงานของรัฐมาร่วมมือกันผดุงงานวัฒนธรรม ประชาชนไม่จำกัดเพศและวัยได้เข้ามาอุทิศเวลาและแรงกายช่วยเหลืองานวัฒนธรรมของประเทศ ในประเทศแคนาดาจากสถิติกล่าวไว้ว่าในปี 1967 เยาวชนอายุตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไป เข้ามาช่วยงานวัฒนธรรมมากกว่า 45% และมีอาสาสมัครมากกว่า 16.8 ล้านคน แต่หลังจากนั้นความช่วยเหลือของอาสาสมัครเริ่มลดน้อยลง เจ้าหน้าที่แห่งพิพิธภัณฑน์ นาย Robert James Glenbow ได้เสนอโครงการสร้างแรงจูงใจโดยใช้วิธีการลดภาษีให้แก่ผู้ทำงานด้านวัฒนธรรม โดยพิจารณาจากจำนวนชั่วโมงที่อาสาสมัครอุทิศตนให้แก่การทำงาน ด้วยวิธีนี้อาจจูงใจให้มีอาสาสมัครเพิ่มมากขึ้น โครงการนี้รัฐบาลจะต้องนำไปพิจารณาหาช่องทางดำเนินการต่อให้เกิดผลให้เป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะข้อที่ 39

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมด้วยความร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐสำรวจความเป็นไปได้ในการพัฒนาแรงจูงใจซึ่งจะทำให้อาสาสมัครได้รับการยกเว้นภาษีในกรณีที่เข้าไปสนับสนุนการดำเนินงานด้านวัฒนธรรม

เด็กและเยาวชน

คณะกรรมการเห็นพ้องกับมติที่ประชุมด้านศิลปะ (The Canadian Conference of the Arts) ที่ได้ระบุว่า ในการที่จะให้อนุชนรุ่นหลังได้เข้ามาเป็นผู้สนับสนุน เป็นผู้ชม และเป็นผู้อุปถัมภ์งานศิลปะนั้น สิ่งสำคัญที่สุดขึ้นอยู่กับ การดำรงอยู่ ความเจริญงอกงามของผลงานศิลปะและอุตสาหกรรมวัฒนธรรม"

ในรายงานที่เสนอต่อคณะกรรมการฯ ได้กล่าวถึงความจำเป็นที่จะให้เยาวชนได้ตระหนักถึงความสำคัญของวัฒนธรรมพอ ๆ กับความสำคัญทางเศรษฐกิจ ผู้ที่ทำงานด้านสื่อไม่ว่าจะเป็นวิทยุหรือโทรทัศน์ควรจัดทำรายการด้านวัฒนธรรมเพื่อให้เด็กได้มีโอกาสชื่นชมกับเอกลักษณ์และความเป็นชาติ คณะกรรมการด้านเด็กและสื่อทางโทรทัศน์ได้เสนอไว้ว่า

"หากผู้ทำงานด้านวิทยุกระจายเสียงไม่พัฒนาผลงานให้เยาวชนได้ซาบซึ้งและสนใจในรายการต่าง ๆ ที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของชาติได้แล้ว เป็นที่เชื่อแน่ว่าเยาวชนเหล่านี้เมื่อเจริญเติบโตขึ้นก็จะไม่สนใจงานวัฒนธรรมของชาติ รายการโทรทัศน์สำหรับเด็กเป็นจุดที่นำความสนใจสู่เด็กได้เร็วที่สุดและดีที่สุด ดังนั้น ผู้สร้างงานด้านนี้ต้องผลิตงานออกมาในทุกรูปแบบไม่ว่าจะเป็นทางด้านดนตรี หรือการละคร"

ปัจจุบันหนังสือ นิตยสาร รายการโทรทัศน์ และสื่อวัสดุอุปกรณ์สมัยใหม่ได้รับความสนใจทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติ ความต้องการในตลาดต่างประเทศจะช่วยสร้างโอกาสแก่ผู้ผลิตผลงานวัฒนธรรมสำหรับเด็กมากขึ้น ตลอดระยะเวลา 30 ปีที่ผ่านมา รัฐบาลกลางได้ให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาสื่อวัสดุอุปกรณ์สมัยใหม่ในโปรแกรมต่าง ๆ มากมาย อาทิ ผ่านทางโครงการสภาศิลปะในเรื่องการอ่านและการรู้หนังสือ และการให้รางวัล เช่น รางวัล Governor General's Literary Awards เป็นต้น อย่างไรก็ตาม มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่ารัฐบาลกลางควรให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เขียนและผู้สร้างงานสำหรับเด็กเป็นการเฉพาะอีกด้วย

ข้อเสนอแนะข้อหนึ่งที่คณะกรรมการได้รับก็คือ นักเขียนภาพ/ การ์ตูน และนักเขียนสำหรับเด็กควรได้รับความช่วยเหลืออย่างเท่าเทียมกับโครงการอื่น และควรบรรจุโครงการไว้ในโครงการการอ่านและการรู้หนังสือ ซึ่งเป็นโครงการอยู่ในความดูแลของสภาศิลปะแห่งประเทศไทย

สำหรับในระดับจังหวัดได้สนับสนุนให้ศิลปินเข้าไปเป็นครูและผู้ฝึกการอบรมในการประชุมปฏิบัติการต่าง ๆ กิจกรรมเหล่านี้ช่วยได้มากเพราะเป็นการสร้างผู้ชมในอนาคต ขณะเดียวกันก็กระตุ้นให้เกิดศิลปินในอนาคตด้วย คณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่า การจัดทำโครงการโดยการนำศิลปินไปสอนในโรงเรียน การจัดทำโครงการระดับจังหวัด และแสดงผลงานของศิลปิน เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ควรลงทุนเพราะจะได้รับผลในระยะยาวและประชาชนสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนางานวัฒนธรรมในรูปแบบต่าง ๆ นี้ให้เกิดผลได้

ข้อเสนอแนะข้อที่ 40

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาลกลางจัดทำโครงการและการให้บริการที่เด็กสามารถเข้าถึงสื่อทางด้านวัฒนธรรมและกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะข้อที่ 41

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมรดกวัฒนธรรม ร้องขอให้สภาเพื่อศิลปะของประเทศแคนาดาปรับปรุงแก้ไขนโยบายและโครงการเพื่อให้แน่ใจว่าโครงการเหล่านี้สนับสนุนและกระตุ้นให้เกิดกิจกรรมวัฒนธรรมขึ้นในชีวิตในวัยเด็กของชาวแคนาดา

แหล่งเงินทุนเพิ่มเติม

รัฐบาลเพียงแห่งเดียวไม่สามารถช่วยเหลือในด้านงบประมาณได้ จำเป็นต้องจัดหางบประมาณเพิ่มเติมจากหน่วยงานอื่น ไม่ว่าจะเป็นจากหน่วยงานภาคเอกชน จากเพื่อนร่วมงาน จากที่ประชุม จากกองทุน หรือจากการสร้างองค์กรขึ้นเป็น "เพื่อน" ที่จะสนับสนุนงานด้านวัฒนธรรมต่อไปในอนาคต

ชาวแคนาดาไม่ว่าจะอยู่ในเมืองเล็กหรือเมืองใหญ่ต่างชื่นชมวัฒนธรรมและมรดกทางวัฒนธรรมของตน และพยายามหาทางสนับสนุนในหลายวิถีทาง วิธีการขยายความร่วมมืออีกทางหนึ่งก็คือ หน่วยงานสาธารณะและชุมชนธุรกิจต้องเชื่อมโยงประสานสัมพันธ์ทำงานด้านวัฒนธรรมด้วยกัน

ตัวอย่างหนึ่งที่ได้เห็นได้ในเรื่อง "ความร่วมมือ" ของชาวแคนาดากับประเทศอื่น ก็คือการทำงานที่ประเทศอังกฤษ มูลนิธิของนักธุรกิจชาวแคนาดาที่สนับสนุนงานทางด้านศิลปะทำงานร่วมกับกระทรวงมรดกวัฒนธรรมของประเทศอังกฤษ รัฐบาลกลางของประเทศอังกฤษพยายามจัดหาผู้สนับสนุนงานศิลปะหน้าใหม่ ๆ ให้เข้ามาทำงานศิลปะ ด้วยวิธีนี้ทำให้มีแรงสนับสนุนจากหน่วยงานเอกชนเพิ่มมากขึ้นและได้รับเงินทุนสนับสนุนเพิ่มขึ้นด้วย สำหรับองค์กรนี้ได้รับสนับสนุนด้านการเงินเพื่องานศิลปะเป็นเงินจำนวน 10 ล้านเหรียญ

ในประเทศแคนาดา รัฐบาลเองก็ทำงานร่วมกับหน่วยงานเอกชนเช่นกัน เช่น บริษัทโทรศัพท์ Bell แคนาดา ร่วมงานกับ Stentor Alliance และ “กลุ่มเพื่อน” ของหอสมุดแห่งชาติจัดทำโครงการระบบดิจิทัลให้แก่ห้องสมุด เป็นต้น รัฐบาลจะมีส่วนช่วยในเรื่องนี้ได้อีกมากหากสามารถกำหนดนโยบายในเรื่องระบบภาษีและการบริจาคจาก หน่วยงานเอกชน ได้อย่างชัดเจน

ข้อเสนอแนะข้อที่ 42

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมปรึกษากับกระทรวงการคลังและกระทรวง สรรพากรในอันที่จะออกกฎหมายกระตุ้นให้มีผู้บริจาคเงินเพื่องานวัฒนธรรมเพิ่มมากขึ้น

ข้อเสนอแนะข้อที่ 43

คณะกรรมการเสนอแนะให้ภายใน 2 ปี หลังจากเสนอรายงานนี้ กระทรวงมรดกวัฒนธรรมจะต้อง ดำเนินการดังนี้

- 1) ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการหาทุน การพัฒนาเพื่อนร่วมงาน สร้างจิตสำนึกทางวัฒนธรรมให้เกิดขึ้น ในหน่วยงานภาคเอกชน
- 2) พัฒนาในเรื่องการประชุมปฏิบัติการเพื่อให้เกิดการแบ่งปันข้อมูลระหว่างสถาบันทางวัฒนธรรม ทั้งนี้ เพื่อให้มีการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่อย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพ

ข้อสังเกต

ศิลปินชาวแคนาดาผู้ซึ่งดีว่างานศิลปะจะหมดความหมายหากไม่ได้รับความสนใจจากผู้ชม ในอัลบั้มปี 1996 ของ นาย Bruce Cockburn ชื่อ The Charity of Night : ได้กล่าวไว้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชมและ ผู้สร้างสรรค์งานว่า “ขาดจากกันไม่ได้”

คณะกรรมการเห็นพ้องกันว่าการทำงานนโยบายวัฒนธรรมจะต้องพิจารณาจากความเชื่อมโยงระหว่าง ศิลปิน ชุมชน และผู้ชม และการจัดทำนโยบายจะมั่นคงหากได้รับความร่วมมือจากประชาชนทุกคน ทุกหมู่ ทุกเหล่า รวมทั้ง จากหน่วยงานเอกชน และหน่วยงานด้านศิลปะอื่น ๆ

- ผู้สร้างสรรค้งาน
- บทบาทของหน่วยงานวัฒนธรรม
- การเป็นเจ้าของกิจการ
- เฉลิมฉลองวิสัยทัศน์ของการสร้างสรรค้งาน
- บทบาทสำคัญของรัฐบาลแคนาดา
- อดอัครการสุญเสีย
- เงินทุนของรัฐบาล
- จุดเน้น
- ข้อเสนอแนะ

บทที่ 7 : บทสรุปและข้อเสนอแนะ

ผู้สร้างสรรค้งาน

เราต้องการผู้สร้างสรรค้งาน ด้วยแรงบันดาลใจและแนวคิดใหม่ ๆ เพื่อให้เกิดสถานภาพใหม่ ๆ ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคมและเกิดพื้นฐานการสร้างงานทางด้านวัฒนธรรม หากปราศจากความสามารถของพวกเขาเหล่านี้ เราก็ไม่สามารถเผยแพร่อุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมของเราในตลาดต่างประเทศได้

ลักษณะการสร้างงานของกลุ่มผู้สร้างงานศิลปะในประเทศแคนาดา ส่วนใหญ่เป็นงานสะท้อนให้เห็นความเป็นชาติและเอกลักษณ์ที่โดดเด่นทางวัฒนธรรม แต่เมื่อเทียบผลงานกับรายได้แล้วจะเห็นว่าไม่สัมพันธ์กันเลย และงบประมาณจัดสรรให้บุคคลเหล่านี้ก็น้อยลงไปอีก รัฐบาลควรเพิ่มการสนับสนุนด้านการเงินให้แก่ศิลปินในระยะเวลายาวพอควร

รัฐบาลต้องยอมรับความจริงที่ว่าภารกิจผลงานสร้างสรรค์ของศิลปินเป็นเรื่องสำคัญ รัฐบาลต้องดำเนินการในเรื่องกฎหมาย เรื่องลิขสิทธิ์ที่ต้องปรับปรุงเพื่อให้สอดคล้องและทันกับเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงอยู่ในขณะนี้ รวมทั้งกฎหมายเกี่ยวกับสถานภาพของศิลปินซึ่งรัฐบาลกลางและรัฐบาลในระดับจังหวัดต้องร่วมมือกันทางด้านกฎหมายให้กฎหมายทั้งสองฉบับมีผลบังคับใช้

บทบาทของหน่วยงานวัฒนธรรม

หน่วยงานวัฒนธรรมถือเป็นพาหะสำคัญสำหรับผู้สร้างสรรค้งานศิลปะ เป็นสถานที่ให้รัฐบาลได้ส่งผ่านความช่วยเหลือด้านวัฒนธรรมทั้งในด้านนโยบายและโครงการ รวมทั้ง กระตุ้นให้เกิดการมีส่วนร่วมและชื่นชมในงานวัฒนธรรมของชาติ

บทบาทต่อไปของหน่วยงานวัฒนธรรมคือต้องมีวิสัยทัศน์ในการจัดการเกี่ยวกับงานวัฒนธรรม ควรเป็นผู้นำในการสร้างกลยุทธ์และกำหนดทิศทางที่จะนำไปสู่นโยบายของรัฐ จัดทำแนวคิดใหม่ที่จะนำไปสู่ข้อกำหนดใหม่ที่สำคัญในอนาคต

การเป็นเจ้าของกิจการ (Self-employment)

ผู้สร้างงาน/ศิลปินส่วนใหญ่มักเป็นเจ้าของกิจการหรือนายจ้างตนเอง ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาในเรื่องกฎหมาย หรือสุขภาพ เรื่องการประกันและเรื่องภาษีตามมา คณะกรรมการเห็นว่าการจัดทำกฎหมายและข้อบังคับต่าง ๆ ให้ชัดเจนจะเป็นพื้นฐานที่มั่นคงในอันที่จะนำมาซึ่งความสำเร็จและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของศิลปินในประเทศแคนาดา

หัวข้อเกี่ยวกับ "การจ้างงาน/การเป็นเจ้าของกิจการ" นี้ค่อนข้างซับซ้อนและเกี่ยวเนื่องกับหลายกระทรวง แต่เนื่องจากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตทางวัฒนธรรมของชาวแคนาดา ชาวแคนาดาต้องเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงกับลักษณะการจ้างงานในประเทศจาก "การเป็นผู้ได้รับค่าแรง" เป็น "เจ้าของกิจการ/ผู้ว่าจ้างตนเอง" ดังนั้นรัฐบาลต้องเร่งดำเนินการเพื่อจะได้เป็นประโยชน์แก่ทุกอาชีพในภาพรวมมิใช่เฉพาะผู้สร้างสรรคงานหรือศิลปินเท่านั้น

เฉลิมฉลองวิสัยทัศน์ของการสร้างสรรค์

วัตถุประสงค์หลักหนึ่งข้อที่รัฐบาลแคนาดาต้องเผชิญก็คือการพัฒนาและความเจริญงอกงามของการสร้างงานด้านวัฒนธรรมในชุมชนของทั้ง 2 ภาษา ภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศสในเรื่องนี้คณะกรรมการเห็นว่ารัฐบาลได้ดำเนินการประสบผลสำเร็จในขั้นหนึ่งแล้ว แต่รัฐบาลก็ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ในอนาคตเชื่อว่านโยบายวัฒนธรรมของรัฐบาลจักกระตุ้นให้เกิดการผลิตทางด้านวัฒนธรรม นวัตกรรม และการบูรณาการแนวคิดจากทุกหมู่เหล่าโดยไม่มีสิ่งใดมาเป็นอุปสรรคการสร้างสรรคนี้

บทบาทสำคัญของรัฐบาล

รัฐบาลให้การสนับสนุนหลายโครงการ อาทิ โครงการวัฒนธรรมสัญจรของบริษัทศิลปการแสดง การจัดการนิทรรศการสัญจรของพิพิธภัณฑ์และหอศิลป์ รวมทั้ง การจัดส่งหนังสือไปยังระดับตำบล เมือง และภูมิภาคต่าง ๆ คณะกรรมการได้สังเกตว่าเมื่อเกิดปัญหาด้านการเงิน โครงการนี้จะเป็นโครงการแรกที่ได้รับผลกระทบ รัฐบาลต้องทำให้โครงการเหล่านี้คงอยู่และต้องทำให้หน่วยงานในภูมิภาคได้เข้ามามีส่วนร่วมในการสนับสนุนงานวัฒนธรรมประเทศแคนาดามีพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลและวัฒนธรรมก็หลากหลาย ดังนั้น คณะกรรมการฯ เชื่อว่าการดำเนิน "โครงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างภูมิภาค" จะทำให้ประชาชนเกิดความเข้าใจ รักและหวงแหนวัฒนธรรมและรู้สึกถึงความเป็นชาติมากยิ่งขึ้น

ลดอัตราการสูญเสีย

ปัญหาด้านงบประมาณมีผลให้หน่วยงานด้านมรดกวัฒนธรรมจำเป็นต้องพิจารณาและปรับปรุงกลยุทธ์ในการเก็บรักษามรดกทางวัฒนธรรม รวมทั้ง ต้องตัดสินใจด้วยว่าจะ "เก็บอะไร" และ "เก็บอย่างไร" จะเก็บวัสดุที่มีค่าทุกชิ้นไม่ให้สูญหายก็ต้องใช้งบประมาณมาก งบประมาณน้อยก็เก็บรักษาวัสดุวัฒนธรรมไว้ได้น้อยชิ้น ผลงานวัฒนธรรมก็สูญหาย ดังนั้น ปัญหาเรื่อง "การสงวนรักษา" จึงจำเป็นเร่งด่วนมากกว่าเรื่องอื่น ๆ และหากปราศจากงบประมาณแล้วก็ไม่สามารถทำได้เช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น รายการโทรทัศน์ เรื่อง La Famille Plouffe ซึ่งเป็นรายการที่ชาว Quebec ชื่นชมมากรายการโทรทัศน์เรื่องนี้เป็นเรื่องที่มีคุณค่าในด้านประวัติศาสตร์ของ Quebec และของประเทศแคนาดา แต่รายการนี้ต้องยุติไปในที่สุด เพราะงบประมาณที่ได้รับการสนับสนุนมาถึงช้าเกินไป สิ่งนี้ไม่ควรเกิดขึ้นกับงานวัฒนธรรมด้านอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นงานหอสมุด หอจดหมายเหตุ พิพิธภัณฑ์ หรือหอศิลป์

เงินทุนของรัฐ

แม้ว่ารัฐบาลจะช่วยเหลือด้านความจำเป็นขั้นพื้นฐานทางด้านวัฒนธรรม เช่น อาคารสถานที่ อย่างมากแล้วก็ตาม แต่ก็ยังขาดงบประมาณสนับสนุนในเรื่องการดูแลรักษาและการพัฒนา บางอาคารซึ่งสร้างมาตั้งแต่สมัยเฉลิมฉลองครบรอบ 100 ปีของประเทศในปี 1967 เก่าทรุดโทรมต้องการการซ่อมแซม รัฐบาลควรรอบคอบในการจัดสรรงบประมาณเพื่อการนี้ไว้ด้วย

จุดเน้น

จากรายงานฉบับนี้เห็นได้ว่ามีเหตุ 2 ประการที่ชัดเจน นั่นคือ 1. ต้องมีการเปลี่ยนแปลง 2. จากผลการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี รัฐบาลต้องกำหนดนโยบายและโครงการด้านวัฒนธรรมใหม่เพื่อให้ประชาชนแคนาดาได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินมากยิ่งขึ้น

การเปลี่ยนแปลงจะมีผลต่อกฎหมายของประเทศในเรื่องความเป็นชาติ มีกฎหมายของรัฐบาลอยู่หลายข้อที่กำหนดให้บริษัทกระจายเสียงทั้งวิทยุและโทรทัศน์ของประเทศ ต้องสอดแทรกเรื่องของประเทศและของความเป็นชาติลงในรายการต่าง ๆ ด้วย และเนื่องจากดังกล่าวมาแล้วข้างต้นถึงความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีของสื่อสมัยใหม่ที่สามารถโยนโยนถึงกันได้โดยผ่านระบบดาวเทียมหรือใยแก้ว ดังนั้น รัฐบาลต้องกำหนดกลไกในการเผยแพร่ผลงานทางวัฒนธรรมในสื่อเหล่านี้ให้มีประสิทธิภาพ กลไกนี้รวมหมายถึงพัฒนาการดำเนินการ การประเมินผล และการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย นโยบายและโครงการต่าง ๆ ด้านวัฒนธรรม ซึ่งต้องเร่งดำเนินการให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมของโลก และต้องดำเนินการนับแต่บัดนี้

ประเทศแคนาดาต้องการผู้สร้างสร้งงาน เพราะงานของเขาเหล่านี้จะบอกแหล่งเชื่อมโยงระหว่างสำนักแห่งความเป็นเจ้าของสถานที่และความคิดในการสร้างวิถีชีวิตซึ่งยังคงปรากฏอยู่ เพื่อให้ศิลปินเหล่านี้ประสบความสำเร็จในการสร้างงาน เขาต้องการโอกาสที่จะสร้างสรรค์และบันดางานให้เป็นไปตามที่วาดหวังไว้ การที่จะทำให้สิ่งเหล่านี้ประสบความสำเร็จ พวกเขาต้องได้รับกิจกรรมเสริมอาทิ การฝึกอบรม วิธีการสร้างงานและเผยแพร่ผลงาน และแน่นอน “ผู้ชม” งานวัฒนธรรมต้องได้รับการแบ่งปัน ได้มีการชื่นชม สนุกสนาน สงวนรักษา และสามารถถ่ายทอดไปสู่อนุชนรุ่นหลัง รัฐบาลแคนาดาเองไม่สามารถสร้างสร้งงานศิลปะได้แต่สามารถช่วยได้อย่างมากในการกระตุ้นให้ศิลปินและผู้มีวิสัยทัศน์ด้านต่าง ๆ ได้เข้ามาระดมความคิดและสรรพกำลังสร้างสร้งงานศิลปะ สร้างสร้งผลงานเพื่อประชาชนในโลกได้มีการแบ่งปัน สนุกสนาน และสงวนรักษาวัฒนธรรมนี้ไว้เป็นมรดกของโลกต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ 1

คณะกรรมการเสนอแนะว่า

- 1.1 สภาศิลปะแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักของรัฐบาลในอันที่จะให้การสนับสนุนผู้สร้างสร้งงาน จะต้องให้ทุนสนับสนุนผู้สร้างสร้งงานเหล่านี้อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เขาเหล่านี้ได้อุทิศตนเต็มเวลาในการสร้างสร้งงาน รัฐบาลแคนาดาต้องดำเนินการกระตุ้นให้เกิดการสนับสนุนในระยะยาวและอย่างยั่งยืน
- 1.2 ต้องจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติม ตามที่สภาศิลปะแห่งประเทศไทยร้องขอเพื่อให้การดำเนินงานตามข้อเสนอแนะข้อ 1.1 สัมฤทธิ์ผล
- 1.3 กระทรวงมรดกวัฒนธรรมด้วยความร่วมมือกับสภาศิลปะแห่งประเทศไทยต้องพัฒนาแผนงานเพื่อให้ได้งบประมาณสำหรับดำเนินการในข้อเสนอแนะข้อ 1.2 และต้องรายงานให้คณะกรรมการทราบภายในระยะเวลา 1 ปีหลังจากเสนอรายงาน

ข้อเสนอแนะที่ 2

คณะกรรมการเสนอแนะว่า

- 2.1 กระทรวงมรดกวัฒนธรรมจะต้องมั่นใจว่าโครงการของรัฐบาลในเรื่องการจ้างงาน/การเป็นเจ้าของกิจการจะต้องรวมหมายถึง ความสนใจของศิลปินและผู้สร้างสร้งงานด้วย
- 2.2 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมรดกทางวัฒนธรรมแต่งตั้งคณะทำงานเฉพาะกิจเพื่อปรับปรุงแก้ไขในเรื่อง "การจ้างงาน/การเป็นเจ้าของกิจการ" ในส่วนงานด้านวัฒนธรรม ผู้แทนในคณะทำงานเฉพาะกิจต้องประกอบด้วยผู้แทนจากหน่วยงานต่าง ๆ ได้แก่ กระทรวงสรรพากร กระทรวงการคลัง กระทรวงพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยต้องรายงานผลตามข้อเสนอแนะนี้ภายใน 1 ปี

ข้อเสนอแนะที่ 3

คณะกรรมการเสนอแนะว่า

- 3.1 ในโครงการของรัฐบาลต้องสนับสนุนการแปรรูปเดิมของสื่อวัฒนธรรม เช่น หนังสือ ดนตรี ภาพยนตร์ ภาพลักษณ์ ให้เป็นระบบอิเล็กทรอนิกส์ กระทรวงมรดกวัฒนธรรมต้องปรึกษากับกระทรวงอุตสาหกรรมและกระทรวงการคลังเพื่อกระตุ้นให้เกิดการลงทุนในตลาดและการเข้าถึงสื่อสมัยใหม่นี้
- 3.2 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมรดกวัฒนธรรมปรึกษากับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมและการคลังในอันที่จะพัฒนากลยุทธ์ในการดำเนินการตามข้อเสนอแนะที่ 3.1

ข้อเสนอแนะที่ 4

รัฐบาลจะต้องนำเสนอสนธิสัญญา 2 ฉบับ ขององค์การว่าด้วยทรัพย์สินทางปัญญา (WIPO) ต่อรัฐสภา เพื่อให้รับรองเป็นกฎหมายโดยเร็ว

ข้อเสนอแนะที่ 5

รัฐบาลของกลางของประเทศแคนาดาต้องมีมาตรการเพื่อให้แน่ใจว่าการแปรรูปคดีเกี่ยวกับกฎหมายลิขสิทธิ์สอดคล้องและเป็นไปในทางเดียวกันกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยี

ข้อเสนอแนะที่ 6

คณะกรรมการเสนอแนะว่ากระทรวงมรดกวัฒนธรรมควรเชิญชวนเพื่อนร่วมงานในระดับจังหวัดให้กำหนดกฎหมายเพิ่มเติมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพของศิลปิน

ข้อเสนอแนะที่ 7

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาลให้คำมั่นในอันที่จะพัฒนาอย่างต่อเนื่องในเรื่องโรงเรียนฝึกอบรมในระดับชาติและให้การช่วยเหลือในเรื่องเหล่านี้ตามที่ร้องขอ

ข้อเสนอแนะที่ 8

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาลให้การช่วยเหลือโรงเรียนเหล่านี้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

ข้อเสนอแนะที่ 9

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาลให้คำมั่นว่าจะให้การสนับสนุนการฝึกอบรมศิลปะและอุตสาหกรรมศิลปะ รวมทั้ง องค์การทางด้านวัฒนธรรมจะให้การสนับสนุนในการเข้ามามีส่วนร่วมและจัดทำโครงการฝึกหัดแก่ผู้เข้ารับการฝึกอบรม โครงการเหล่านี้จะมีส่วนช่วยทำให้สถาบันการฝึกอบรมและสถาบันด้านศิลปะและวัฒนธรรมได้เข้ามาร่วมมือกันมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะที่ 10

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาลพัฒนาโครงการโดยใช้งบประมาณร่วมกับหน่วยงานวัฒนธรรมอื่น ๆ ในการออกแบบหลักสูตรการฝึกอบรมโดยนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะที่ 11

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์พัฒนาโปรแกรมด้านสื่อสมัยใหม่และการฝึกอบรมสำหรับหน่วยงานวัฒนธรรมในชุมชน

ข้อเสนอแนะข้อที่ 12

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมและกระทรวงอุตสาหกรรมพัฒนาโครงการวิจัยและการศึกษาในเรื่องวัฒนธรรมทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติในระดับอุดมศึกษา โดยให้ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากหน่วยงานทางด้านวัฒนธรรมของรัฐบาล

ข้อเสนอแนะข้อที่ 13

คณะกรรมการเสนอแนะว่า 1 ปี หลังจากข้อเสนอแนะข้อที่ 11 และ 12 ได้ดำเนินการแล้วให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐ ปรับปรุงแก้ไขการให้ความช่วยเหลือทางด้านการฝึกอบรมให้เหมาะสมกับความต้องการของกลุ่มต่าง ๆ ที่เข้ามารับการฝึกอบรม

ข้อเสนอแนะข้อที่ 14

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมได้ตรวจสอบความต้องการเกี่ยวกับการเป็นเจ้าของและการเป็นพลเมืองของชาติแล้วพัฒนาให้เป็นนโยบายและโครงการที่สมบูรณ์โดยให้มีจุดเน้นในเรื่องความเป็นชาติและเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับงานวัฒนธรรม

ข้อเสนอแนะข้อที่ 15

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมทบทวนและทำให้กระจ่างชัดในการให้งบประมาณสนับสนุนแก่องค์กรวัฒนธรรมที่ดำเนินงานเพื่อหวังผลกำไรและไม่หวังผลกำไร

ข้อเสนอแนะข้อที่ 16

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมด้วยความร่วมมือจากหน่วยงานทางด้านวัฒนธรรมได้พัฒนากลไกในอันที่จะทำให้การสนับสนุนหน่วยงานวัฒนธรรมที่ไม่หวังผลกำไรนั้นเกิดความมั่นคงและสามารถสนับสนุนงบประมาณได้ในระยะยาว

ข้อเสนอแนะข้อที่ 17

คณะกรรมการเสนอแนะให้มีการกำหนดความช่วยเหลือแก่บริษัทที่อยู่ในระหว่างแรกเริ่มจัดตั้ง โดยให้กำหนดกลุ่มเป้าหมายให้ชัดเจนเพื่อรัฐบาลสามารถให้ความช่วยเหลือได้ และในขณะเดียวกันบริษัทก็สามารถพัฒนาตนเองไปได้ด้วย

ข้อเสนอแนะข้อที่ 18

คณะกรรมการเสนอแนะว่าในกรณีของการให้ความช่วยเหลือแก่องค์กรวัฒนธรรมที่ทำงานหวังผลกำไรหรือเป็นรัฐวิสาหกิจให้รัฐบาลช่วยเหลือเป็นโครงการ ๆ ไป

ข้อเสนอแนะข้อที่ 19

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกทางวัฒนธรรมให้งบประมาณสนับสนุนการวิเคราะห์เรื่องลักษณะองค์กรอิสระ วัตถุประสงค์ และการทำงานร่วมกับสาขาอื่น เพื่อสามารถจัดทำพัฒนากลยุทธ์ ความเชื่อมโยงระหว่างการผลิต การเผยแพร่ และการตลาด

ข้อเสนอแนะข้อที่ 20

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมรดกวัฒนธรรมตรวจสอบว่าวัตถุประสงค์ของโครงการเชื่อมโยงและเกี่ยวเนื่องกับการผลิต การเผยแพร่ และการตลาด ทั้งนี้ โดยให้ระยะเวลาดำเนินการ 1 ปี หลังจากเสนอรายงาน

ข้อเสนอแนะข้อที่ 21

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาลกลางจัดตั้งคณะกรรมการพิเศษภายใต้การดูแลของคณะรัฐมนตรี โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นประธาน กรรมการกระทรวงการต่างประเทศและกระทรวงอุตสาหกรรมและการคลัง เข้าร่วมเป็นคณะกรรมการ คณะกรรมการชุดนี้จะมีหน้าที่พัฒนากรอบแผนงานนโยบายซึ่งจะช่วยให้อุตสาหกรรมวัฒนธรรมของประเทศอยู่ในสภาวะแวดล้อมที่สามารถเจริญเติบโตได้อย่างรวดเร็วทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติ

ข้อเสนอแนะข้อที่ 22

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมหาดไทยวัฒนธรรมระบุความเปลี่ยนแปลงที่สามารถนำไปสู่ความเปลี่ยนแปลงที่ดีและเหมาะสมในการทำงานด้านวัฒนธรรมในโครงสร้างของรัฐบาล

ข้อเสนอแนะข้อที่ 23

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมหาดไทยวัฒนธรรมด้วยความร่วมมือกับหน่วยงานวิจัยและหน่วยงานวัฒนธรรมจัดตั้ง “เครือข่ายศูนย์ความเป็นเลิศสำหรับสื่อสมัยใหม่” ในการจัดตั้งเครือข่ายนี้จะต้องมีการศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดหา “เพื่อนร่วมงาน” ทั้งที่เป็นสถาบันการศึกษาและหน่วยงานของเอกชน

ข้อเสนอแนะข้อที่ 24

คณะกรรมการเสนอแนะให้

- 1) กระทรวงมหาดไทยวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมดำเนินงานร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับสื่อสมัยใหม่ในอันที่จะหาทางดำเนินงานด้านลิขสิทธิ์ให้เป็นไปด้วยความสะดวก ง่ายและรวดเร็ว รวมทั้งให้มีการระบอบทบาทของการบริหารงานด้านลิขสิทธิ์ไว้ด้วย
- 2) กระทรวงมหาดไทยวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมดำเนินงานร่วมกันสนับสนุนการศึกษาเพื่อให้แน่ใจว่ากลไกการได้รับอนุมัติลิขสิทธิ์ที่จะใช้เอกสารและสื่อสิ่งพิมพ์ในสื่อสมัยใหม่มีความยืดหยุ่นและคล่องตัว
- 3) การศึกษาดังกล่าวไว้ในข้อ 2) จะต้องรวมถึงวิธีการวิเคราะห์จำนวนงบประมาณ การวิเคราะห์การขยายผลทางด้านการเงิน และการออกแบบโครงการนำร่องที่รัฐสามารถให้การสนับสนุนงบประมาณได้เต็มรูปแบบ

ข้อเสนอแนะข้อที่ 25

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมและอุตสาหกรรม (หลังจากเสนอรายงานนี้แล้ว ภายในระยะเวลา 1 ปี) ต้องช่วยกันพัฒนากำหนดวัตถุประสงค์และหลักเกณฑ์เพื่อให้รัฐบาลได้เข้าไปช่วยเหลือทางด้าน สื่อสมัยใหม่

ข้อเสนอแนะข้อที่ 26

คณะกรรมการเสนอแนะดังนี้

- 1) ให้บริษัทกระจายเสียงแห่งประเทศไทยได้รับงบประมาณอย่างต่อเนื่องและถาวรในอันที่จะทำ ให้หน่วยงานนี้เป็นบริษัทของสาธารณะและเป็นองค์กรที่ไม่แสวงหากำไรอย่างแท้จริง
- 2) ให้สถานีวิทยุ CBC ได้รับงบประมาณในระดับที่พอเพียงและมั่นคงโดยไม่จำเป็นต้องหาเงินทุน สนับสนุนจากหน่วยงานอื่น และ/หรือหาแหล่งโฆษณาเพื่อการค้าเพิ่มขึ้น
- 3) ให้สถานีโทรทัศน์ CBC ได้รับงบประมาณในการดำเนินงานในระดับที่พอเพียงจนสามารถลด จำนวนโฆษณาให้อยู่ในระดับต่ำสุด

ข้อเสนอแนะข้อที่ 27

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมเพิ่มงบประมาณสนับสนุนโครงการสัญจรทั้งทาง ด้านการแสดงและนิทรรศการให้ดำเนินการได้ทั่วประเทศ

ข้อเสนอแนะข้อที่ 28

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาลปรับปรุงแนวทางที่นำเสนอต่อคณะที่ปรึกษาด้านการค้าระหว่าง ประเทศ (Sectoral Advisory Group on International Trade-SAGIT) เพื่อให้ประเทศแคนาดาสามารถเชิญชวน ประเทศอื่นให้เข้ามาร่วมพัฒนาเครื่องมือความร่วมมือด้านวัฒนธรรมระหว่างประเทศใหม่ ในอันที่จะได้รับรู้และเข้าใจถึงความสำคัญของความหลากหลายทางวัฒนธรรมและกำหนดนโยบายวัฒนธรรมให้สอดคล้องกับการเผยแพร่ และพิทักษ์รักษามรดกวัฒนธรรมที่หลากหลายเหล่านี้

ข้อเสนอแนะข้อที่ 29

คณะกรรมการเสนอแนะว่า แนวคิดใหม่ ๆ ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมรดกวัฒนธรรมได้กำหนดขึ้น เพื่อให้แน่ใจว่าวัฒนธรรมที่หลากหลายเหล่านี้ได้แพร่หลายไปในระดับนานาชาตินั้น **ต้องเป็นนโยบาย**ด้านการ ต่างประเทศที่สำคัญและต้องบรรจุอยู่ในวาระการค้าระหว่างประเทศ

ข้อเสนอแนะข้อที่ 30

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมจัดตั้งคณะที่ปรึกษาซึ่งประกอบด้วยบุคคลที่มีประสบการณ์ในการสร้างสรรค์งาน ในการจัดทำนโยบายวัฒนธรรม และในเรื่องการตลาดและการเผยแพร่สื่อทางด้านวัฒนธรรมได้เข้ามาให้คำปรึกษาแก่รัฐมนตรีในเรื่องที่มีผลกระทบต่อทางด้านวัฒนธรรม รูปแบบของคณะที่ปรึกษาจะเป็นลักษณะเดียวกับรูปแบบของคณะที่ปรึกษาด้านการค้าระหว่างประเทศ

ข้อเสนอแนะข้อที่ 31

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมดำเนินการอย่างเร่งด่วนในอันที่จะได้รับข้อมูลเพิ่มเติมและจัดตั้งกองทุนขึ้นเพื่ออุทิศให้แก่งานด้านการอนุรักษ์สงวนรักษาสสมบัติของชาติซึ่งกำลังจะสูญหาย กระทรวงมรดกทางวัฒนธรรมจะต้องเสนอความก้าวหน้าต่อคณะกรรมการภายใน 2 ปี หลังจากเสนอรายงานนี้

ข้อเสนอแนะข้อที่ 32

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาลจัดตั้งเงินทุนติดต่อกันเป็นเวลา 3 ปี โดยเริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 2001 - 2002 หรือโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ ทั้งนี้ เพื่อการดูแลรักษาเครื่องมือสำหรับการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม

ข้อเสนอแนะข้อที่ 33

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาลของประเทศสร้างกลยุทธ์ด้านการเงินระยะยาวในอันที่จะช่วยในเรื่องเครื่องมือสงวนรักษามรดกทางวัฒนธรรม

ข้อเสนอแนะข้อที่ 34

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมด้วยคำปรึกษากับหน่วยงานวิจัยของประเทศได้กำหนดเกณฑ์กว้าง ๆ สำหรับการให้การสนับสนุนงบประมาณการทำวิจัยเพื่อให้แน่ใจว่างานวิจัยที่ดำเนินการโดยหน่วยงานด้านมรดกวัฒนธรรมได้รับการสนับสนุนตามความเหมาะสม

ข้อเสนอแนะข้อที่ 35

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมด้วยความร่วมมือกับสถาบันด้านมรดกวัฒนธรรมและองค์การอื่นของรัฐให้ทำหน้าที่เป็นแหล่งเข้าถึงข้อมูลโครงการ การให้การบริการ รวมทั้ง แนวคิดใหม่ ๆ ที่จะเป็นประโยชน์แก่ชาวแคนาดา

ข้อเสนอแนะข้อที่ 36

คณะกรรมการเสนอแนะให้มีการสร้างเครือข่ายข้อมูลด้านจดหมายเหตุขึ้นหลังจากการจัดตั้งเครือข่ายด้านข้อมูลมรดกทางวัฒนธรรม

ข้อเสนอแนะข้อที่ 37

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมตรวจสอบให้แน่ใจว่าข้อมูลที่ได้รับในเรื่องสถิติของกิจกรรมทางวัฒนธรรมเป็นข้อมูลที่มีคุณภาพ ทันสมัย และขณะเดียวกันก็เป็นประโยชน์แก่หน่วยงานด้านเศรษฐกิจ

ข้อเสนอแนะข้อที่ 38

คณะกรรมการเสนอแนะให้หน่วยงานดูแลด้านผู้บริโภคนงานศิลปะและมรดกวัฒนธรรมรับข้อมูลเกี่ยวกับศิลปะและมรดกทางวัฒนธรรม (ซึ่งดำเนินการตั้งแต่ปี 1991-1992) ให้เป็นปัจจุบันและกว้างขวางยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะข้อที่ 39

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมด้วยคำปรึกษากับหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องได้สำรวจความเป็นไปได้ในการพัฒนาแรงจูงใจที่จะให้มีอาสาสมัครเข้ามาช่วยทำงานด้านวัฒนธรรมเป็นจำนวนมากขึ้น โดยอาจดำเนินการในเรื่องการลดภาษี

ข้อเสนอแนะข้อที่ 40

คณะกรรมการเสนอแนะให้โครงการและการบริการของรัฐสามารถเข้าถึงสื่อวัฒนธรรมและกิจกรรมด้านวัฒนธรรมสำหรับเด็ก

ข้อเสนอแนะข้อที่ 41

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมรดกวัฒนธรรมร้องขอให้สภาศิลปะของประเทศได้ปรับปรุงแก้ไขนโยบายและโครงการเพื่อให้แน่ใจว่าเป็นโครงการที่ดีสำหรับเด็ก

ข้อเสนอแนะข้อที่ 42

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมรดกวัฒนธรรมด้วยคำปรึกษากับกระทรวงการคลังและสรรพากรได้พัฒนากฎหมาย กระตุ้นให้เกิดการบริจาคเพื่องานด้านวัฒนธรรมมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะข้อที่ 43

คณะกรรมการเสนอแนะให้กระทรวงมหาดไทยให้ดำเนินการภายใน 2 ปี หลังจากข้อเสนอ
รายงานนี้แล้วดังนี้

- 1) ให้การสนับสนุนในการแบ่งปันข้อมูลในเรื่องการหาทุนสนับสนุน การพัฒนาเพื่อนร่วมงานและ
การสร้างจิตสำนึกให้เกิดแก่สาธารณชน และ
- 2) พัฒนาให้เกิดการประชุมปฏิบัติการเพื่อการแบ่งปันข้อมูลร่วมกับหน่วยงานด้านวัฒนธรรมและให้
ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่อย่างเต็มที่

ภาคผนวกที่ 1

ภาพรวมงานมรดกวัฒนธรรมของประเทศแคนาดา

หน่วยงานมรดกวัฒนธรรมของประเทศแคนาดา ประกอบด้วย

- กระทรวงมรดกวัฒนธรรม (The Department of Canadian Heritage) รับผิดชอบนโยบายด้านศิลปะ ด้านการกระจายเสียง เอกอัครราชทูตของชาติ อุทยานมรดกวัฒนธรรม มรดกวัฒนธรรม วัฒนธรรมกลุ่มชนต่าง ๆ อุทยานและโบราณสถานแห่งชาติ ภาษาราชการและกีฬา รวมทั้ง สถาบันเพื่อการอนุรักษ์แห่งประเทศไทย เครือข่ายข้อมูลมรดกทางวัฒนธรรมของประเทศ คณะกรรมการทบทวนการส่งออกสินค้าทางวัฒนธรรม และคณะกรรมการโบราณสถานและอนุสาวรีย์ของประเทศ
- หน่วยงานระดับกระทรวง 7 แห่ง ประกอบด้วย สำนักงานสารสนเทศ คณะกรรมการด้านการสื่อสารวิทยุ โทรทัศน์ (ซึ่งเป็นองค์กรอิสระ) หอจดหมายเหตุ คณะกรรมการสมรภูมิของชาติ คณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ หอสมุดแห่งชาติและกรรมการสถานภาพสตรี
- บริษัทระดับที่มีชื่อเสียง 10 แห่ง ประกอบด้วย สภาศิลปะแห่งประเทศไทย บริษัทกระจายเสียงแห่งประเทศไทย บริษัทการพัฒนาภาพยนตร์ระหว่างประเทศแคนาดา (Telefilm Canada) พิพิธภัณฑ์อารยธรรมแห่งชาติ พิพิธภัณฑ์ธรรมชาติแห่งชาติ มูลนิธิความสัมพันธ์ของชนชาติแคนาดา หอศิลป์แห่งชาติ ศูนย์ศิลปะแห่งชาติ คณะกรรมการเงินทุนและพิพิธภัณฑ์แห่งชาติว่าด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- คณะกรรมการการให้บริการสาธารณะ : คณะกรรมการชุดนี้จะรายงานแก่รัฐสภาผ่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมรดกวัฒนธรรม

ภาคผนวกที่ 2

สถิติที่ได้รับการคัดเลือกแล้ว

รายจ่ายของรัฐบาล (Government Expenditures)

ตาราง A-1 ค่าใช้จ่ายด้านวัฒนธรรมระดับรัฐบาล จังหวัด และเทศบาล (ปี ค.ศ. 1992 - 1997) (\$ ล้านเหรียญ)					
	1992 - 1993	1993 - 1994	1994 - 1995	1995 - 1996	1996 - 1997
รัฐบาล	2,883	2,832	2,876	2,923	2,776
จังหวัด/เขต	1,964	1,929	1,868	1,790	1,730
เทศบาล	1,363	1,413	1,427	1,420	1,443
ทุกระดับ - จำนวนเงิน	5,875	5,823	5,854	5,825	5,660

การสร้างสรรค้งาน (Creation)

ตาราง A-2 ตัวบ่งชี้ของแรงงานด้านวัฒนธรรม (1993)							
	ช.	ญ.	อายุ โดย เฉลี่ย	% อายุ มาก กว่า 45	% ระดับ การศึกษา มากกว่า ระดับ มัธยม ศึกษา	รายได้รวม โดยเฉลี่ย	รายได้ด้าน วัฒนธรรม โดยเฉลี่ย
	%	%	%	%	%	%	%

ศิลปิน	54	46	43	35	82	25,400	20,300
จิตรกร, ประติมากรและศิลปินอื่นที่เกี่ยวข้อง	42	58	45	41	88	14,100	7,800
ช่างหัตถกรรม	30	70	47	52	76	15,500	12,300
ช่างตัดถกรวม	45	55	38	19	84	28,500	26,800
นักออกแบบ	64	36	42	32	86	37,800	35,800
ผู้อำนวยการสร้าง ผู้ผลิต และผู้ออกแบบท่า รำ	64	36	42	31	80	20,300	13,700
นักดนตรี และผู้มีอาชีพทางด้านดนตรี	23	77	33	-	57	16,300	14,400
นักเต้นรำ	66	34	40	27	71	31,600	29,300
นักแสดงและผู้พ้อนรำอื่น ๆ	51	49	48	51	88	23,500	15,300
นักเขียน	42	58	42	34	87	29,600	23,400
ผู้มีอาชีพด้านเขียนอื่น ๆ	47	53	41	35	73	34,600	31,300
งานอื่นภายใต้งานด้าน วัฒนธรรม							

ตาราง A-3			
การเปลี่ยนแปลงด้านแรงงานวัฒนธรรมระหว่างปี 1991 และ 1996			
อาชีพ	1991	1996	% การเปลี่ยนแปลง
- นักเขียน	15,290	18,585	22
- ผู้ผลิต, ผู้อำนวยการสร้าง, ผู้ออกแบบท่ารำ และ อาชีพที่เกี่ยวข้อง	12,820	15,900	24
- ไวยากรณ์ นักแต่งเพลง และผู้เรียบเรียง	1,915	2,090	9
- นักดนตรีและนักร้อง	25,105	29,265	17
- นักเต้นรำ	3,835	5,730	49
- นักแสดง	4,550	6,815	50
- จิตรกร, ประติมากร และศิลปินด้านทัศนศิลป์อื่น ๆ	11,320	13,300	17
- ช่างฝีมือและบุคคลที่ทำงานด้านหัตถกรรม	20,790	18,685	-10
รวมอาชีพที่คัดเลือก	95,625	110,370	15
รวมแรงงานของประเทศแคนาดา	14,220,235	14,317,545	0.68

การฝึกอบรม (Training)

ตาราง A-4

กิจกรรมเกี่ยวกับการศึกษาและการฝึกอบรม ปี ค.ศ. 1993
(กิจกรรมจำนวนเป็นพัน)

	กิจกรรม โดยรวม	อาชีพ หรือ งานที่ เกี่ยวข้อง ของ	ความสนใจของ แต่ละ บุคคล	โครงการ	หลักสูตร	ชาย	หญิง
กิจกรรมทั้งหมดที่เกี่ยวกับการศึกษา และการฝึกอบรม	10,856	7,478	3,379	2,860	7,997	5,085	5,772
กิจกรรมที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม	2,060	541	1,518	286	1,774	677	1,382
สาขาที่ทำการศึกษา	810	160	649	112	698	170	640
- ศิลปกรรมศาสตร์และศิลปะการ แสดง	487	58	430	39	449	108	379
- การตลาด, ประชาสัมพันธ์ และ ศิลปะ	51	25	26	q	31	27	q
ที่เกี่ยวข้องกับการวาดภาพ	208	30	179	q	183	q	185
ศิลปะการออกแบบ	64	48	q	28	36	q	52
- ศิลปะประยุกต์อื่น ๆ	57	41	q	q	45	26	31
- ด้านสื่อและการสื่อสาร	409	169	240	76	332	135	274
ภาษาและวรรณคดี	242	81	161	61	182	73	169
- ภาษา/วรรณคดี/การเขียน							

การผลิตและการเผยแพร่ (Production and Distributions)

ตาราง A-5

ข้อมูลอุตสาหกรรมการบันทึกเสียง
(1989 - 1996)

	1989-90	1990-91	1991-92	1992-93	1994-95	1995-96
--	---------	---------	---------	---------	---------	---------

จากจำนวนบริษัทที่รายงานเข้ามา	187	181	215	187	210	254
- บริษัทแคนาดา	173	167	201	172	196	239
- บริษัทต่างชาติ	14	14	14	15	14	15
เป็นเรื่องเกี่ยวกับประเทศและประชาชน ชาวแคนาดา/ศิลปิน (%ขาย)	8.0	10.5	10.0	11.3	12.6	14.5
รายได้จากการบันทึกเสียง (\$ ล้าน เหรียญ)	454.3	508.7	579.7	633.5	738.0	875.1

ตาราง A-6 ภาพยนตร์, วิดีทัศน์ และการผลิตสื่อทัศนูปกรณ์ (1994 - 1995)	
	รวม
จำนวนผู้ผลิต	706
จำนวนการผลิต	13,991
รายได้ (\$ ล้านเหรียญ)	1,109.8
กำไรต่อหน่วย (% ของรายได้โดยรวม)	5.8

ตาราง A-7 การเผยแพร่ภาพยนตร์ วิดีทัศน์ และการจำหน่าย (1990- 1995)					
	1990-91	1991-92	1992-93	1993-94	1995-96

เฉพาะการเผยแพร่ภาพยนตร์และวีดิทัศน์	108	117	115	120	135
การจ้างงาน/เจ้าของกิจการ	2,023	1,973	1,862	1,923	2,227
ตลาด (\$ ล้านเหรียญ)	1,183.8	1,230.7	1,229.1	1,336.1	1,503.5
รายจ่าย (\$ ล้านเหรียญ)	1,065.1	1,084.3	1,091.4	1,126.4	1,297.8
กำไรต่อหน่วย	10.0	11.9	11.2	15.7	13.7

ตาราง A-8						
ด้านศิลปะการแสดง						
(1993 - 1997)						
	การละคร			พ็อนรำ		
	1993-94	1994-95	1996-97	1993-94	1994-95	1996-97
จำนวนบริษัท	285	293	342	65	71	91
จำนวนการแสดง	31,081	30,235	32,021	2,079	2,157	3,028
รายได้ทั้งหมด (\$ ล้านเหรียญ)	180.9	183.4	200.8	52.5	55.9	56.8
รายจ่าย	182.3	183.8	197.5	51.4	55.4	58.1
การขาดดุลย์	(1.4)	(0.4)	3.8	1.2	0.5	(1.3)
จำนวนอาสาสมัคร	12,003	12,451	12,557	1,687	3,295	2,599
	ละครเพลง			ดนตรี		
	1993-94	1994-95	1996-97	1993-94	1994-95	1996-97
จำนวนบริษัท	13	18	24	108	111	145
จำนวนการแสดง	697	905	870	4,121	4,034	4,364
รายได้ทั้งหมด (\$ ล้านเหรียญ)	38.1	40.5	44.1	111.7	114.3	117.0
รายจ่าย	39.4	40.3	45.2	11.3	115.4	118.6
การขาดดุลย์	(1.3)	0.1	(1.1)	1.5	1.1	(1.6)
จำนวนอาสาสมัคร	1,967	1,126	2,010	7,349.0	9,702	11,602

ตาราง A-9	
หนังสือและวารสาร	
(1990- 1995)	

	1990-91	1991-92	1992-93	1993-94	1994-95
หนังสือ					
- ยอดขายหนังสือภาษาอังกฤษ	995,193	981,261	979,780	978,016	1,093,832
- ยอดขายหนังสือภาษาฝรั่งเศส	256,950	264,121	277,572	287,620	306,475
วารสาร					
- จำนวนที่สำนักพิมพ์รายงาน	1,099	1,055	1,047	1,000	1,083
- จำนวนวารสารที่ได้รับรายงาน	1,501	1,440	1,400	1,331	1,404
- การหมุนเวียนต่อเล่ม	39,457	39,050	37,108	36,396	38,816
- รายได้ (\$ ล้านเหรียญ)	866,032	838,374	952,041	795,419	866,860
- รายจ่าย (\$ ล้านเหรียญ)	847,645	819,108	806,098	750,237	800,031
- กำไรก่อนหักภาษีโดยคิดเป็น % ของ รายได้โดยรวม	2.1	2.3	5.4	5.7	7.7

ตาราง A-10 ตัวบ่งชี้ที่คัดสรรแล้วสำหรับอุตสาหกรรมการพิมพ์หนังสือ (1990- 1995)					
	1990-91	1991-92	1992-93	1993-94	1994-95
สำนักพิมพ์	323	322	323	316	326
ตัวแทน	48	47	41	39	40
หนังสือพิมพ์ใหม่	8,291	9,503	9,843	10,555	11,096
หนังสือที่นำกลับมาพิมพ์ใหม่	6,458	6,085	6,781	7,074	7,477
รายได้โดยรวม (\$ ล้านเหรียญ)	1,521	1,525	1,600	1,678	1,852
การส่งออก	41	48	72	116	125
กำไรก่อนหักภาษี (% รายได้ โดยรวม)	6.2	3.6	4.1	5.3	6.7
การขาดดุลย์ของบริษัท (%)	40.2	39.6	41.8	35.2	28.7

ตาราง A-11

ตัวบ่งชี้ที่คัดสรรแล้วสำหรับการควบคุมสำนักพิมพ์แคนาดา
(1990 - 1991, 1994 - 1995)

	1990-91		1994-95	
	จำนวน	การเข้าไปมีส่วน ใน อุตสาหกรรม ทั้งหมด (%)	จำนวน	การเข้าไปมีส่วน ใน อุตสาหกรรม ทั้งหมด (%)
การพิมพ์หนังสือใหม่	6,581	79.4	9,117	82.2
หนังสือนำกลับมาพิมพ์ใหม่	4,646	71.9	5,996	80.2
ลูกจ้างเต็มเวลา	4,358	59.4	4,452	65.4
รายได้โดยรวม (\$ จำนวนพัน)	898,962	59.1	1,199,367	64.8

ตาราง A-12

ตัวบ่งชี้สำหรับนักเขียนชาวแคนาดา
(1990 - 1991, 1994 - 1995)

	1991-92		1994-95	
	จำนวน	การเข้าไปมีส่วน ใน อุตสาหกรรม ทั้งหมด (%)	จำนวน	การเข้าไปมีส่วน ใน อุตสาหกรรม ทั้งหมด (%)
หนังสือพิมพ์ใหม่	5,970	72.0	7,878	71.0
หนังสือที่นำกลับมาตีพิมพ์ใหม่	5,877	91.0	6,326	83.4
รายได้โดยรวม (\$ พันเหรียญ)	643,843	44.0	731,068	41.6

การสงวนรักษา (Conservation)

ตาราง A-13 สถาบันมรดกวัฒนธรรม (1989 - 1996)						
	1989-90	1990-91	1991-92	1992-93	1994-95	1995-96
องค์กรทางด้านมรดกทางวัฒนธรรม						
ทั้งหมด (รวมอุทยานแห่งชาติ)	2,125	2,116	2,098	2,120	2,122	2,390
การจ้างงาน	23,474	23,827	23,969	24,229	24,127	23,173
จำนวนผู้เข้าชม (พัน)	57,202	57,120	54,464	54,328	54,929	54,482
รายได้ (\$ พันเหรียญ)	940,924	959,218	1,014,671	991,264	986,056	1,095,103
รายจ่าย (\$ พันเหรียญ)	907,194	953,788	1,004,405	970,408	969,338	1,103,446

การบริโภค (Consumption)

ตาราง A-14 จำนวนเปอร์เซ็นต์การกระจายรายจ่ายของครอบครัว (FAMA), 1986 และ 1992			
	1986	1992	การเปลี่ยนแปลง 92/86 (%)

สิ้นทางการและวัฒนธรรม	7.26	7.41	2.0
อาหาร	17.46	15.72	-10.0
ที่อยู่อาศัย	19.78	22.39	13.2
เครื่องเรือนและเฟอร์นิเจอร์	7.91	7.21	-8.9
การขนส่ง	16.22	15.59	-3.9
การสื่อสาร	1.69	1.87	10.2
เครื่องนุ่งห่ม	7.72	6.14	-20.4
การศึกษา	0.88	1.02	15.6
สุขภาพและการดูแลสุขภาพตัวเอง	4.62	4.73	2.3
ความปลอดภัย	5.45	6.33	16.0
ของขวัญ	3.93	4.05	2.9
ยาสูบและของมีเมา	3.93	3.90	-0.8
รวม	100.00	100.00	

ภาคผนวกที่

การสนับสนุนนโยบายวัฒนธรรม (เมษายน 1997)

วัฒนธรรมเปรียบเสมือนกระจกเงาสะท้อนให้เห็นวิถีชีวิต ประวัติศาสตร์และเอกลักษณ์ของความเป็นชาติ เพราะเหตุว่าวัฒนธรรมมีความสำคัญในการสร้างชาติ ในทางการค้า ในการจ้างงานและการท่องเที่ยว ดังนั้น รัฐบาลต้องดำเนินภารกิจในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งนี้ เพื่อให้การทำนุบำรุง เผยแพร่และสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมของชาติประสบความสำเร็จ ภารกิจดังกล่าว ประกอบด้วย การให้บริการสาธารณะและการให้บริการแก่สถาบันต่าง ๆ อาทิ การก่อตั้งสถานี CBC การให้งบประมาณสนับสนุนโดยตรง การกระตุ้นให้เกิดการลงทุน การเก็บภาษี กฏระเบียบ สิทธิการครอบครอง การแสดงออกถึงความเป็นชาติ สิทธิตามกฎหมายและการค้าระหว่างประเทศ รวมทั้ง ข้อตกลงในการผลิต ในภาคผนวกนี้จะมี 4 ตาราง ซึ่งแสดงให้เห็นกรอบการดำเนินการช่วยเหลือของรัฐบาลในเรื่องของวัฒนธรรม ตารางเหล่านี้จะเน้นรายละเอียดของงานที่กำลังดำเนินการอยู่และบทสรุปการศึกษาเปรียบเทียบของการนำนโยบายข้อต่าง ๆ มาใช้ในการดำเนินงานด้านวัฒนธรรม

รายชื่อของตัวย่อ

DCH	-	Department of Canadian Heritage
DFAIT	-	Department of Foreign Affairs and International Trade
FTA	-	Free Trade Agreement
GATT	-	General Agreement on Tariffs and Trade
HRDC	-	Human Resources Development Canada

IC	-	Industry Canada
ICRP	-	International Cultural Relations Program
MAP	-	Museums Assistance Program
MCP	-	Movable Cultural Property Program
NA	-	National Archives of Canada
NAC	-	National Arts Centre
NAFTA	-	North American Free Trade Agreement
NCC	-	National Capital Commission
NFB	-	National Film Board
NGC	-	National Gallery of Canada
NLC	-	National Library of Canada
NMST	-	National Museum of Science and Technology
PAP	-	Publications Assistance Program
SPI	-	Sectoral Partnership Initiative
SRC	-	Société' Radio-Canada
SRDP	-	Sound Recording Development Program
TAD	-	Technology and Applications Development
TBS	-	Treasury Board Secretariat
WTO	-	World Trade Organization

ตัวย่อของหน่วยงานที่ใช้ในตาราง ได้แก่

BDC	-	Business Development Bank of Canada
BPIDP	-	Book Publishing Industry Development Program
CANARIE	-	Canadian Network for the Advancement of Research, Industry and Education
CBC	-	Canadian Broadcast Corporation
CC	-	Canada Council for the Arts
CCPERB	-	Canadian Cultural Property Export Review Board
CCI	-	Canadian Conservation Institute
CFVCO	-	Canadian Film and Video Certification Office
CHIN	-	Canadian Heritage Information Network
CHRC	-	Cultural Human Resources Council
CIDF	-	Cultural Industries Development Fund
CIP	-	Cultural Initiatives Program

CMC	-	Canadian Museum of Civilization
CMN	-	Canadian Museum of Nature
CRTC	-	Canadian Radio-television and Telecommunications - Commission
CTCPF	-	Canada Television and Cable Production Fund

ตารางที่ 1

ภารกิจที่สนับสนุนงานด้านศิลปะ

มาตรการสนับสนุน	ศิลปะการแสดง	ทัศนศิลป์	วรรณศิลป์
ปัจจัยพื้นฐานเพื่อ สาธารณะ	ศูนย์ศิลปะแห่งชาติ		
การให้ทุนสนับสนุน โดยตรง	<ul style="list-style-type: none"> ● รัฐสภาจัดสรรงบประมาณไปยังศูนย์ศิลปะแห่งชาติ ● รัฐสภาจัดสรรงบประมาณไปยังสภาศิลปะเพื่อจัดตั้งเป็นกองทุนศิลปะในปี 1957 ● เงินช่วยเหลือแก่ศิลปินระดับอาชีพและองค์กรด้านศิลปะการแสดง (CC) ● สนับสนุนการประชุมด้านศิลปะ (DCH) ● การสนับสนุนของรัฐบาลร่วมกับเพื่อนร่วมงานในระดับจังหวัด และเทศบาล รวมทั้งหน่วยงานภาคเอกชน เพื่อสนับสนุนงานด้านศิลปะและสนับสนุนการสร้างงาน ลดการขาดทุน เพิ่มรายได้ (DCH) 	<ul style="list-style-type: none"> ● รัฐสภาจัดสรรงบประมาณไปยังสภาศิลปะ ● จัดตั้งกองทุนสำหรับสภาศิลปะโดยรัฐสภาในปี 1957 ● เงินช่วยเหลือสนับสนุนการทำงานของศิลปินอาชีพและหน่วยงานที่ทำงานด้านทัศนศิลป์และสื่อศิลปะ (CC) ● สนับสนุนการประชุมด้านศิลปะ (DCH) ● การสนับสนุนของรัฐบาลร่วมกับเพื่อนร่วมงานทั้งในระดับจังหวัดและเทศบาล รวมทั้งหน่วยงานภาคเอกชนเพื่อช่วยสนับสนุนงานด้านศิลปะและสนับสนุนการสร้างงานเพิ่มขึ้น (DCH) 	<ul style="list-style-type: none"> ● รัฐสภาจัดสรรงบประมาณไปยังสภาศิลปะ ● จัดตั้งกองทุนสำหรับสภาศิลปะโดยรัฐสภาในปี 1957 ● เงินช่วยเหลือสนับสนุนการทำงานของศิลปินอาชีพด้านวรรณศิลป์ (CC) ● สนับสนุนการประชุมด้านศิลปะ (DCH) ● การสนับสนุนของรัฐบาลร่วมกับเพื่อนร่วมงานทั้งในระดับจังหวัดและเทศบาลรวมทั้งหน่วยงานภาคเอกชน เพื่อช่วยสนับสนุนงานด้านศิลปะและสนับสนุนการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น (DCH)

	<ul style="list-style-type: none"> ● รัฐบาลสนับสนุนให้มีการจัดมหกรรม เทศกาล รวมทั้งก่อให้เกิดการพัฒนางานด้านการจัดการและการตลาด (DCH-CIP) 	<ul style="list-style-type: none"> ● รัฐบาลสนับสนุนให้มีการจัดมหกรรม เทศกาล รวมทั้งก่อให้เกิดการพัฒนางานด้านการจัดการและการตลาด (DCH-CIP) 	<ul style="list-style-type: none"> ● รัฐบาลให้ความช่วยเหลือแก่มูลนิธิศิลปะพื้นบ้านของประเทศแคนาดา (DCH)
มาตรการสนับสนุน	ศิลปะการแสดง	ทัศนศิลป์	วรรณศิลป์
	<ul style="list-style-type: none"> ● ให้ความช่วยเหลือมูลนิธิศิลปะพื้นบ้าน (DCH) ● ให้ความช่วยเหลือแก่โรงเรียนบัลเล่ต์แห่งชาติ โรงเรียนการละครและโรงเรียนด้านละครสัตว์แห่งชาติ (DCH) ● รัฐบาลให้การสนับสนุนโครงการที่มีความจำเป็นขั้นพื้นฐานในระดับจังหวัด (DCH) ● ให้เงินทุนสนับสนุนเพื่อพัฒนางานและเผยแพร่ทางด้านศิลปะการแสดงในระดับนานาชาติ (DFAIT - ICRP) ● ให้งบประมาณสนับสนุนเพื่อการวางแผนเผยแพร่และพัฒนาอย่างเป็นระบบในเรื่องการฝึกอบรมแก่ผู้ทำงานด้านวัฒนธรรมและผู้สร้างงานด้วยตนเอง (HRDC-SPI) 	<ul style="list-style-type: none"> ● ให้ความช่วยเหลือแก่มูลนิธิศิลปะพื้นบ้านแห่งประเทศไทย (DCH) ● รัฐบาลให้การช่วยเหลือสนับสนุนโครงการซึ่งเน้นความจำเป็นขั้นพื้นฐานด้านวัฒนธรรมในระดับจังหวัด (DCH) ● ให้เงินทุนเพื่อพัฒนาและเผยแพร่ผลงานในตลาดนานาชาติ (DFAIT-ICRP) ● ให้งบประมาณสนับสนุนในการวางแผนเผยแพร่และการช่วยเหลืออย่างเป็นระบบในเรื่องการฝึกอบรมแก่ผู้ทำงานด้านวัฒนธรรม รวมทั้งผู้เป็นเจ้าของกิจการ (HRDC-SPI) 	<ul style="list-style-type: none"> ● รัฐบาลให้การสนับสนุนโครงการที่มีความจำเป็นขั้นพื้นฐานทางวัฒนธรรมในระดับจังหวัด ● เงินทุนเพื่อการสนับสนุนและพัฒนาตลาดนานาชาติสำหรับงานด้านวรรณกรรม (DFAIT - ICRP) ● ให้งบประมาณสนับสนุนเพื่อการวางแผน เผยแพร่ และการช่วยเหลืออย่างเป็นระบบในเรื่องการให้การฝึกอบรมแก่ผู้ทำงานด้านวัฒนธรรมและผู้เป็นเจ้าของกิจการตนเอง (HRDC-SPI) ● จ่ายเงินให้แก่นักเขียนที่ผลงานถูกนำไปไว้ในห้องสมุด (DCH)

<p>แรงจูงใจด้านการเงิน</p> <ul style="list-style-type: none"> - ภาษี - การลงทุน - เงินทุนอิสระ 	<ul style="list-style-type: none"> ● การบริจาคเงินให้หน่วยงานบริการทางศิลปะที่ทำงานเพื่อการกุศล การลดภาษี (กฎหมายภาษีเงินได้ 149.1 (6A) และ Reg. 8700) ● นักดนตรีที่ได้รับเงินเดือนสามารถหักค่าใช้จ่ายจากเงินที่ได้รับเพื่อนำไปใช้ในการดูแลรักษาเครื่องมือหรือเครื่องดนตรีให้อยู่ในสภาพที่สร้างงานให้ดีขึ้นได้ 	<ul style="list-style-type: none"> ● การบริจาคเงินให้หน่วยงานบริการทางศิลปะที่ทำงานเพื่อการกุศล การลดภาษี [กฎหมายภาษีเงินได้ 149.1 (6A) และ Reg. 8700] ● ระบบภาษีสำหรับศิลปินซึ่งบริจาคผลงานให้แก่หน่วยงานต่าง ๆ (กฎหมายภาษีเงินได้ ss. 118.1) 	<ul style="list-style-type: none"> ● การบริจาคเงินให้หน่วยงานบริการทางศิลปะที่ทำงานเพื่อการกุศล การลดภาษี (กฎหมายภาษีเงินได้ 149.1 (6.A) และ Reg. 8700) ● นักเขียนสามารถหักค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการสร้างงานศิลปะได้ (กฎหมายภาษีเงินได้ 8(1) (q)) ● การเปลี่ยนไปเป็นระบบภาษีเพื่อการกุศล เพื่อกระตุ้นให้มีผู้บริจาคมากยิ่งขึ้น
---	--	--	---

มาตรการสนับสนุน	ศิลปะการแสดง	ทัศนศิลป์	วรรณศิลป์
	<ul style="list-style-type: none"> ● การเปลี่ยนไปเป็นระบบภาษีเพื่อการกุศล เพื่อกระตุ้นให้มีผู้บริจาคมากยิ่งขึ้น ● ผู้มีหน้าที่รับเงินบริจาคจากหน่วยงานเอกชน (กฎหมายของสภา s.18) 	<ul style="list-style-type: none"> ● ศิลปินสามารถหักค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการสร้างผลงานทางศิลปะได้ (กฎหมายภาษีเงินได้ 8(1) (q)) ● การเปลี่ยนระบบภาษีเพื่อการกุศล เพื่อกระตุ้นให้มีผู้บริจาคมากยิ่งขึ้น ● ผู้มีหน้าที่รับเงินบริจาคจากหน่วยงานเอกชน (กฎหมายสภาแคนาดา s.18) 	<ul style="list-style-type: none"> ● ผู้มีหน้าที่รับเงินบริจาคจากภาคเอกชน (กฎหมายสภาแคนาดา s.18)
การเก็บภาษี กฎหมายสิทธิครอบครอง			
ความเป็นชาติของชาวแคนาดา			
สิทธิทางกฎหมาย/	<ul style="list-style-type: none"> ● สิทธิผู้แสดงที่จะบันทึกเทป 	<ul style="list-style-type: none"> ● สิทธิของศิลปินในการนำ 	<ul style="list-style-type: none"> ● สิทธิของนักเขียนในการนำ

การคุ้มครอง - ลิขสิทธิ์ - สิทธิของงานอาชีพ	การออกอากาศหรือการ แสดงในประเทศ WTO (กฎหมายลิขสิทธิ์) <ul style="list-style-type: none"> • สิทธิในการสร้างผลงานและ ต่อรองข้อตกลงกับผู้ว่าจ้าง (กฎหมายสถานภาพของ ศิลปิน) 	ผลงานกลับมาผลิต, แสดง, ออกอากาศ หรือ แสดงนิทรรศการผลงาน ต่อสาธารณชน (กฎหมายลิขสิทธิ์) <ul style="list-style-type: none"> • สิทธิในการสร้างผลงาน และต่อรองกับผู้ว่าจ้าง (กฎหมายสถานภาพของ ศิลปิน) 	ผลงานกลับมาผลิต, ออกอากาศ และแสดงต่อ สาธารณชน (กฎหมาย ลิขสิทธิ์) <ul style="list-style-type: none"> • ปกป้องผลงานที่นำเข้าผิด กฎหมาย (กฎหมาย ลิขสิทธิ์) • สิทธิในการต่อรองกับ ผู้ว่าจ้าง (กฎหมาย สถานภาพของศิลปิน)
---	--	---	--

มาตรการสนับสนุน	ศิลปะการแสดง	ทัศนศิลป์	วรรณศิลป์
ข้อตกลงระหว่างชาติ	<ul style="list-style-type: none"> • Berne Convention และ Universal Copyright Convention) 	<ul style="list-style-type: none"> • Berne Convention และ Universal Copyright Convention) 	<ul style="list-style-type: none"> • Berne Convention และ Universal Copyright Convention)
การบริการสาธารณะ		<ul style="list-style-type: none"> • การให้ยืมผลงานของ ศิลปินแก่บริษัทเอกชน รัฐบาล และองค์กร สาธารณะ (CC-Art Bank) 	
นโยบายที่อยู่ระหว่างการพัฒนา	<ul style="list-style-type: none"> • การจัดตั้งกองทุนพิเศษ สำหรับศิลปินในอนาคต (CC) • ผนวกไว้กับสนธิสัญญา ต่างประเทศ (Rome Convention C-32 ภายใต้ หัวข้อกฎหมายลิขสิทธิ์) • จ่ายลิขสิทธิ์ให้แก่ศิลปิน เมื่อผลงานปรากฏในที่ สาธารณชน ออกอากาศ 	<ul style="list-style-type: none"> • จัดตั้งกองทุนพิเศษ สำหรับศิลปินในอนาคต (CC) • ร่างแนวทางการดำเนิน กิจกรรมการฝึกอบรม ของรัฐบาลในหน่วยงาน ด้านวัฒนธรรม (TBS) 	<ul style="list-style-type: none"> • จัดตั้งกองทุนพิเศษสำหรับ ศิลปินในอนาคต (CC) • ร่างแนวทางการดำเนิน กิจกรรมการฝึกอบรมของ รัฐบาลในหน่วยงานด้าน วัฒนธรรม (TBS)

	และทำการบันทึกเสียง (กฎหมาย C-32 ใน กฎหมายลิขสิทธิ์)		
	<ul style="list-style-type: none"> ● จ่ายค่าลิขสิทธิ์แกศิลปินเมื่อ เอกชนนำผลงานไปใช้ (กฎหมายข้อ C-32 ใน กฎหมายลิขสิทธิ์) ● ร่างแนวทางการดำเนิน กิจกรรมการฝึกอบรมของ รัฐบาลในหน่วยงานด้าน วัฒนธรรม (TBS) 		

ตารางที่ 2

มาตรการสนับสนุนเพื่อการอนุรักษ์มรดกของประเทศ

มาตรการสนับสนุน	พืพิธภัณฑ์และหอศิลป์	อาคารและแหล่งประวัติ ศาสตร์	หอสมุดและหอจดหมายเหตุ
ปัจจัยพื้นฐานเพื่อ สาธารณะ	<ul style="list-style-type: none"> ● หอศิลป์แห่งชาติ ● พืพิธภัณฑ์อารยธรรม ● พืพิธภัณฑ์ธรรมชาติ ● พืพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี 	<ul style="list-style-type: none"> ● อาคารและแหล่งประวัติ ศาสตร์ต่าง ๆ ที่รัฐบาล แคนาดาเป็นเจ้าของ 	<ul style="list-style-type: none"> ● หอสมุดแห่งชาติประเทศ แคนาดา ● หอจดหมายเหตุประเทศ แคนาดา
เงินทุนสนับสนุนหลัก	<ul style="list-style-type: none"> ● เงินทุนสนับสนุนจากรัฐสภา สำหรับการดำเนินงานของ พืพิธภัณฑ์ 4 แห่ง (NGC, CMC, CMN, NMST) ● เงินทุนสนับสนุนจากสถาบัน การอนุรักษ์แห่งประเทศ แคนาดา เพื่อการดูแลและทำนุ บำรุงมรดกของประเทศโดยการ อนุรักษ์ การบริการ การอบรม และการวิจัย (DCH) 	<ul style="list-style-type: none"> ● คณะรัฐบาลดำเนินการ บริหารแหล่งประวัติศาสตร์ ที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็น แหล่งประวัติศาสตร์แห่งชาติ 131 แห่งจากทั้งหมด 786 แห่ง ในประเทศแคนาดา รวม ถึงคลองประวัติศาสตร์ มีการบริหารโดยผ่านข้อตกลง ด้านการเงินร่วมกัน เพื่อการ จัดการบริหารแหล่งประวัติ 	<ul style="list-style-type: none"> ● เงินทุนสนับสนุนสำหรับ หอสมุดแห่งชาติประเทศ แคนาดา ● เงินสนับสนุนและเงินกู้ยืม สำหรับสถาบันในประเทศ แคนาดาเพื่อการซื้อสมบัติ ทางวัฒนธรรมกลับสู่ ประเทศและระงับการ อนุญาตเพื่อการส่งออก (โดยใช้เงินทุนสนับสนุน

	<ul style="list-style-type: none"> ● เงินทุนสนับสนุนจากรัฐบาลสำหรับพิพิธภัณฑสถานและสถาบันเอกชนอื่น ๆ ในประเทศแคนาดา เพื่อสนับสนุน การเก็บสะสมผลงาน การเข้าถึงผลงาน และการบริการของบุคคลทั่วไป การพัฒนาองค์กรและทรัพยากรมนุษย์ และพิพิธภัณฑสถานพื้นเมือง (DCH-MAP) ● การจัดสรรเงินทุนจากรัฐบาลสำหรับสมาคมพิพิธภัณฑสถานแห่งประเทศแคนาดา (DCH) 	<p>ศาสตร์อื่น ๆ อีก 60 แห่ง (กฎหมายโบราณสถานและอนุสาวรีย์; DCH)</p> <ul style="list-style-type: none"> ● การจัดสรรทรัพยากรของรัฐบาลเพื่อการปกป้องสมบัติของราชวงศ์ อาทิเช่น การยกย่องอาคารของทางราชการได้แก่ อาคารรัฐสภา เป็นต้น (DCH และ TBS) ● การสนับสนุนเพื่อการบูรณะอาคารมรดกทางวัฒนธรรม (DCH-CIP) 	<p>จากทางการและกองทุนเพื่อการอนุรักษ์มรดกของประเทศแคนาดา (กฎหมายการส่งออกและนำเข้าทรัพย์สินทางวัฒนธรรม 35 และ 36)</p> <ul style="list-style-type: none"> ● เงินทุนจากทางการเพื่อการวางแผน สนับสนุน และส่งเสริมแผนการปฏิบัติงานอย่างมีระบบ เพื่อการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ด้านวัฒนธรรม รวมถึงเจ้าของกิจการด้วย (HRDC-SPI)
มาตรการสนับสนุน	พิพิธภัณฑสถานและหอศิลป์	อาคารและแหล่งประวัติศาสตร์	หอสมุดและหอจดหมายเหตุ
	<ul style="list-style-type: none"> ● เงินสนับสนุนและเงินกู้ยืมสำหรับสถาบันในประเทศแคนาดาเพื่อการซื้อสมบัติทางวัฒนธรรมกลับสู่ประเทศและระงับการอนุญาตเพื่อการส่งออก (โดยใช้เงินทุนสนับสนุนจากทางการและกองทุนเพื่อการอนุรักษ์มรดกของประเทศแคนาดา (กฎหมายการส่งออกและนำเข้าทรัพย์สินทางวัฒนธรรม 35 และ 36) ● เงินทุนจากทางการเพื่อการวางแผนสนับสนุนและส่งเสริมแผนการปฏิบัติงานอย่างมีระบบเพื่อการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่และเจ้าของกิจการด้านวัฒนธรรม (HRDC-SPI) 	<ul style="list-style-type: none"> ● การสนับสนุนให้เพื่อการอนุรักษ์และปรับปรุงอาคารและแหล่งมรดกทางวัฒนธรรมที่คณะกรรมการเป็นเจ้าของ (กฎหมายการลงทุนแห่งชาติ) ● เงินทุนสนับสนุนจากทางราชการเพื่อจัดตั้งมูลนิธิมรดกทางวัฒนธรรมแห่งประเทศแคนาดา (ค.ศ. 1973) 	

<p>การสนับสนุนทางการเงิน</p> <ul style="list-style-type: none"> - เงินภาษี - การลงทุน - เงินทุนอิสระ 	<ul style="list-style-type: none"> ● ให้ tax credit แก่เอกชน หรือลดภาษีให้แก่หน่วยงาน ซึ่งบริจาคสิ่งมีค่าทางวัฒนธรรม อาทิเช่น ผลงานทางศิลปะให้แก่หน่วยงานสาธารณะ (กฎหมายภาษีเงินได้ ss.118.1 และ 110.1(1)(C)-CCPERB) ● รายได้ของผู้เสียภาษีที่ผ่านการรับรองว่าเกิดจากการบริจาค หรือขายสิ่งมีค่าทางวัฒนธรรม แก่หน่วยงานสาธารณะ จะได้รับการยกเว้นภาษี (กฎหมายภาษีเงินได้ s.39(1)(a)(1.1) - CCPERB) 	<ul style="list-style-type: none"> ● ของที่มอบให้แก่กระทรวงมรดกวัฒนธรรม (Heritage Canada) จัดทะเบียนเป็นการกุศล ถือเป็นสมบัติของราชวงศ์ เพื่อวัตถุประสงค์ทางด้านภาษีรายได้ 	<ul style="list-style-type: none"> ● ให้ tax credit แก่เอกชน หรือลดภาษีให้แก่หน่วยงาน ซึ่งบริจาคสิ่งมีค่าทางวัฒนธรรม อาทิเช่น จดหมายเหตุหรือหนังสือเก่าให้แก่หน่วยงานสาธารณะ (กฎหมายภาษีเงินได้ ss.118.1 และ 110.1(1)(C) - CCPERB)
---	--	---	---

มาตรการสนับสนุน	พิพิธภัณฑสถานและหอศิลป์	อาคารและแหล่งประวัติศาสตร์	หอสมุดและหอจดหมายเหตุ
	<ul style="list-style-type: none"> ● หน่วยงาน NGC, CMC, CMN และ NMST ได้สิทธิในการครอบครองทรัพย์สินโดยการได้รับเป็นของขวัญหรือมรดกตกทอด (กฎหมายพิพิธภัณฑสถาน) 		<ul style="list-style-type: none"> ● รายได้ของผู้เสียภาษีที่ผ่านการรับรองว่าเกิดจากการบริจาคหรือขายสิ่งมีค่าทางวัฒนธรรม แก่หน่วยงานสาธารณะ จะได้รับการยกเว้นภาษี (กฎหมายภาษีเงินได้ s.39(1)(a)(1.1) - CCPERB)
การเก็บภาษี	-	-	-
กฎหมายสิทธิครอบครอง			

ความเป็นชาติ	-	-	-
สิทธิและการให้ความคุ้มครองทางกฎหมาย - ลิขสิทธิ์ - สิทธิทางวิชาชีพ	<ul style="list-style-type: none"> ● การอนุญาตให้ส่งออกทรัพย์สินทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในรายชื่อการควบคุมการส่งออก เช่น ศิลปะ หนังสือ รูปถ่าย และการบันทึกเสียง (กฎหมายการส่งออกและนำเข้าทรัพย์สินทางวัฒนธรรม - CCPERB) 	<ul style="list-style-type: none"> ● กฎข้อบังคับอย่างเป็นทางการสำหรับบริษัทไฟที่เป็นเจ้าของสถานีรถไฟที่ได้รับ การยกย่องเป็นมรดกของชาติ ซึ่งต้องการการมอบอำนาจการจัดการดูแลต่อไป ● การดำเนินการอย่างเป็นทางการของมูลนิธิมรดกแห่งประเทศแคนาดาภายใต้กฎหมายการดำเนินงานแห่งประเทศแคนาดาเปรียบได้กับองค์กรเอกชนหรือกองทุนแห่งชาติ เพื่อการส่งเสริมและอนุรักษ์มรดกที่สร้างขึ้นของประเทศ 	<ul style="list-style-type: none"> ● การสะสมผลงานสิ่งพิมพ์ที่มีคุณค่าผ่านการรับรองทางกฎหมายโดยที่ผู้จัดพิมพ์ชาวแคนาดาได้ส่งมอบเอกสารสำเนาให้แก่หอสมุดแห่งชาติ (กฎหมายหอสมุดแห่งชาติ) ● การอนุญาตให้ส่งออกทรัพย์สินทางวัฒนธรรมที่ปรากฏรายชื่อการควบคุมการส่งออก เช่น ศิลปะ หนังสือ รูปถ่าย และการบันทึกเสียง (กฎหมายการส่งออกและนำเข้าทรัพย์สินทางวัฒนธรรม - CCPERB)

มาตรการสนับสนุน	พิพิธภัณฑ์และหอศิลป์	อาคารและแหล่งประวัติศาสตร์	หอสมุดและหอจดหมายเหตุ
ข้อตกลงระหว่างประเทศ	<ul style="list-style-type: none"> ● อนุสัญญาของ UNESCO ว่าด้วยแนวทางการคุ้มครองและข้อห้ามในการนำเข้าและส่งออกอย่างผิดกฎหมาย และการถ่ายโอนกรรมสิทธิ์การครอบครองทรัพย์สินทางวัฒนธรรม 	<ul style="list-style-type: none"> ● อนุสัญญาของ UNESCO ว่าด้วยการคุ้มครองมรดกโลกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติ 	<ul style="list-style-type: none"> ● อนุสัญญาของ UNESCO ว่าด้วยแนวทางการคุ้มครองและข้อห้ามในการนำเข้าและส่งออกอย่างผิดกฎหมาย และการถ่ายโอนกรรมสิทธิ์การครอบครองทรัพย์สินทางวัฒนธรรม
บริการสาธารณะ	<ul style="list-style-type: none"> ● การวิจัย การสะสม การอนุรักษ์ การตีความ และการนำเสนอประวัติศาสตร์ทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์มนุษย์ ประวัติศาสตร์ศิลป์ รวมทั้งผลผลิตและกระบวนการทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ในมุมมองของชาวแคนาดา ● การเชื่อมต่อ (on-line) ทาง Internet เพื่อให้บริการการอ้างอิงถึงมรดกและสิ่งของสะสมในพิพิธภัณฑ์แคนาดา (DCH-CHN) ● การขยายผลงานของพิพิธภัณฑ์ โดยการพัฒนาผลิตภัณฑ์ CD-Rom และ Photo-CD (CMC) 	<ul style="list-style-type: none"> ● การคุ้มครองและนำเสนอแหล่งประวัติศาสตร์แห่งชาติภายใต้การบริหารจัดการของอุทยานแห่งชาติ (DCH) ● การอนุรักษ์ การปรับปรุง และการนำเสนออาคารและแหล่งมรดกต่าง ๆ ในเมืองหลวงของรัฐ (NCC) 	<ul style="list-style-type: none"> ● การรวบรวมและการอนุรักษ์มรดกที่ได้รับการตีพิมพ์ของประเทศแคนาดา (NLC) ● การอำนวยความสะดวกเพื่อการเข้าถึงเครือข่ายภายในและภายนอกประเทศของชาวแคนาดา อาทิเช่น การเข้าถึงฐานข้อมูล AMICUS เป็นต้น ● การนำมรดกสิ่งตีพิมพ์ออกแสดง อาทิเช่น การนำเสนอผลงานทางวรรณกรรมและดนตรีและการผลิตทรัพยากรข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ของแคนาดา สำหรับ World Wide Web (NLC) ● การครอบครองและการอนุรักษ์และบันทึกสิ่งที่สำคัญของชาติ (NA) ● การอำนวยความสะดวกแก่บุคคลทั่วไปในการเข้าถึงการสะสมจดหมายเหตุของชาติ อาทิเช่น ผ่านทาง Internet หรือ

			CD-Rom (NA)
มาตรการสนับสนุน	พิพิธภัณฑสถานและหอศิลป์	อาคารและแหล่งประวัติศาสตร์	หอสมุดและหอจดหมายเหตุ
นโยบายที่อยู่ระหว่างการพัฒนา	<ul style="list-style-type: none"> ● การพัฒนาแผนนโยบายเพื่อการเปลี่ยนแปลงเป็นระบบตัวเลขเพื่อการรวบรวมและเก็บสะสมทางวัฒนธรรมและวิทยาศาสตร์อย่างเป็นทางการ อาทิเช่น การเก็บสะสมผลงานต่าง ๆ ของพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เป็นต้น ● การร่างแนวทางในการดำเนินกิจกรรมการฝึกอบรมของรัฐบาลประเทศแคนาดาในหน่วยงานด้านวัฒนธรรม (TBS) 		<ul style="list-style-type: none"> ● การพัฒนาแผนนโยบายเพื่อการเปลี่ยนแปลงระบบตัวเลขของการรวบรวมและเก็บสะสมทางวัฒนธรรมและวิทยาศาสตร์อย่างเป็นทางการ อาทิเช่น การเก็บสะสมผลงานในหอสมุดและหอจดหมายเหตุแห่งชาติ เป็นต้น (DCH และ IC) ● การร่างแนวทางในการดำเนินกิจกรรมการฝึกอบรมของรัฐบาลประเทศแคนาดาในหน่วยงานด้านวัฒนธรรม (TBS)

ตารางที่ 3

มาตรการสนับสนุนด้านภาพยนตร์ วิทยุทัศน์ การบันทึกเสียง และสิ่งพิมพ์

มาตรการสนับสนุน	ภาพยนตร์และวิทยุทัศน์	การบันทึกเสียง	สิ่งพิมพ์ (หนังสือ วารสาร CD-Rom และสื่อผสม)
ปัจจัยพื้นฐานสาธารณะ	<ul style="list-style-type: none"> ● สิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการผลิต (NFB production facilities) 		<ul style="list-style-type: none"> ● ศูนย์วัฒนธรรมแคนาดา ในกรุงปารีส (ศูนย์สื่อสมัยใหม่) (DFAIT)
เงินทุนสนับสนุนหลัก	<ul style="list-style-type: none"> ● การให้การสนับสนุนอย่างเป็นทางการเพื่ออำนวยความสะดวก พัฒนา เผยแพร่ และการตลาดสำหรับ Telefilm Canada (DCH) ● การให้การสนับสนุนอย่างเป็นทางการสำหรับโปรแกรมการผลิตของ NFB Film ● เงินช่วยเหลือเพื่อส่งเสริมการพัฒนาการตลาดระหว่างประเทศของภาพยนตร์และวิทยุทัศน์ของแคนาดา (DFAIT-ICRP) ● การให้การสนับสนุนอย่างเป็นทางการภายใต้ข้อตกลงและเงื่อนไขของรัฐบาล/เขตต่าง ๆ ในข้อตกลงเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมของแต่ละพื้นที่ (DCH) ● เงินสนับสนุนจากทางการเพื่อการริเริ่มสร้างสรรค์และฝึกอบรมด้านภาพยนตร์และวิทยุทัศน์ (DCH) 	<ul style="list-style-type: none"> ● การให้การสนับสนุนอย่างเป็นทางการแก่บริษัทของชาวแคนาดาในการอำนวยความสะดวก การตลาด และการเผยแพร่ของการบันทึกเสียง (music video) และโปรแกรมดนตรีทางวิทยุ (DCH-SRDP) ● เงินทุนสนับสนุนจากทางการเพื่อส่งเสริมการพัฒนาธุรกิจ ในอุตสาหกรรมการบันทึกเสียงของแคนาดา (DCH-SRDP) ● การสนับสนุนผู้ได้รับอนุญาตทางวิทยุเพื่อพัฒนาความสามารถของชาวแคนาดา (CRTC) ● การให้การสนับสนุนอย่างเป็นทางการภายใต้ข้อตกลงและเงื่อนไขของรัฐบาล/เขตต่าง ๆ ในข้อตกลงเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมของแต่ละพื้นที่ (DCH) 	<ul style="list-style-type: none"> ● การสนับสนุนเงินทุนให้แก่ผู้จัดพิมพ์หนังสือชาวแคนาดาทั้งทางด้านการตีพิมพ์และการตลาด (DCH-BPIDP) ● การสนับสนุนค่าจัดส่งพัสดุที่เกี่ยวข้องกับการจัดพิมพ์สิ่งพิมพ์ของแคนาดาที่เหมาะสม (DCH-PAP) ● เงินทุนสนับสนุนเพื่อการจัดพิมพ์หนังสือ ● เงินช่วยเหลือเพื่อการจัดพิมพ์วรรณกรรมและวารสารศิลปะ ● เงินทุนสนับสนุนอย่างเป็นทางการจากภาครัฐและเอกชนเพื่อกระตุ้นให้เกิดการดำเนินงานและการพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางด่วนข้อมูลสารสนเทศ (Information Highway) โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อผสม

			(CANARIE-TAD)
มาตรการสนับสนุน	ภาพยนตร์และวีดิทัศน์	การบันทึกเสียง	สิ่งพิมพ์ (หนังสือ วารสาร CD-Rom และสื่อผสม)
	<ul style="list-style-type: none"> ● เงินทุนสนับสนุนสำหรับ CHRC เพื่อการวางแผน ส่งเสริมและสนับสนุนแนวทางปฏิบัติอย่างเป็นระบบของเจ้าหน้าที่และเจ้าของกิจการด้านวัฒนธรรม (HDCR-SPI) 	<ul style="list-style-type: none"> ● เงินทุนสนับสนุนสำหรับ CHRC เพื่อการวางแผน ส่งเสริมและสนับสนุนแนวทางปฏิบัติอย่างเป็นระบบของเจ้าหน้าที่และเจ้าของกิจการด้านวัฒนธรรม (HRDC-SPI) 	<ul style="list-style-type: none"> ● เงินช่วยเหลือเพื่อสนับสนุนการพัฒนาการตลาดระหว่างประเทศของผลิตภัณฑ์สื่อผสมของแคนาดา (DFAIT-ICRP) ● โครงการนำร่องการผลิตสื่อผสมโดย Telefilm ● เงินทุนเพื่อการผลิตสื่อรูปแบบใหม่ของ NFB Film ● การให้การสนับสนุนอย่างเป็นทางการภายใต้ข้อตกลงและเงื่อนไขของรัฐบาล/เขตต่าง ๆ ในข้อตกลงเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมของแต่ละพื้นที่ (DCH) ● เงินทุนสนับสนุนสำหรับ CHRC เพื่อการวางแผน ส่งเสริมและสนับสนุนแนวทางปฏิบัติอย่างเป็นระบบของเจ้าหน้าที่และเจ้าของกิจการด้านวัฒนธรรม (HRDC-SPI)
การสนับสนุนทางการเงิน - เงินภาษี - การลงทุน - เงินทุนอิสระ	<ul style="list-style-type: none"> ● การคืน tax credit ของบริษัท ผู้ผลิตภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่เหมาะสมตามที่ได้กำหนดไว้ (กฎหมายภาษีเงินได้ s.125 A และพระราชบัญญัติภาษีเงินได้ 	<ul style="list-style-type: none"> ● การกู้ยืมและการรับประกัน การกู้ยืมเพื่อสนับสนุนการผลิตและการตลาดในอุตสาหกรรมการบันทึกเสียงของประเทศ 	<ul style="list-style-type: none"> ● ข้อจำกัดด้านค่าใช้จ่ายเพื่อการโฆษณาสำหรับชาวแคนาดาในหนังสือพิมพ์ของต่างชาติ (กฎหมายภาษีเงินได้ 19)

	s.1106)	(DCH-SRDP)	
มาตรการสนับสนุน	ภาพยนตร์และวีดิทัศน์	การบันทึกเสียง	สิ่งพิมพ์ (หนังสือ วารสาร CD-Rom และสื่อผสม)
	<ul style="list-style-type: none"> ● ให้เงินกู้ยืมที่มีความยืดหยุ่นสูงเพื่อการผลิตภาพยนตร์และวีดิทัศน์ของบริษัทในการดำเนินงานและการขยายผลโครงการ (DCH และ BDC-CIDF) ● การบริจาคเพื่อการลงทะเบียนขององค์กรที่ให้บริการด้านศิลปะของประเทศ ซึ่งเข้าข่ายเป็นองค์กรการกุศล จะได้รับการลดหย่อนภาษีและ tax credit (กฎหมายภาษีเงินได้ 149.1 (6A) และ Reg. 8700) 	<ul style="list-style-type: none"> ● ให้เงินกู้ยืมที่มีความยืดหยุ่นสูงสำหรับบริษัทบันทึกเสียงในการดำเนินงานและขยายผลโครงการ (DCH และ BDC-CIDF) ● การสนับสนุนการอำนวยความสะดวก (music video) ของแคนาดา (CRTC) ● การบริจาคเพื่อการลงทะเบียนขององค์กรที่ให้บริการด้านศิลปะของประเทศ ซึ่งเข้าข่ายเป็นองค์กรการกุศล จะได้รับการลดหย่อนภาษีและ tax credit (กฎหมายภาษีเงินได้ 149.1 (6A) และ Reg. 8700) 	<ul style="list-style-type: none"> ● ให้เงินกู้ยืมที่มีความยืดหยุ่นสูงเพื่อบริษัทที่จัดทำดนตรี พิมพ์ หนังสือและวารสารผลิตสื่อผสมและ CD-Rom ในการดำเนินงานและขยายผลโครงการ (DCH และ BDC-CIDF)
ผู้เรียกเก็บภาษี (Levies)			<ul style="list-style-type: none"> ● การเรียกเก็บภาษี 80 เปอร์เซ็นต์ในการตีพิมพ์วารสารต่างชาติแต่ละฉบับในประเทศแคนาดา (กฎหมายการเก็บภาษีอากรจากของที่ผลิตในประเทศ)
สิทธิการครอบครอง	<ul style="list-style-type: none"> ● ทบทวนการลงทุนของต่างประเทศเพื่อควบคุมธุรกิจและภาพยนตร์ของแคนาดา (กฎหมายการลงทุน, s.15 และคำแนะนำการลงทุนของต่างประเทศสำหรับธุรกิจภาพยนตร์) ● เนื้อหาที่จำเป็นในการได้รับใบประกาศสำหรับภาษีเงินได้ (CFVCO) 	<ul style="list-style-type: none"> ● ทบทวนการลงทุนของต่างประเทศเพื่อควบคุมธุรกิจบันทึกเสียง (กฎหมายการลงทุน, s.15; ไม่มีคำแนะนำสำหรับธุรกิจนี้) 	<ul style="list-style-type: none"> ● การลงทุนของต่างประเทศเพื่อควบคุมธุรกิจสิ่งพิมพ์ของแคนาดา (กฎหมายการลงทุน, s.15 และคำแนะนำการลงทุนสำหรับธุรกิจหนังสือ)

มาตรการสนับสนุน	ภาพยนตร์และวีดิทัศน์	การบันทึกเสียง	สิ่งพิมพ์ (หนังสือ วารสาร CD-Rom และสื่อผสม)
เนื้อหาความเป็นชาติ	<ul style="list-style-type: none"> ● ข้อกำหนดในการได้รับการสนับสนุนการสร้างภาพยนตร์ (CTCPF) ● ข้อกำหนดในการได้รับการสนับสนุนในธุรกิจภาพยนตร์โทรทัศน์ 	<ul style="list-style-type: none"> ● ข้อกำหนดสำหรับความเป็นชาติจากการช่วยเหลือของ SRDP 	
สิทธิทางกฎหมาย/ การป้องกันลิขสิทธิ์/ สิทธิทางอาชีพ	<ul style="list-style-type: none"> ● การผูกขาดในการแสดงทั่วไป, ออกอากาศ การผลิตซ้ำ และอื่น ๆ (กฎหมายลิขสิทธิ์) ● สิทธิของคู่สัญญาอิสระในการต่อรองรายละเอียดและเงื่อนไขของข้อตกลง (กฎหมายสถานภาพของศิลปิน) 	<ul style="list-style-type: none"> ● การผูกขาดของผู้เขียนเพลง ผู้ประพันธ์และสำนักพิมพ์ บทเพลง ในฐานะเจ้าของลิขสิทธิ์การแสดงทั่วไป การออกอากาศ การผลิตซ้ำ และอื่น ๆ (กฎหมายลิขสิทธิ์) ● การผูกขาดของบริษัทเทปการผลิตซ้ำ (กฎหมายลิขสิทธิ์) ● การผูกขาดของบริษัทเทปในการยืมการบันทึกเสียง ● สิทธิของคู่สัญญาอิสระในการต่อรองรายละเอียดและเงื่อนไขของข้อตกลง (กฎหมายสถานภาพของศิลปิน) 	<ul style="list-style-type: none"> ● อัตราภาษีศุลกากรช่วยยับยั้ง การนำเข้าสิ่งพิมพ์จากต่างประเทศ (อัตราภาษีศุลกากร, S.114, ตาราง 7 รหัส 9958) ● การผูกขาดของผู้เขียนและผู้พิมพ์ในฐานะเจ้าของลิขสิทธิ์ในการผลิตซ้ำและการจัดแสดงผลงานตนเอง (กฎหมายลิขสิทธิ์) ● การป้องกันการนำเข้าหนังสือโดยไม่ได้รับอนุญาต ● สิทธิของคู่สัญญาอิสระในการต่อรองรายละเอียดและเงื่อนไขการข้อตกลง (กฎหมายสถานภาพของศิลปิน)
ข้อตกลงระหว่างประเทศ	<ul style="list-style-type: none"> ● ข้อยกเว้นทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิต การจำหน่าย การขายหรือจัดนิทรรศการภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ (FTA, NAFTA & GATT) 	<ul style="list-style-type: none"> ● ข้อยกเว้นทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิต การจำหน่าย การขายหรือจัดนิทรรศการของเครื่องเสียงหรือการบันทึกเทป (FTA, NAFTA&GATT) 	<ul style="list-style-type: none"> ● ข้อยกเว้นทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิต การจำหน่ายหนังสือ นิตยสาร หนังสือพิมพ์ และหนังสือเพลงหรือเครื่องอ่าน (FTA, NAFTA & GATT)

มาตรการสนับสนุน	ภาพยนตร์และวีดิทัศน์	การบันทึกเสียง	สิ่งพิมพ์ (หนังสือ วารสาร CD-Rom และสื่อผสม)
	<ul style="list-style-type: none"> • ข้อตกลงระหว่างแคนาดาและประเทศอื่นๆ อีกกว่า 30 ประเทศ สำหรับการร่วมมือในการผลิตภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ (DCH และ ภาพยนตร์โทรทัศน์) • the <i>Berne Convention and Universal Copyright Convention</i> 	<ul style="list-style-type: none"> • the <i>Berne Convention and Universal Copyright Convention</i> 	<ul style="list-style-type: none"> • ข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับการพัฒนาสื่อผสม (อนุสัญญาแคนาดา-ฝรั่งเศส) • the <i>Berne Convention and Universal Copyright Convention</i>
การบริการสาธารณะ	<ul style="list-style-type: none"> • การเข้าถึงข้อมูลผลงานของ NFB เช่น โดยการดู และการยืมของภาพยนตร์ NFB จากห้องสมุด และสถาบันการศึกษา และการใช้อินเตอร์เน็ต (Cine Route films-on-demand pilot project) 		
นโยบายที่อยู่ระหว่างการพัฒนา	<ul style="list-style-type: none"> • การพัฒนานโยบายสำหรับปรับเปลี่ยนระบบตัวเลขของสิ่งสะสมทางวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมของประเทศ เช่น การรวบรวมของ NFB(DCH และ IC คณะทำงานของรัฐบาลเกี่ยวกับระบบตัวเลข) • ร่างข้อเสนอแนะสำหรับรัฐบาลเกี่ยวกับกิจกรรมฝึกอบรมของแคนาดาสำหรับหน่วยงานทางวัฒนธรรม (TBS) 	<ul style="list-style-type: none"> • การจ่ายค่าธรรมเนียมสำหรับนักแสดงและผู้ผลิตเทปบันทึกเสียงสำหรับการแสดงสาธารณะและการออกอากาศผลงาน (การแก้ไขมาตรา C-32 กฎหมายลิขสิทธิ์) • การจ่ายค่าธรรมเนียมให้แก่นักแสดง ผู้เขียนเพลง ผู้ประพันธ์ และผู้ผลิตเทปสำหรับการทำสำเนาการบันทึกเสียง (การแก้ไขมาตรา C-32 กฎหมายลิขสิทธิ์) 	<ul style="list-style-type: none"> • กองทุนช่วยเหลือสื่อผสมที่ถูกเสนอ • รัฐมนตรีกระทรวงอุตสาหกรรมและมรดกวัฒนธรรมของแคนาดาได้หาแนวทางใหม่ในการอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงส่วนกลางโดยผู้ผลิตสื่อผสมของแคนาดาในปี 1997 (ข้อตกลงที่ทำขึ้นที่ <i>Building the Information Society</i>)

มาตรการสนับสนุน	ภาพยนตร์และวีดิทัศน์	การบันทึกเสียง	สิ่งพิมพ์ (หนังสือ วารสาร CD-Rom และสื่อผสม)
		<ul style="list-style-type: none"> ● การผูกขาดของผู้ประพันธ์และนักแสดงในการยืมการบันทึกเสียง (การแก้ไขมาตรา C-32 กฎหมายลิขสิทธิ์) ● การเข้าร่วมเป็นภาคีกับ Rome Convention ● (การแก้ไขมาตรา C-32 กฎหมายลิขสิทธิ์) ● ร่างข้อเสนอแนะสำหรับรัฐบาลเกี่ยวกับกิจกรรมฝึกอบรมของแคนาดาสำหรับหน่วยงานทางวัฒนธรรม (TBS) 	<ul style="list-style-type: none"> ● การพัฒนากลยุทธ์สำหรับเนื้อหาทางวัฒนธรรม ● แคนาดา รวมถึงการสนับสนุนผลผลิตและการส่งเสริมเนื้อหาที่ใช้ภาษาทั้ง 2 ภาษา ● เท่าเทียมกัน (ข้อตกลงที่สร้างขึ้นที่ <i>Building the Information Society</i>) ● รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงมรดกวัฒนธรรมและกระทรวงการต่างประเทศ และกระทรวงการค้าระหว่างประเทศ พัฒนาและจัดหากลยุทธ์เพื่อการพัฒนาการส่งออกสำหรับผลผลิตของประเทศ (ข้อตกลงที่สร้างขึ้นที่ <i>Building the Information Society</i>) ● ข้อบังคับในการผูกขาดการจำหน่ายหนังสือในแคนาดา (การแก้ไขมาตรา C-32 กฎหมายลิขสิทธิ์) ● ร่างข้อเสนอแนะสำหรับรัฐบาลเกี่ยวกับกิจกรรมฝึกอบรมของแคนาดาสำหรับหน่วยงานทางวัฒนธรรม (TBS)

ตารางที่ 4

มาตรการสนับสนุนสำหรับการออกอากาศและการเผยแพร่

มาตรการสนับสนุน	การออกอากาศ (วิทยุและโทรทัศน์)	การเผยแพร่ (เคเบิล, ระบบดาวเทียม DTH & ทางด่วน ข้อมูลสารสนเทศ)
โครงสร้างพื้นฐานสาธารณะ	<ul style="list-style-type: none"> ● รายการของ CBC และอุปกรณ์ในการถ่ายทอด 	
เงินทุนสนับสนุนหลัก	<ul style="list-style-type: none"> ● การจัดสรรเงินของรัฐสภาให้แก่ CBC ● การสนับสนุนของรัฐบาลให้แก่ ช่อง 5 (DCH) ● การสนับสนุนทางอุตสาหกรรมของรัฐบาลสำหรับการผลิตรายการโทรทัศน์ (CTCPF-รายการค่าธรรมเนียมใบอนุญาต) ● การช่วยเหลือของรัฐบาลแก่วิทยุท้องถิ่นและการผลิตรายการโทรทัศน์ทางตอนเหนือของแคนาดา ● การให้ความสนับสนุนการพัฒนาตลาดต่างประเทศสำหรับรายการโทรทัศน์แคนาดา (DFAIT-ICRP) ● การให้เงินสนับสนุนสำหรับ CHRC เพื่อวางแผน ส่งเสริม และสนับสนุนระบบการฝึกอบรมบุคลากรทางวัฒนธรรม รวมถึงผู้เป็นเจ้าของกิจการตนเอง (HRDC-SPI) 	<ul style="list-style-type: none"> ● การให้ความช่วยเหลือ Television Northern Canada (TVNC) ระบบดาวเทียม (DCH-Northern Distribution Program) ● การสนับสนุนของรัฐบาลให้แก่ CANARIE Inc. (หน่วยงานสาธารณะและเอกชน) การเริ่มต้นสู่การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางด่วนสารสนเทศของประเทศแคนาดา ● การให้เงินสนับสนุนสำหรับ CHRC เพื่อวางแผน ส่งเสริม และสนับสนุนระบบการฝึกอบรมบุคลากรทางวัฒนธรรม รวมถึงผู้ประกอบการธุรกิจส่วนตัว (HRDC-SPI)
การเงิน ภาษี การลงทุน กองทุนอิสระ	<ul style="list-style-type: none"> ● การสนับสนุนการลงทุนของรัฐบาล ในการผลิตภาพยนตร์ (CTCPF) ● ข้อจำกัดของค่าใช้จ่ายในการโฆษณา โดยใช้สื่อต่างประเทศ (กฎหมายภาษีเงินได้ s.19.1) 	<ul style="list-style-type: none"> ● การแทนสัญญาท้องถิ่น/แคนาดาด้วยสัญญาทางไกล/ต่างประเทศ ต้องใช้ระบบเคเบิลและผู้จัดจำหน่าย DTH (ระเบียบโทรทัศน์เคเบิล & DTH เงื่อนไขของใบอนุญาต)

มาตรการสนับสนุน	การออกอากาศ (วิทยุและโทรทัศน์)	การเผยแพร่ (เคเบิล, ระบบดาวเทียม DTH & ทางด่วน ข้อมูลสารสนเทศ)
	<ul style="list-style-type: none"> ผู้ประกอบการโทรคมนาคมซึ่งมีคุณสมบัติในเรื่องสิทธิการครอบครองและการควบคุมครบกัณฑ์ จะได้รับใบอนุญาตให้ออกอากาศ (นโยบายของรัฐบาล, 1996) 	<ul style="list-style-type: none"> สัดส่วนของรายได้ในการจัดจำหน่ายทั้งหมดซึ่งรายได้บางส่วนจะนำไปช่วยกองทุนการผลิตรายการอิสระ (เงื่อนไข CRTC สำหรับใบอนุญาตและนโยบายของรัฐบาล, 1996) รายการโทรทัศน์ซึ่งที่จ่ายเงินจะต้องนำรายได้ส่วนหนึ่งมาสนับสนุนรายการของแคนาดาด้วย (CRTC เงื่อนไขของใบอนุญาต)
การจัดเก็บภาษี		
สิทธิการครอบครอง	<ul style="list-style-type: none"> 80% มีคุณสมบัติครบและได้รับใบอนุญาตการออกอากาศและ 66.6% เป็นผู้ถือหุ้นของบริษัท (นโยบายการออกอากาศของกฎหมายการออกอากาศ สำหรับชาว Canada & เป็นแนวทางสำหรับ CRTC – ชาวต่างประเทศไม่มีสิทธิ์) 	<ul style="list-style-type: none"> 80% มีคุณสมบัติครบและได้รับใบอนุญาตการออกอากาศและ 66.6% เป็นผู้ถือหุ้นของบริษัท (นโยบายการออกอากาศของกฎหมายการออกอากาศ สำหรับชาว Canada & เป็นแนวทางสำหรับ CRTC – ชาวต่างประเทศไม่มีสิทธิ์)
ความเป็นชาติ	<ul style="list-style-type: none"> การบรรจุ เรื่อง “ความเป็นชาติ” ไว้ในการออกอากาศ (นโยบายของกฎหมายการออกอากาศสำหรับแคนาดา; CRTC ระเบียบวิทยุ และนโยบาย; ระเบียบการออกอากาศทางโทรทัศน์) สัญญาสำหรับการจัดรายการของนักจัดรายการแคนาดา (CRTC เงื่อนไขของใบอนุญาต) ข้อเรียกร้องในการนำเรื่องความเป็นชาติบรรจุไว้ในรายการโทรทัศน์ (CTCPF) 	<ul style="list-style-type: none"> การจัดลำดับความสำคัญของการถ่ายทอดช่องโทรทัศน์ (บริการ) โดยการแบ่งสรรการดำเนินการ (นโยบายการออกอากาศของ พ.ร.บ. การออกอากาศสำหรับแคนาดา ระเบียบโทรทัศน์เคเบิล เงื่อนไข CRTC ของใบอนุญาตสำหรับการแบ่งสรรระบบดาวเทียม DTH และนโยบายของรัฐบาลรัฐ, 1996)

มาตรการสนับสนุน	การออกอากาศ (วิทยุและโทรทัศน์)	การเผยแพร่ (เคเบิล, ระบบดาวเทียม DTH & ทางด่วน ข้อมูลสารสนเทศ)
		<ul style="list-style-type: none"> ● กฎสำหรับการเชื่อมโยงการบริการทางโทรทัศน์ต่างประเทศกับโทรทัศน์ของแคนาดาและ/หรือการบริการพิเศษในข้อเสนอพิเศษ (CRTC ประกาศเกี่ยวกับการแบ่งสรรและการเชื่อมโยงสำหรับผู้ได้รับอนุญาตเคเบิล & เงื่อนไขการอนุญาตการแบ่งสรรช่องสัญญาณดาวเทียม DTH) ● ข้อเรียกร้องสำหรับโทรทัศน์: จ่ายเงินรายการพิเศษ และการจ่ายเงินตามที่ชม (เงื่อนไขของการอนุญาต)
สิทธิทางกฎหมาย/การป้องกัน ลิขสิทธิ์/ สิทธิทางอาชีพ	<ul style="list-style-type: none"> ● การจ่ายค่าธรรมเนียมให้แก่ผู้ออกอากาศในฐานะผู้ผลิตรายการสำหรับการถ่ายทอดรายการทางไกล (กฎหมายลิขสิทธิ์) ● สิทธิของคู่สัญญาอิสระในการต่อรองรายละเอียดและเงื่อนไขของสัญญา (กฎหมายสถานภาพของศิลปิน) 	<ul style="list-style-type: none"> ● บทลงโทษสำหรับการได้รับสัญญาณดาวเทียม DTH ที่ไม่ได้รับการอนุญาต
ข้อตกลงระหว่างประเทศ	<ul style="list-style-type: none"> ● ข้อยกเว้นทางวัฒนธรรมเกี่ยวข้องกับการออกอากาศโทรทัศน์และวิทยุ (FTA, NAFTA and GATT) ● ข้อตกลงระหว่างแคนาดาและประเทศอื่น ๆ อีกกว่า 30 ประเทศสำหรับการร่วมผลิตภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ (DCH and Telefilm) 	<ul style="list-style-type: none"> ● ข้อยกเว้นทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับการดำเนินการจัดรายการดาวเทียมและเคเบิล (FTA, NAFTA and GATT) ● การแข่งขันในกลุ่มการบริการโทรคมนาคมทำให้เกิดการพัฒนาของทางด่วนสารสนเทศ (information highway) (ข้อตกลงโทรคมนาคม)

มาตรการสนับสนุน	การออกอากาศ (วิทยุและโทรทัศน์)	การเผยแพร่ (เคเบิล, ระบบดาวเทียม DTH & ทางด่วน ข้อมูลสารสนเทศ)
การบริการสาธารณะ	<ul style="list-style-type: none"> ● การออกอากาศสาธารณะ (CBC/SRC) ● การออกอากาศทางเลือก (เช่น นโยบาย CRTC สำหรับวิทยุชุมชนและวิทยาเขต) 	<ul style="list-style-type: none"> ● หน้าที่ในการจัดเตรียมช่องชุมชน (ระเบียบโทรทัศน์เคเบิล) ● ความเพียงพอของ รายการวิทยุ CBC/SRC ทางอินเทอร์เน็ต ● เงินทุนสาธารณะสำหรับชุมชนชนบท ทั่วไกลในการก่อตั้งสถานที่สำหรับการเข้าสู่อินเทอร์เน็ต (Industry Canada - Community Access Program)
นโยบายอยู่ระหว่างการ การพัฒนา	<ul style="list-style-type: none"> ● ลิขสิทธิ์ของช่องสัญญาณติดต่อกัน (มาตรา C-32 แก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์) การเข้าร่วมเป็นภาคีกับ Rome Convention (มาตรา C-32 การแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์) ● ร่างคำแนะนำสำหรับรัฐบาลในกิจกรรมการฝึกอบรมสำหรับหน่วยงานทางด้านวัฒนธรรม (TBS) 	<ul style="list-style-type: none"> ● ระเบียบ CRTC สำหรับการแบ่งสรรซึ่งมีมาตั้งแต่ต้นปี 1998 (นโยบาย CRTC เกี่ยวกับโครงสร้างข้อกำหนดใหม่สำหรับการแบ่งสรรการออกอากาศ) ● ร่างข้อเสนอแนะสำหรับรัฐบาลเกี่ยวกับกิจกรรมฝึกอบรมของแคนาดาสำหรับหน่วยงานทางวัฒนธรรม (TBS) ● การพัฒนากลยุทธ์สำหรับเนื้อหาทางวัฒนธรรมแคนาดาเกี่ยวกับทางด่วนสารสนเทศ (Information highway) รวมถึงกลไกในการสนับสนุนเนื้อหาภาษาฝรั่งเศส (ข้อตกลงที่สร้างขึ้นที่ Building the Information Society)

